GELECEK EĞİTİMLE GELECEK

eğitimin sesi

ISSN:1304 - 4613

Nisan-Mayıs-Haziran 2008 Sayı:25

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu Kamu Çalışanları Sendikası Yayın Organıdır

GENEL BAŞKAN İSMAİL KONCUK İLE SINIF GEÇME SİSTEMİ ÜZERİNE SÖYLEŞİ

DİLİMİZE SAHİP ÇIKALIM

OKUMAYI SEVDİRME YOLLARI

SENDİKACILIĞIN ÖNÜNDEKİ ENGELLER VE SIKINTILAR

SOSYAL GÜVENLİK YASASIYLA İLGİLİ MERAK ETTİKLERİNİZ

eğitimin sesi
www.turkegitimsen.org.tr

TÜRK EĞİTİM-SEN
Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ
Nisan-Mayıs-Haziran

Türk Eğitim-Sen Genel Merkezi
adına sahibi
İsmail KONCUK
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Talip GEYLAN
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

YAYIN KURULU
Yaşar YENİÇERİOĞLU
Seyit Ali KAPLAN
Mustafa KIZIKLI
Cengiz KOCAKAPLAN
Musa AKKAŞ

YÖNETİM YERİ
Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel: 0312 424 09 60
Faks: 0312 424 09 68

Dergide bulunan yazıların sorumluluğu
yazarlara aittir.

YEREL SÜRELİ YAYIN
DERGİMİZ ÜCRETSİZDİR
Üç ayda bir yayınlanır

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu) ÜYESİDİR.

Grafik Tasarım ve Baskı
Yeniden Grup
Ajans: Abidindaver Sokak 3/4
Çankaya/ANKARA Tel: 0312 438 1 438 Fax: 0312 438 41 00
Matbaa: Sanayi 1. Cadde No: 105 İskitler/ANKARA
Tel: 0312 341 2003 0312 341 2008 Fax: 0312 341 2002

Baskı Tarihi: 14.07.2008

içindekiler

Başlarken- Umutlar Başka Bahara.....01
Genel Başkanımız İsmail Koncuk ile Sınıf Geçme Üzerine Söyleşi....02
Amacınız Nedir?.....06
Eğitim Yaz-Boz Tahtası Değildir!.....07
Dilimize Sahip Çıkalım!.....08
Okumayı Sevdirmenin Yolları.....10
Gök Yıldız Ay.....12
Romanya'da Sendika ve Sendikacılık.....13
Kamuda Personel Sistemi Nasıl Olmalı.....15
Okulumuza Türk Eğitim-Sen Temsilcileri Geldi.....19
Hatalıysam Aramızda Kalsın.....20
Sendikacılığın Önündeki Engeller ve Sıkıntılar.....21
Sosyal Güvenlik Yasasıyla İlgili Merak Ettiklerimiz.....23
Sendikaların Siyasetle Olan İlişkileri.....26
20-22 Haziran 2008 Tarihinde Yapılan
Türkiye Kamu-Sen Genişletilmiş Şube Başkanları Toplantısı
Sonuç Bildirgesi:.....27
Çanakkale'yi Anlayabilmek.....29
Cengiz Aytmatov Uçmağa Vardı...33
Millilerimiz Hinterland'ımızı Ayağa Kaldırdı...35
Atam.....36
Şehit.....37
Kısadan Hisse.....38
Mankurtlaştırma.....39

Başlarken...

Talip GEYLAN
talipgeylan@turkegitimsen.org.tr

UMUTLAR BAŞKA BAHARA

Türk kamuoyu büyük bir sevinçle ümitlenmişti…
Bir kısım vatandaşlarımızın eğitim haklarını kullanmaları önünde engel teşkil eden başörtüsü sorunu, nihayet ortadan kalkıyordu. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 23. Dönem milletvekilleri, milletin samimi hesapsız hassasiyet ve beklentilerine cevap verecek yasal düzenlemeyi gerçekleştirmişlerdi.
Ancak ümitler boşa çıktı. CHP ve DSP milletvekillerinin başvurusu vesilesiyle konuyu gündemine alan Anayasa Mahkemesi, "9 Şubat 2008 günlü 5735 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın bazı maddelerinde değişiklik yapılmasına dair Kanun'un 1. ve 2. maddeleri, Anayasa'nın 2, 4. ve 148. maddeleri gözetilerek iptal edilmiştir. Ayrıca yürürlüğü de durdurulmuştur." şeklinde aldığı kararla filmi yine en başa döndürdü.
Mahkemenin maksadını ve gerekçelerini yorumlamak istemiyorum. Çünkü bu tür yaklaşımların yargının onurunu rencide edeceğini ve toplumun adalete olan güvenini olumsuz etkileyeceğini düşünüyorum. Tarafsız ve adil yargı sisteminin güvenilirliliğinin, toplumun tüm kesimleri tarafından hassasiyetle korunması gerektiğine inanıyorum. Tabii ki, bu hassasiyetin en üst düzeyde ve öncelikle, aldıkları kararlarla, yargı mensuplarınca hissedilmesi gerektiğini de belirtmeden geçemeyeceğim. Dedik ya film en başa döndürüldü. İşte yeniden gösterime sunulan bu filmin içeriğini kamuoyumuz çok iyi biliyor...
Ülkemizde başörtüsü konusu; ucuz politikalarla, üretmeden ve kısa yoldan siyaseten yol almak isteyen siyasetçilerimizin ve her fırsatı toplumsal ayrıştırmalar için değerlendiren unsurların öncelikli malzemelerinden ola gelmiştir. Toplumumuz için pahası ve bedeli ne olursa olsun...
Siyasi çizgilerini, toplumun dini ve manevi hassasiyetlerinden referans alarak oluşturan politik oluşumlar, neredeyse çeyrek asırdır başörtüsü meselesini vitrinlerinin en güzide köşesinde teşhir ediyorlar. Bunların her faaliyetinin önünde, "Başörtüsü" bir sancak gibi yürütülüyor. Türk toplumunun dini hassasiyetlerini ve mağdur olana karşı müşfik tavrını çok iyi tahlil eden bu tipler, başta başörtüsü olmak üzere bir çok değerimizi sömürmekten, zerre kadar bile utanmadan, geri durmuyorlar. Bunlar çözüm merciinde olsalar bile hiç oralı olmuyorlar. Çünkü biliyorlar ki, suni sorunların oluşturduğu perde kalktığında; kalite düzeyleri, donanımları ve vizyonları ortaya çıkacak. İşte bu zaafiyette boğulmamak için milletimizin beraberliğini sabote etmek pahasına sömürmeye devam ediyorlar.
Öte yandan, ideolojik olarak kendini yenileyemeyen, iddiaları ve savunduklarıyla zamanın gerisinde kalan bir diğer kutup daha var ki; onlar için de başörtüsü ve bir takım manevi değerlerimiz bulunmaz politik meta olarak kullanılmaktadır. Bunlar için de toplumun hissiyatı, inançları ve sevdikleri hiç önemli değildir. Çünkü onların projelerinin, politikalarının ve hedeflerinin ekseninde toplumun beklentileri yoktur. Bunun kaygısını taşımazlar. Bunlar için başörtüsü masum bir talep değildir; bir rejim meselesidir. Rejimin sahibi olan(!) bu siyasetçilerimize göre başörtüsü kullanan çok tehlikeli bir güruh "hurra" nidalarıyla rejimi değiştirmeye, devleti ele geçirmeye koşmaktadır! Tabi buna kendileri de inanmıyor. Fakat politik varlıklarını devam ettirmek için, bir takım toplum kesimleri üzerinde sanal korkular yaratarak, kendilerine duyulan aidiyeti canlı tutmaya çalışmaktadırlar. Yaptıklarının, toplumun birliğini ve huzurunu dinamitlediğini gördükleri halde…
İşte seyretmekten bıktığımız fakat inatla ve kamuoyunu kustururcasına önümüze yeniden sürülecek olan filmin özeti bundan ibaret.
Türk Eğitim-Sen olarak yıllardır söylediğimiz gibi yine çağrıda bulunuyoruz: Başörtüsünü bir inanç ya da bir rejim meselesi olarak ele almayın. Reşit yaşa ulaşmış, özgür düşünme yetisine sahip olmuş gençlerimizi bilimden ve aydınlanmadan mahrum bırakmayın. Bu problemi, bir eğitim meselesi olarak değerlendirin ve gençlerimizin eğitim hakkının önündeki bu engeli kaldırın.

Umutlar başka bahara…

GENEL BAŞKANIMIZ İSMAİL KONCUK İLE

Sınıf Geçme Üzerine

Söyleşi

"Hatırlanacağı üzere,
Ortaöğretim Kurumları Sınıf Geçme ve Sınav Yönetmeliği'nin
değişeceği kamuoyunda duyulduktan sonra
Türk Eğitim-Sen olarak çok ciddi tepkiler ortaya koyduk.
Çünkü, ihtiyaçlar doğrultusunda yapılan sınıf geçme sistemi ve
bu sistemin getirdiği yenilikler okullarımızda yıllardır
yaşanan disiplinsizliği önleyebilirdi."

Okullarımızdaki disiplin vakalarındaki bariz artış kamuoyunun dikkatinden kaçmamaktadır. Ortaöğretim Kurumları Sınıf Geçme ve Sınav Yönetmeliği'nde yapılan değişikliğin bu anlamda okullarımızdaki huzur ortamına ne gibi etkileri olabilir?

Hatırlanacağı üzere, Ortaöğretim Kurumları Sınıf Geçme ve Sınav Yönetmeliği'nin değişeceği kamuoyunda duyulduktan sonra Türk Eğitim-Sen olarak çok ciddi tepkiler ortaya koyduk. Çünkü, ihtiyaçlar doğrultusunda yapılan sınıf geçme sistemi ve bu sistemin getirdiği yenilikler okullarımızda yıllardır yaşanan disiplinsizliği önleyebilirdi. Bu nedenle sınıf geçme yönetmeliğinin değiştirilmesi gerekiyordu ancak, değişiklik bu şekilde yapılmamalıydı. Daha önce bir üst sınıfa sorumlu geçebilmek için üç ders sınırı varken, bu yeni yönetmelikle birlikte toplam ders sayısı beşe çıkarıldı. Bu düzenleme disiplinsizliği artırabilecek bir durumdur. Biz şunu da söylemiyoruz, kimse yanlış anlamasın. Çünkü zaman zaman bu açıklamalarımıza birtakım tenkitlerde geliyor. "Öğrenciler sınıfta mı kalsın" deniyor. Asla biz öğrencilerin sınıfta kalmasından yana değiliz. Ancak, eğitimde en önemli materyal öğretmendir. Öğretmeni bu süreçten çekerseniz, geriye bir şey kalmaz. O halde öğretmenin sınıf geçmede etkisini artırmamız lazım. Öğrenci başarısının artması, okullarımızda disiplinsizliğin ortadan kaldırılması ve kaliteli eğitim-öğretim sağlanabilmesi için öğretmen etkinliğinin mutlaka artırılması lazımdır. Bu nedenle öğretmen etkinliğinin artırılması, sınıf geçme sisteminde temel metod olarak görülmelidir. Ancak Milli Eğitim Bakanlığı bu şansı bugün itibariyle kaçırmıştır. Bundan sonra mevcut sınıf geçme yönetmeliği itibariyle bütün sorumlulukların vebali eğitimi yönlendiren AKP iktidarına ve Milli Eğitim Bakanı Hüseyin ÇELİK'e aittir. Çünkü ortaöğretimimiz ciddi sıkıntılar içindedir. Üzülerek şahit oluyoruz ki, şiddet olayları almış başını gidiyor, öğrenci öğrenciye, öğretmene yönelik şiddet uyguluyor. Şiddetle mücadele sadece polisiye tedbirlerle olacak bir şey değildir. Bu konuda ailelerin ve okulda öğretmenlerin de aktif ve müdahil olmaları gerekmektedir. Öğretmenin bu sürece olumlu müdahalede bulunabilmesi için de öğrencileri

üzerinde yönlendirici etki gücüne sahip olması lazımdır. Dolayısıyla sınıf geçme sisteminin öğretmeni etkisiz kılacak içerikten uzak olması gerekmektedir. İyi niyetle yetkilileri ikaz ediyoruz ki, mevcut düzenlemenin okullardaki ve gençlerimiz arasındaki şiddeti körükleyeceği çok açıktır. Ama maalesef Milli Eğitim Bakanlığı bunu görmemiştir.

Size göre bu değişikliğin amacı nedir? Yani MEB hangi düşünceyle böyle bir değişikliğe ihtiyaç duymuş olabilir? Bu gerekçeler size göre geçerli midir?

Maalesef ülke yönetimimizin genelinde olduğu gibi MEB'de de şöyle bir anlayış hakim: Yüz binlerce öğretmenin ve on binlerce okul yöneticisinin, yani eğitimin uygulayıcısı olan eğitim çalışanlarının önemi yok. MEB milyonlarca öğrencinin ve dolayısıyla ülkemizin geleceğini ilgilendiren böylesine önemli bir değişiklik için onların görüşlerini almaya bile gerek duymuyor. Eğitimcileri ve eğitimle ilgili kesimleri ikna edecek geçerli gerekçeler ortaya koymaya gerek bile duymuyor ki; zaten kamuoyuna bu anlamda bilinen somut bir gerekçe de sunulmuş değildir.

Biliyorsunuz liseler 4 yıla çıkarıldı. Liselerin 4 yıla çıkarılması sebebiyle önümüzdeki yıllarda ilköğretimden gelen öğrencileri kaydedebilecek sınıf bulmakta zorlanacağız. Yani bu çocuklarımızı ikame edecek derslikleri yapamadık. Milli Eğitim Bakanlığı 3 yıl önce gerçekleştirmiş olduğu liselerin 4 yıla çıkarılma uygulamasından sonra maalesef bu yeni sistemin getirebileceği yeni derslik yükünü bir türlü hesap edemedi, ihtiyacı karşılayacak düzenlemeleri gerçekleştiremedi. Korkarım ki, önümüzdeki yıllarda ilköğretimden gelen öğrencileri, kaydedebileceğimiz lise bulmak güç olacaktır. Daha önce lise birinci sınıflarda başarı oranı yüze 40 oranındaydı, çok düşüktü. Lise birinci sınıfların bu şekilde yığılması sebebiyle geriden gelenlere yer açılamaması, sanırım Milli Eğitim Bakanlığı'nı böyle bir tedbire yöneltti.

Bakanlık, sınıf geçmeyi daha kolay hale getirmek mecburiyetinde hissetti. Ancak, yıllardır bir tedbir ortaya koymayarak; derslik yapmak yerine, fiziki imkanları artırmak yerine, sınıf geçme sisteminin kolaylaştırılması son derece büyük bir sorumsuzluk örneğidir.

Unutulmamalıdır ki, Milli Eğitim Bakanlığı, Türkiye'nin geleceğinde son derece önemli bir fonksiyona sahiptir. Milli Eğitim Bakanlığı diğer bakanlıklara benzemez. MEB'in ortaya koyduğu tedbirler, çalışmalar ülkenin doğrudan geleceğiyle ilgilidir. Bakanlığın sorumsuzluğu da bu noktadadır. Bu uygulama, öğrencilerimizi daha da disiplinsizliğe yöneltecektir. Ayrıca öğrencilerin kafasında öğretmenlerimizle ilgili şöyle bir şablon oluşacak: "Öğretmen beni bıraksa da önemli değil. Nasıl olsa 5 dersten bir üst sınıfa sorumlu geçebiliyorum. Lise 1'de üç dersten lise 2 ve lise 3'ten ikişer dersten olmak üzere toplam beş dersten sorumlu geçebiliyorum."

Bunların yanı sıra öğrencilerimize üç sınav hakkı da verildi. Biri Haziran ayında ortalama yükseltme ve sorumluluk sınavı, diğeri eylül ayında, üçüncüsü de ikinci dönemin başladığı hafta yapılacak olan sorumluluk sınavı. Sınav sayısının artırılmasını Türk Eğitim-Sen olarak istemiştik. Ancak sorumlu olarak geçeceği ders sayısının artırılmasının doğru olmayacağını ifade etmiştik.

Bunun yerine sınav sayısını artırın, hatta öğretmenler kurulu kararı ile sınıf geçme anlayışını da getirin, daha önceden vardı bu biliyorsunuz. Yani öğrenci, sınıfını geçerse, "disiplinli davrandım bu nedenle öğretmenlerim beni sınıfta bırakmadı" diyebilirdi. İşte bu öğretmen etkinliğini artırıcı bir tedbir olurdu. Böylece öğrencilerin sınıfta kalmasını zorlaştırmış olurduk. Öğrencinin sınıfını geçip, geçmeyeceğine öğretmenler karar vermiş olurdu. Ancak Milli Eğitim Bakanlığı görüşlerimizi sınav sayısını artırmak hariç, diğer yönüyle dikkate almadı, inşallah hayırlı olur ülke geleceği açısından. Ancak bu uygulamanın pek bir hayır getirmeyeceği de çok açıktır.

Öğretmenlerin ezici bir çoğunluğu bu değişiklik ile kendilerinin "devre dışı bırakıldıklarını" düşüntedir. Eğitim çalışanlarında oluşan bu kanaatin, öğretmenlerin verimini olumsuz etkileyebileceğini düşünüyor musunuz? Aynı şekilde, başarılı öğrencilerin de "nasıl olsa sınıfta kalınmıyor" gibi bir düşünceyle motivasyonlarının olumsuz etkilenebileceği görüşüne katılıyor musunuz?

İnsan, toplumsal hayatın bütünlüğü içerisinde yaşamını sürdürebilen bir varlıktır. Çok zeki ya da çok çalışkan olan ve bireysel yetenekleri önde olan öğrencilerimizi, çalışma alışkanlığı olmayan 40 kişilik bir sınıfa alın. Zaman içerisinde bu öğrencilerimizin de doğal olarak ciddi bir gevşeme içine girdiğini görürsünüz. Bu anlayış, çalışma alışkanlığı olan öğrencilerimizin motivasyonunu bozan bir anlayıştır. Yani başarılı ve çalışkan öğrenciyi motive etmesi gereken sistem, burada tam tersi bir sonuca yol açmaktadır. Pek tabii ki, başarı düzeyi ve çalışma temposu yeterli olmayan öğrencilerin de motivasyonu sağlanmalıdır. Oysa ki bu değişiklik, bu öğrencilerimiz için de daha kötü bir duruma yol açmaktadır. "Sınıf geçmek" öğrenci için bir hedef ve kriter olarak görülmelidir. Ama bu değişiklik bu kriteri ortadan kaldırmakta ve zaten sınıfta kalmayacağını bilen öğrenci bireysel hedefinden uzaklaşacaktır.

Aynı şekilde, öğretmen motivasyonu bozulur mu? Elbette… Öğretmen, karşısındaki kitlenin talep ve ilgisi karşısında daha istekli verimli çalışır. Karşınızdaki kitle sizden bir talepte bulunmuyorsa, ne anlatırsanız anlatın önemsemiyorsa, böyle bir ortam, böyle bir anlayış öğretmenin de motivasyonunu, başarısını düşürür. Öğretmenin etkisinin azaltıldığı bir okulda, öğrenci-öğretmen ilişkisinin düzeyinin istenen seviyede olmayacağı aşikardır. Bu ilişki sevgi ve saygı esasında yönlendirici bir mahiyette olmalıdır. Fakat "devre dışı bırakılmış" öğretmenin öğrenci üzerinde ne derece yönlendirici olacağı tartışılır bir durumdur. İşte bu yönüyle de getirilen bu yeni sistem yanlış ve eksik olmuştur diyoruz.

Sınıf geçme sisteminde öğretmen etkisi ne kadar olmalıdır? Yapılan bu değişikliğin bu anlamda etkileri nasıl olacaktır?

Öğretmen etkisi son derece önemlidir. Öğretmeni sadece matematik öğreten, fizik, kimya, biyoloji öğreten bir insan olmaktan farklı bir konuma sokmalıyız. Öğretmen, öğrencilerine hayat içerisinde bir duruş göstermesini öğretir öncelikle. Yani öğretmen adeta öğrenciye kendi ruhunu üfler. Bu nedenle, öğretmenlerimizin öğrenci üzerindeki ağırlığını sağlamak şarttır. Mekanik olarak eğitim-öğretim yapıldığını düşünün, sadece bilgisayarla öğrencinin bir şeyler öğrenmeye çalıştığını

düşünün… İşte öğretmenin farkını hissedersiniz o zaman. Öğretmenin farkı, çocuğa yanlış yaptığı zaman, onun nasıl bir yanlış olduğunu, ona gelecekteki hayatını nasıl etkileyeceğini izah etmesidir. Öğretmen rehberdir. Öğretmen yol göstericidir. Öğretmen, sadece öğreten değildir. Bu nedenle öğretmen etkinliği eğitim-öğretimde asla vazgeçemeyeceğimiz temel şarttır, eğitimin omurgasıdır diyebiliriz.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın bu derece önemli bir değişikliği yaparken, eğitimin uygulayıcısı olan öğretmenlerle ve eğitim sendikalarıyla görüşme gereğini bile duymamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu ülkeyi yöneten insanların yıllardır ortaya koyduğu anlayış maalesef bu. Ben yaptım, oldu anlayışı. Yıllardır siyasi iktidarların ortaya koymuş olduğu bir tavırdır.

Defalarca “bu ülkeyi beraberce yönetelim” dedik. “Biz de sivil toplum örgütü olarak elimizi taşın altına koyalım” dedik. Şimdi eğitim-öğretim alanında çok ciddi tecrübesi, çok ciddi bilgi birikimi olan sendikalardan istifa edilmemesi, görüşlerine yer verilmemesi Türkiye'nin kaybıdır. Bütün gelişmiş ülkelerde de yerleşen anlayış; temsilli demokrasiden katılımcı demokrasiye geçiştir. Siz bunu yapmayacaksınız, “ben yapacağım” diyeceksiniz. Bütün sorumluluğun altına kendiniz gireceksiniz ancak, bu konuda uzmanlaşmış kuruluşların görüşlerini dikkate almayacaksınız.

Söyleşi Yapan: Meltem YALÇINKAYA

Bu ciddi bir kayıptır. Milli Eğitim Bakanlığı maalesef yıllardır sendikalarımızın eğitim-öğretimle ilgili, eğitim çalışanlarının geleceği ile ilgili taleplerine kulaklarını tıkadı. Bir türlü bunlarla diyaloğa geçmenin bu ülkenin faydasına olduğunu düşünemedi. Umuyorum zaman içerisinde beraber yönetebilmenin hazzını, bu ülkeyi yöneten iktidarlar da duyar, sivil toplum örgütlerinin görüşlerine önem verir.

Size göre başörtüsü meselesi hangi düzeyde ele alınmalıdır? Anayasa Mahkemesi'nin yüksek-öğrenimde yaşanan başörtüsü meselesini düzenleyen kanunu iptal etmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Toplumun bütün kurum ve kuruluşları bu ülkenin insanlarıyla barışık olmalıdır. Türk Milleti'nin değerleriyle barışık olmalıdır. Bu bir gerçektir. Bütün kurumlar, millet adına görev yapmalıdırlar.

Türk Eğitim-Sen olarak; başörtüsü konusunun, bir ideoloji ya da din meselesi olarak ele alınmasını ve bunun üzerinden siyasi/ideolojik ayrışmalara gidilmesini ve bundan dolayı da politik nemalanma aracı haline getirilmesini doğru bulmuyoruz. Evet bize göre de başörtüsü bir sorun haline getirilmiştir. Ama bu sorunun adı; bir kısım vatandaşımızın eğitim-öğretim hürriyetinin kısıtlanması sorunudur. Yani bir eğitim hakkı sorunudur. Burada ilk hedef, eğitim-öğretim hakkına herhangi bir bariyer koymama olmalıdır. Devletin görevi, en kutsal hak olan eğitim hakkından bütün insanları faydalandırmak olmalıdır. Devlet, bu hakkı insanlarımıza kullandırırken, “sen şöyle giyinirsen ben bu hakkı sana veririm” deme durumunda olmamalıdır. Dolayısıyla Türk Eğitim-Sen olarak, başörtüsü meselesini, temel insan haklarından bir tanesi olan eğitim-öğretim hakkının kullandırılmaması anlamında değerlendiriyoruz. Anayasa Mahkemesi kararı sonucunda, yıllardır süre gelen istismarın bundan sonra da devam edecek olması, ülkemizin geleceği için pek hayırlı olmayacaktır diye düşünüyorum.

Yaklaşık 6 yıldır iş başında olan iktidarın, ülkedeki uzlaşma ve kurumlar arası mutabakatın sağlanması sürecine yeterince hizmet etmediği; dolayısıyla şu ya da bu şekilde oluşan kaygıları giderme gereği hissetmediğinden böyle bir sona ulaşıldığı kanaatine katılıyor musunuz?

Başörtüsü konusu yıllardır siyasi iktidarlar tarafından istismar edildi. Toplumumuzun hassas dini duygularından beslenen siyasi partilerimiz oldu. AKP'nin de bu anlamda ortaya koyduğu birtakım dini hassasiyetlerin onlara siyasi bir rant sağladığını görmek gerekir. Türkiye'de siyaset yapmak çok kolaydır. Siz istihdam yaratamamışsınız, milli geliri artıramamışsınız, iyi bir sağlık ve eğitim hizmeti verememişsiniz önemli değil; birtakım dini sembolleri toplumun önüne koyuyorsunuz, bu toplum bütün bu eksiklerinize rağmen sizi iktidar yapıyor. Başörtüsü meselesinin bir an önce çözülmesi de bu anlamda önemliydi. Önümüzdeki yıllarda hiçbir siyasi anlayış, hiçbir siyasi parti yükseköğrenimdeki başörtüsü meselesini seçimlerde ana malzeme olarak kullanmamasını sağlamalıydık. Ancak bu fırsatı da kaçırmış olduk. Bundan sonra yine maalesef başörtüsü meselesi istismarı strateji olarak kabul etmiş bazı siyasi partiler tarafından kullanılan bir politik meta olarak önümüze çıkacaktır. Tabi burada kimin yaptığı önemli değil. AKP yapmış veya diğer partiler yapmış önemli değil. Önemli olan bir problemin ortadan kaldırılmasıdır. Bu karar, AKP gibi siyasi partilere daha fazla rant sağlayacaktır. Siyasi partilerin de bu dini değerleri istismar etme, dini değerlerler üzerinden siyaset yapma alışkanlığından mutlaka kurtulması gerekiyor. Bu toplumsal huzurumuza da dinimize de zarar veriyor. Dinimizin birtakım değerlerini toplum tartışır hale geliyor. Dini değerlerin kesinlikle siyasi malzeme olarak kullanılmaması gerekir. Bu anlamda siyasetçiler de toplum da hassas davranmalıdır.

AMACINIZ NEDİR?

Fethi KURT
Türk Eğitim-Sen Antalya 2 No'lu Şube Başkanı

Orta Öğretim Kurumları Sınıf Geçme ve Sınav Yönetmeliğinde değişiklik yapanlara sormak istiyorum; bu değişikliği yapmaktaki amacınız nedir?

1-Eğitimde kaliteyi yükseltmek mi?
2-Yüz binlerce lise mezununu sokakta dolaştırarak enerjilerini boşa harcatmak mı?
3-Okullarda disiplini daha iyiye götürmek mi?
4-AB kriterlerine uymak için nüfusun şu kadarı orta öğretim mezunu demek mi?
5-Türkiye'nin şartlarına göre kalifiye eleman yetiştirmek mi?

Milli Eğitim Bakanlığı, bu yönetmelikteki değişiklikle sınıf geçmeyi kolaylaştıracak! Şimdiye kadar en fazla 2 dersten zayıfı olan öğrenciler bir üst sınıfa geçebiliyordu. Bundan sonra ise: 9. sınıftan 3 ders, 10.sınıftan 2 dersten sorumlu olan öğrenci 11.sınıfa geçebiliyor, 9.sınıftan sorumluluğu yoksa 10.sınıftan 2, 11.sınıftan 2, toplam 4 dersi olan öğrenci 12, sınıfa geçebiliyor. Ayrıca 4 dersten başarısız olan öğrencilerin girebileceği ortalama yükseltme sınavı sınırsız olacak. Bunun yanı sıra alan değiştirmek kolaylaştırılıyor.
Böylece orta öğretimde de, ilköğretimde de sınıfta kalma aşağı yukarı olmayacak. Bu durum milyonlarca öğrencinin hayatını karartacağı gibi öğretmen-öğrenci-idare arasında da bir takım problemleri de beraberinde getirecek, okullarda disiplini sağlamak zorlaşacaktır.

Yıllardan beri bir türlü rayına oturmayan, adeta yaz-boz tahtasına dönen Türk milli eğitim sistemi sınıf geçmeyi kolaylaştıran bu yaklaşımla birçok problemi de beraberinde getirecek.

Halbuki, gelişmiş Avrupa ülkelerinde meslek liselerinin oranı %70-75; genel liselerin oranı %25-30 iken bizim ülkemizde tam tersi. Milli Eğitim Bakanlığı hızla meslek okullarının önündeki katsayı engelini kaldırarak, acilen meslek okullarını daha yaygın hale getirmelidir.

Aksi takdirde, ne sanayici kalifiye elaman temin edebilecek ne de ülkemiz genç ve dinamik gençlerin enerjisinden faydalanabilecektir.

Gelişmiş Avrupa ülkelerinde branşlaşma ilköğretim 4.sınıflardan itibaren başlarken bizde maalesef 9. sınıftan sonra başlıyor. Tabii ki iş işten geçmiş oluyor, zarar gençlerimize ve ülkemize oluyor.

Çok kıymetli eğitim çalışanları,

"Eğitimin millisi mi olur" diyen, Türküm, doğruyum, çalışkanım… ifadelerinin yer aldığı andımıza da Türkiye'deki azınlık çocuklarını bahane ederek karşı çıkan bir bakanımız başımızda. Sayın bakanım, Hollanda'da Türk çocukları okul bahçelerinde Türkçe konuşamıyor. Berlin'de üç milyon Türk yaşıyor. Sizden Milli Eğitim Bakanımız olarak farklı kültürlerin girdabında kalan çocuklarımıza sahip çıkmanızı istiyoruz. Bu yeni çıkan sınıf geçme yönetmeliği eğitim sistemimizin hayrına değildir.

Türk Eğitim-Sen olarak diyoruz ki, eğitim milli olmalı, her hükümet sil baştan yeni programlar uygulamamalıdır. Aksi takdirde dünyanın en genç nüfusuna sahip ülkemizde gençler heba olacak, işsizlik artacak, anarşi, kapkaç ve bunun gibi olaylara sık sık rastlanacak.

Böyle giderse belki de dışarıdan kalifiye elaman getirtilecek.

EĞİTİM YAZ-BOZ TAHTASI DEĞİLDİR!

Veli METİN
Ankara 4'Nolu Şube

Gençlik; bir milletin geleceği, ülkesinin güvencesi, yarınların mimarı, kısaca bizleri geleceğe taşıyan büyük tarih çınarının taze dallarıdır. Soy ağacımızın taze dalları olan çocuklarımızın geleceğe taşınırken önce kendisine ve ailesine daha sonra ülkesine ve insanlığa faydalı olacak şekilde donatılması gerekir. Milletimizin ve devletimizin devamı, buna bağlıdır.

İnsanları şekillendirme sanatı olarak ta ifade edilen eğitim;"insanlarda istenilen davranışların ortaya çıkarılma süreci" olarak kabul edilir. İşlenen malzemesi ve çıkan ürünü insan olan eğitim;gelişigüzel olamaz ve olmamalıdır. Evrensel değerleri içinde bulundurmakla birlikte; insanın kendi gerçeği olan tarihi,dili, örfü, inanç ve değerlerinden oluşan kültüründen de uzak kalmamalı ve milli olmalıdır. Üretken olmalı, ülkenin gelişim ve refahını artırmalıdır. Eğitim her bireyin yeteneğini ortaya çıkarabilmesi ve gelişebilmesine imkan sunmalıdır. Siyasi iktidarların yaz boz tahtasına dönüşmeden geniş katılımlı şura toplantıları sonucu alınan kararlarla kalıcı hale getirilmelidir.

"Halbuki son yıllarda ülkemizde eğitim adına yapılan değişiklikler formal eğitimi allak bullak etmiştir. Son beş yıl içerisinde ortaöğretim kurumları sınıf geçme yönetmeliğinde yapılan küçük değişiklikler telafisi mümkün olmayacak büyük sorunlar ortaya çıkarmış ve çıkarmaya da devam edecektir. Ders yılı sonlarında okullarda nasıl sonuçlar çıkaracağı önceden düşünülmeden yapılan değişiklikler öğrenci ve öğretmenleri karşı karşıya getirmiştir.

Beş yıl önce; okula birkaç gün geldikten sonra sürekli devamsızlık nedeniyle, sınıf tekrarı yapmaları gereken öğrenciler; üç haftalık kurslar sonunda, sadece kursta işlenen yerlerden değerlendirilerek ödüllendirilirken; devamlı öğrenciler adeta cezalandırılmıştır. Bir yıl sonra yine aynı muameleyi bekleyen öğrenciler bu sefer sükut-ı hayale uğramış; fakat liselerin dört yıla çıkarılması sonucu sınırsız zayıf ile bütün öğrenciler başarılı sayılarak bir üst sınıflara geçirilmişlerdir. Önceden okuduğu alanda başarılı olma esasına dayalı değerlendirme; üç yıl önce, bütün derslerin ortalamasına göre değerlendirilir hükmü getirilerek değiştirilmiştir. Buna göre bir öğrenci 2.50 not ortalaması ile başarısız dersi kaç olursa olsun başarılı sayılmıştır. Not ortalaması bunun altında kalanlar ise öğrenim süresi içinde iki dersten sorumlu olarak bir üst sınıfa geçme imkanı elde etmiştir. Dikkat edildiğinde ölçme de eğitimin niteliğinden, sürekli taviz verilip, okul disiplini dejenere edilirken; aşağı çekilen kriterlerle niceliğe bakılmıştır.

Milli Eğitim Bakanlığının yapmış olduğu son değişiklik niteliği iyice azalmakta olan genel ve mesleki orta öğretimi biraz daha sulandıracaktır. Başarısız olan bir öğrenciyi lise birinci sınıfta üç, toplamda ise beş dersten sorumlu olarak bir üst sınıfa geçirmek sorunu çözmeyecek ;aksine daha da artıracaktır. Bir yıl boyunca gördüğü dersi başarmakta zorlanan öğrenciler; sonraki yıllarda mezun olmakta zorlanacağından öğretmen ve okul idareleri ile karşı karşıya gelecektir. Hemen her yıl kendilerine sunulan örtülü aflara alışan öğrenciler ders çalışma alışkanlığını kaybederek; okullarda disiplinsizlikleri körükleyecektir. Ö.S.S. de sıfır puan çeken öğrenci sayısı kırk binlerden elli, altmış binlere çıkacaktır.

Eğitim günübirlik alınan kararla yönlendirilemez. Siyasi rant aracı olarak görülemez. Geleceğimizin aynasıdır. Korkarım ki; küçükten kolaycılığa alıştırılmış, tembel bir toplum, sorumluluklarından kaçan, korkak vatandaşlardan oluşan bir yapıya doğru sürükleniyoruz. Öyle olunca; vergisini zamanında ödemeyip af beklentisinde; iş aramak veya çalışmak yerine devlet veya belediye kapısında yardım bekleyen insan sayısı artacaktır. Eğitim ciddiyet ve süreklilik ister. Her aklınız estiğinde lütfen oynamayın. Eğitim yaz-boz tahtası değildir.

Dilimize Sahip Çıkalım...

MUSTAFA YÜKSEL
Burdur Şubesi
Teşkilatlandırma Sekreteri

Bir ulusun bağımsızlığının sembolü bayrağı ise varlığının sembolü dili ve kültürüdür. Ulus kavramının temel iki direğidir, dil ve kültür. Bu iki temel unsurdaki en ufak çatlaklık bile geleceğin yok olma tehlikesinin göstergesidir.

Varlığını devam ettirmenin vazgeçilmez koşuludur, diline ve kültürüne sahip çıkmak. Lakin bu demek değildir ki dili ve kültürü koruyabilmek adına dış dünyaya kendimizi kapamamız gerekir. Tabii ki, diğer dil ve kültürlerle etkileşim halinde olmak gerekir, tabiî ki güzelliklere kapımızı açmamız gerekir. Ama o kapının önüne de bir bekçi dikmek gerekir sadece güzellikler ve ihtiyaç duyulanlar girebilsin diye.

Yemek yemeye benzer bu hadise. Yemek yemezsen açlıktan ölürsün, her önüne geleni yersen çatlar yine ölürsün. Sağlıklı olanı ise dengeli beslenmedir. Dünya tarihinin en eski ve en yaygın dillerinden birisi olan güzel Türkçe'miz günümüz itibariyle obeziteyle karşı karşıyadır. Dil kapısının bekçisi ya yerinde değil ya da uyuyor. Çünkü bu kapıdan önüne gelen içeri giriyor. Ne demek "cep shop", ne demek "em pe üç" ve ne demek "slm". Daha dün turistik bölgelerdeki tabelalara şaşkın ve kızgın gözlerle bakarken bugün mahalle bakkalının ismini telaffuz etme gayreti içindeyiz.

Dildeki gelişim bu kadar hızlı olamaz. Gerçi bunun adı da dil gelişimi olamaz ya! Bu durumu gençlik modası olarak açıklamak en masumane ifade ile körlük olur. Tarihteki en büyük savaşımızın, var olma savaşımızın aleyhimize gerçekleşen bir yansımasıdır bu durum. Kurtuluş Savaşı'nda amaç bizleri Orta Asya'ya göndermekti. Bugün ise amaç, yok etmek.

Bugün bazı topluluklar ulus kimliği kazanabilmek adına "dil uydurma" çabası içerisindeyken bizler ulus kimliğimizin en büyük güvencesi olan Türkçe'mizin yok oluşunu seyrediyoruz.

Bizler aslında kendi yok oluşumuzu seyrediyoruz.

Gelecek emanetinin sahibi bizler. Emanete hıyanet etmeyelim.

Türkçemize sahip çıkalım!

TÜRKÇE GELECEĞİMİZDİR!
Bugünden sonra
divanda,
dergâhta ve
bargâhta,
mecliste ve meydanda
Türkçe'den
başka dil kullanılmayacaktır.
Karamanoğlu Mehmet Bey
13 Mayıs 1277
TÜRKİYE KAMU-SEN
TÜRK EĞİTİM-SEN
TÜRKİYE'NİN SENDİKASI
www.turkegitimsen.org.tr

OKUMAYI SEVDİRME YOLLARI

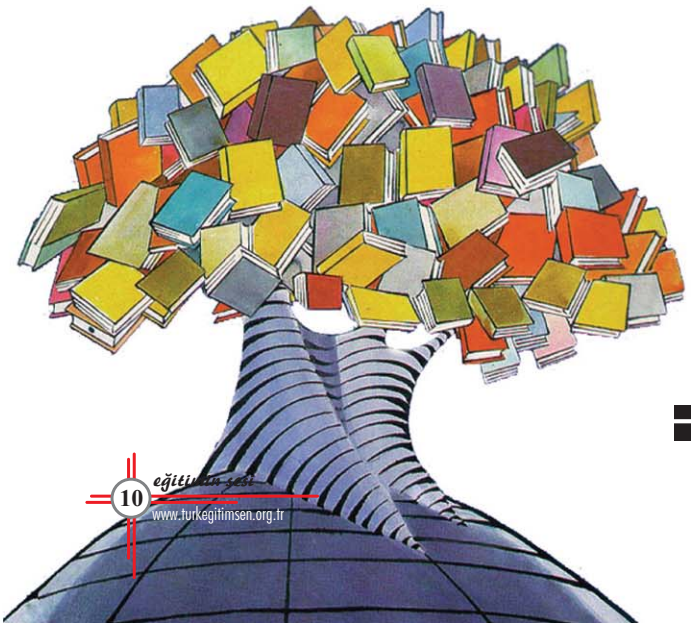
Nevzat YÜKSEL
Lüleburgaz/Kırklareli

Hayır, "okumayı nasıl sevdirebiliriz" konulu telif bir yazı yazmıyoruz. Bu konuda yazılmış bir kitaptan söz etmek istiyoruz. Yazımızın başlığı bu kitabın adı. Yazarı Ahmet Maraşlı. İki yüz otuz sayfalık, son derece rahat okunan bir kitap. Okuyucuyu hiç sıkmıyor. Tam tersine, okumayı sevdirme konusundaki çok değişik öneri ve tecrübeleri öğrenebilmek için insan daha bir istekle okuyor.

Yazar, okumayı sevdirme konusunda yapılabilecekleri dört bölümde toplamış. Birinci bölüm "Yetişkinler Okuma Alışkanlığını Nasıl Kazanabilir?", ikinci bölüm "Çocuğa Okumayı Sevdirmek İçin Ailenin Yapabilecekleri", üçüncü bölüm "Okulda Yapılabilecekler" ve dördüncü bölüm de "Resmî ve Sivil İnisiyatifin Yapabilecekleri" başlığını taşıyor.

İkinci bölümde "aile"nin, üçüncü bölümde "okul"un ve elbette "öğretmen"in okumayı sevdirme konusunda yapabilecekleri, ayrıntılı bir şekilde anlatılmış. Doğrusu bir eğitimci olmamıza rağmen bu kitap bize de çok şey kattı.

Ahmet Maraşlı, kitabını yazarken, gazetelerde bu konuyla ilgili olarak çıkan yazı ve mülâkatlardan, çeşitli dergilerdeki yazılara ve bu konuda yazılmış başka kitaplara kadar geniş bir alan taraması yapmış.

Kitapta anlatılan anekdotların hangi kaynaktan alındığının dip notları kitabın sonunda topluca verilmiş.

Yazar, yararlandığı bu kaynakları dipnotlardan sonra, altı buçuk sayfalık bir liste halinde ayrıca vermiş. Yani Maraşlı'nın bu kitabı, bu alanda daha geniş araştırma yapmak veya başka eserler de okumak isteyen okuyucular için ayrıca bir rehber özelliği taşıyor.

Kitaptan alacağımız birkaç anekdotla bu tanıtım yazısını sürdürelim. Şu örnek, kitabın 45 ve 46. sayfalarında yer alıyor. Anlatan, mesleği öğretmenlik olan bir anne: "Oğlum birinci sınıftan ikinci sınıfa geçmişti. İkinci sınıfta öğretmen değişti. Okulların açılmasından on beş gün sonra durumunu sormak için okula gidip öğretmenle görüştüm. Öğretmen, okumasının geri olduğunu söyledi. Ben de bir öğretmen olarak buna çok üzüldüm. Oğluma, öğretmeninin ondan çok memnun olduğunu söyleyerek, okumasını nasıl ilerletebileceğimi düşünmeye başladım. Bilirsiniz, çocuklara 'kitap oku' dediğiniz zaman okumazlar. Benim oğlum da, 'kitap oku' desem okumayacaktı. Onu okumaya heveslendirmem gerekiyordu. Sonuçta şöyle bir yöntem buldum: Ütü yapacağım zaman yakınmaya başlıyordum. 'Ne kadar çok ütülenecek çamaşır var. Ben bunları nasıl ütüleyeceğim? Kim bilir ne çok yorulacağım. Keşke biri bana yardım etse.' diyordum. Sonra oğluma dönüp: 'Sen bana yardım eder misin?' diye soruyordum. O da yardım edeceğini söyleyip nasıl yardım edeceğini sorduğunda: 'Bana kitap oku, ben de kolayca ütümü tamamlayayım.' diyordum.

Oğlum, anneme yardım edeceğim diye seviniyordu. Sonra birlikte, okuyacağı kitabı seçiyorduk. O okuyor, ben de ütü yapıyordum.

Arada bir de, okuduğu hikâyeye göre, 'Vay yaramaz kedi!', 'Aaa! Bu köpek çok akıllı!' diye ona eşlik ediyordum. Böyle yaptıkça daha heveslenip istekle okumaya devam ediyordu. Ütü işim bitince de ona, bana kitap okumasaydı, bu kadar ütü yapamayacağımı, hiç yorgunluk hissetmediğimi, çok iyi bir yardımcı olduğunu söyleyip öpüyordum.

Aynı taktiği bulaşık yıkarken de uyguluyordum. Mutfağa bir sandalye koyup onu oturtuyor, 'Haydi bakalım bana yardım et.' diyordum. 'İşlerimi yaparken sen kitap okursan, ben her işimi kolay yapıyorum.' dediğimde yüzündeki mutluluğu unutamıyorum.

Böylece bir hafta aynı yöntemi çeşitli şekillendirmelerle (kitapçıdan birlikte kitap seçmek, cümle ve davranışlardaki ufak tefek değişiklikler) uygulayıp, kitap okuma sevgi ve alışkanlığını verdim. Sonuçta, amacıma ulaşmıştım. Öğretmeni çok sevinmişti. Ben de çok mutlu olmuştum."

Bir diğer örnek, kitabın 168. sayfasından. Güngören Şehitler İlköğretim Okulu sınıf öğretmeni Mahmut Celep'in anlattıkları: "Okutacağım kitapları okul açılmadan belirliyorum. Kitaplardan bazı bölümleri derste okuyorum. Okuduğum yerler öğrencilerimin ilgisini çekerse, hemen o kitabı ilk isteyen öğrenciye veriyorum. Daha sonra aynı kitabı diğer öğrenciler okuyorlar. Kitapları kendim temin ediyorum. Sene sonunda yaklaşık yetmiş kitap okumuş oluyor öğrencilerim.

Öğrencilerimin kitabı okuyup okumadıklarını anlamak için kitap raporu hazırlatıyorum. Bu raporda öğrenciler, okudukları kitabın kimliğini, kahramanlarını, içeriğini yazıyorlar. Bazen birilerinden kopya çektiklerini tespit ediyorum. Onları uyarmakla yetiniyorum. En çok kitap okuyana kitap hediye ediyorum. Bilgisayarda hazırladığım takdir belgesine, çok okuyanların ismini yazıp 'takdir panosu'na asıyorum. Bu uygulamanın, öğrencileri okumak için ateşlediğini çok kez gördüm."

Bu örnek de kitabın 172. sayfasından. "İlkokul öğretmenimiz, her günün sonunda on beş dakikayı kitap okuma etkinliği için ayırmıştı. Dersi tamamlar, çantalarımızı toplar, arkamıza yaslanarak ellerimizi kavuştururduk. Dinlemeye hazırdık. Öğretmen, dolabından çıkardığı kalın çocuk romanından okumaya başlar, her gün kaldığı yerden devam ederek okumayı sürdürürdü. Sessizlik içinde, ilgi ile onu dinler, devamını öğrenmek için sabırsızlanırdık. Bazen zil çaldıktan sonra da birkaç sayfa daha okuması için yalvarırdık. Okuduğu kitap, Çitlembik isimli bir keçinin dağda bayırda yaşadığı serüvenleri anlatıyordu. Kitapta resim yoktu; ama Çitlembik'in hayali bende o günkü canlılığını koruyor. Onun karşılaştığı güçlüklerden yılmaması, güçlüklere karşın yaşamı coşkuyla keşfetmesi bana gizliden gizliye hep umut aşılamıştır. Bugün bile! Ve inanıyorum, okuma sevgisi ve okuma alışkanlığı kazanmamda ilkokul öğretmenimin önemli bir yeri olmuştur."

Kitabın 184. sayfasında ise, Kırşehir Ulupınar kasabası Yunus Emre İlköğretim Okulu Sosyal Bilgiler öğretmeni Necati Bozkurt'un çabalarından söz edilmiş. Bu idealist öğretmenimiz de kitapçıdan, öğrencilerin seviyelerine uygun yüz elli kadar hikâye kitabı alıp bunları tanıdığı kişilere imzalatmış, her kitabın parasını da o kitabı imzalayandan almış. Sonra da kitapları okul kütüphanesine kaydetmiş. Yani kitaplar, imzalayan kişilerin bağışı olarak kütüphaneye kazandırılmış. Ve bu çaba karşılıksız kalmamış. Öğrenciler kütüphaneyi sık sık ziyaret etmeye başlamış. Kim bilir, bu küçük ilimizin son yıllarda ÖSS başarı sıralamasında hep yukarılarda olmasında "okuma"ya gönül vermiş böylesi fedakâr ve idealist meslektaşlarımızın da herhalde önemli bir payı vardır.

Kitabın 222 ve 223. sayfalarında ise tam bir kitap sevdalısından bahsedilmiş. Adının Şevket olduğunu öğrendiğimiz bu kişinin, Alibeyköy-Küçükköy arasında bir dökümhanesi varmış. Şevket Bey, dökümhanenin üst katını muazzam bir kütüphane ve yemek salonu olarak düzenlemiş. Bu dökümhane, hemen her düşünceden ve meslekten insanın uğrak yeri olmuş. Bu Şevket Bey'in arabasının bagajı, içi genellikle kitap dolu olurmuş. Bu kitapları, tanıştığı, karşılaştığı insanlara birer ikişer verirmiş. Şevket Bey, evinde ve özellikle Kastamonu'da bir tatil köyünde çok geniş bir alan üzerine yaptırdığı, içinde zengin kütüphaneli salonları bulunan üç katlı köşkünde de dostlarına, arkadaşlarına ev sahipliği yapmaktan büyük zevk alıyormuş.

Ahmet Maraşlı'nın kitabında bunlar gibi onlarca (belki daha da fazla) örnek anlatılmış. Tabiî yazar, sadece bu örnekleri aktarmakla yetinmemiş, pek çok yol, yöntem ve öneri de sunmuş okuyucuya. Dedik ya, bir öğretmen, hem de bir edebiyat öğretmeni olarak biz çok yararlandık bu kitaptan. Buna dayanarak, kapsamlı bir çalışmanın ürünü olduğu hemen anlaşılan bu kitabı başta sınıf, Türkçe ve edebiyat öğretmeni meslektaşlarımız olmak üzere bütün öğretmen ve okul yöneticilerine, bütün bilinçli anne babalara, bütün bilinçli anne baba adaylarına, bütün kurum yöneticilerine, kısaca "okuma"nın "temel bir ihtiyaç" olduğunu düşünen herkese gönül rahatlığıyla öneriyoruz

GÖK YILDIZ AY

Ali ŞAHİN
İzmir 2 No'lu Şube Teşkilatlandırma Sekreteri

Gönül kimi severse gözünün önünde onu görür." der, Koca Yunus. Biz, Türkçe'ye gönül verdik. "Türkçe Gönüllüleri" olduk, Karamanoğlu Mehmet'çe Türkçeye baş koyduk, sevdalandık... Altı bin yıllık bu ulu dille; dillendik, gönüllendik…

Kaşgarlı Mahmut, bugünkü Avrupa dillerinin henüz bağımsız dil haline gelmedikleri bir çağda; Divan-ı Lûgat'it Türk'te Hz. Muhammed'in: "Türk Dili'ni öğreniniz çünkü onlar için uzun sürecek egemenlik vardır." dediğini yazıyor

Ergenekon'dan Gökbayrak'la çıkmıştık yola… Seyhun, Ceyhun'da çağıldayan ses; Orhun'da taşa kazılı Bilge'ce nefesti, Türkçemiz…
Malazgirt'te Çavuldur, Porsuk, Alpaslan'ca nara olup; Peçenekçe Uz'laştık... Karadeniz'de deli poyraz gibi dolup, esip gürledik… Rumeli'nde Tuna bakışlı; Toros'larda elif elif yayla çiçeği kokuşlu, Macar ovalarında nal sesleriydi
Türkçemiz…
Çin'den Adriyatik'e imparatorluk diliydi,
Türkçemiz…
Türkçemize ak topraklardan ak, yeşil, sarı, kızıl, yipgin çiçekler topladık… Renk renk, nakış nakış ördük yüreğimizi; türkülerle ninnilerle…
Koşuklarla gülüp, sagularla ağladık…
Dede Korkut'ça, boy boyladık soy soyladık! Her ne söylediysek Türkçe söyledik!
Adımızı Deli Dumrul koyduk: Bundan geri kırk akçe alacağız! Türk olup,
Türkçe konuşmayanlardan!…
Türkçe konuşanların can yoldaşı olacağız! Türkçe gönüllüleri olup, gönüllere yerleşeceğiz...
Gelin söz verin:
Kağanlar, Alpler, Tiginler, Göktürkler, Yıldızlar Aybalalar…
Bilgeler, Selcanlar, Yağmurlar, genç kızlar,
kızanlar … Yeğenler, beyler, kardeşler…
Bundan geri:
Anamızın ak sütü kadar helâl ve temiz
Türkçe'mizle yeniden Türkçe yazıp, Türkçe okuyup, öz öğrenelim. Bilginlerden sorup söz öğretelim…
Sözümüzden, özümüzden dönmemek için gelin hep birlikte "Gökbayrak" üzerine ant içelim!
Daha deniz, daha ırmak olsun! Gökyüzü bize çadır, ay ve yıldız bayrak olsun!
Gönlünüz Türkçeyle dolsun!!!

ROMANYA'DA SENDİKA VE SENDİKACILIK

Seyit Ali KAPLAN
Genel Mali Sekreter

23-28 Haziran 2008 tarihleri arasında Romanya Türk Dernekleri ve Romanya Eğitim Sendikalarının davetlisi olarak Genel Eğitim ve Sosyal İşler Sekreteri Cengiz KOCAKAPLAN; Genel Mevzuat ve Toplu Görüşme Sekreterimiz Musa AKKAŞ'la birlikte Romanya'ya gittik.

Ziyaretlerden sonra hep sorulur ”yediğin içtiğin senin olsun gördüğün yerleri anlat” diye.

Bu sefer ben sadece gezdiğimiz gördüğümüz yerleri anlatmanın yanında Romanya'da ki sendikacılığı da anlatmak istiyorum. Belki bizim yöneticilerimize, iktidarımıza da Romanya'da ki eğitim sendikalarının grev ve toplu sözleşme hakkı olduğunu anlatırız da Türkiye'de ki memur sendikalarına da bu hakları çok görmezler.

Romanya, Komünist rejiminden sonra demokrasiye yeni geçmiş tipik bir Balkan ülkesi. 100.000 Türk'ün yaşadığı bugün 700'ün üzerinde Türk iş adamının 7-8 milyar dolarlık yatırım yaptığı bir ülke.

Türk iş adamlarının oralarda olması bizi tabii ki mutlu etti. Ama benim ülkemde işsizlik oranı yüksekken iktidarın yabancı yatırımcıyı ülkemize çekmek için her türlü tavizi verdiği bir zamanda içimiz burkulmadı dersek de yalan olur.

Bükreş'te Çavuşesku'nun 3200 odadan meydana gelmiş, 4 yılda 22000 işçi 700-800 mühendisi çalıştırarak meydana getirdiği o muhteşem sarayını gezdik. Türk milletvekilleri ile Parlamentoda yemek yedik. Eser meydana getirmek çok önemli ama bize ve bugün bizi yönetenlere, sırf yandaş sendikaya üye olma şartıyla tayin yapanlara da güzel bir ders olacağını ümit ediyorum, bu saray ve Çavuşesku'nun hayatı .

Çavuşesku, sarayıylaçok güzel bir eser meydana getirmiş. Rejimin verdiği yetkilerle çok insana eziyet etmiştir. Nasıl bu dünya bu iktidar Firavunlara, Nemrutlara, sultanlara kalmadı ise Çavuşesku'ya da kalmamış. O muhteşem sarayda sadece iki yıl yaşayabilmiş. Umarım bugün yanlış yapanlar da zulmün ve haksızlığın ebedi olmadığını anlarlar.

Romanya Milli Eğitim Bakanlığı'ndaki bazı birimleri ziyaret ettik. Bazı okulları gezdik. Romanya bizim ülkemizden övünerek söylüyorum ki en az 10 yıl geriden geliyor.

Bükreş'te, Broşova da eğitim sendikalarını ziyaret ettik, toplantılar yaptık, bilgi alışverişinde bulunduk.

Romanya'da ki sendikaların bizden öğrendikleri oldu; ama çok enteresandır bizden daha çok hakları olduğunu üzülerek öğrendik.

Çavuşesku, sarayıylaçok güzel bir eser meydana getirmiş. Rejimin verdiği yetkilerle çok insana eziyet etmiştir. Nasıl bu dünya bu iktidar Firavunlara, Nemrutlara, sultanlara kalmadı ise Çavuşesku'ya da kalmamış. O muhteşem sarayda sadece iki yıl yaşayabilmiş. Umarım bugün yanlış yapanlar da zulmün ve haksızlığın ebedi olmadığını anlarlar.

Romanya Milli Eğitim Bakanlığı'ndaki bazı birimleri ziyaret ettik. Bazı okulları gezdik. Romanya bizim ülkemizden övünerek söylüyorum ki en az 10 yıl geriden geliyor.

Bükreş'te, Broşova da eğitim sendikalarını ziyaret ettik, toplantılar yaptık, bilgi alışverişinde bulunduk.

Romanya'da ki sendikaların bizden öğrendikleri oldu; ama çok enteresandır bizden daha çok hakları olduğunu üzülerek öğrendik.

Sayın Başbakanın birkaç yıl önce basının huzurunda "Size grevli, toplu sözleşmeli, sendika hakkı veriyoruz daha ne istiyorsunuz" diyerek söz verdiği halde bizdeki memur sendikalarının "Toplu sözleşme ve grev" hakkı olmamasını Romanya'daki sendika temsilcilerine izahta zorluk çektik. Demokrasiyi daha yeni öğrenmelerine, yeni özümsemelerine rağmen Romanya da eğitimcilerin toplu sözleşme ve grev hakkı var.

Romanya'da da sendika sayısı birden fazla ama bizde ki gibi hükümet sendikası, hormonlu sarı sendika yok.

Romanya'da da aidatlar devlet eliyle maaştan kesilerek sendikaya aktarılıyor. Üyelerin maaşı, sendikanın kazanımları, mücadelesi bizdeki kadar olmamasına rağmen üye aidatı bizde binde 5 iken Romanya da binde 10 yani % 1 kesilmesine rağmen üyeler sendikalara daha çok destek veriyor.

Romanya'da ki milli gelir bizden düşük olmasına rağmen profesyonel sendikacıların maaşlarını devlet ödüyor.

Her şeyden önemlisi tayin ve atamalarda ki siyasi tercih öğretmenlere ve idarecilere kadar inmemiş.

Köstence'nin ilçesi Mecidiye'ye gittik. Türklerin en çok bulunduğu yerlerden biri olan bu bölgede Türk izlerini her yerde görmek mümkün. Atatürk Lisesi de "Romence" eğitim yapılırken Türkçe ve İslam dini bilgileri tercihen okutulan bir lise.

Köstence'ye giderken atalarımızın atlarının sulandığı o mağrur ama mahzun Tuna nehrinden geçtik. Atalarımın atlarının sulandığı Tuna'yı bugün çocuklarımıza okullarımızda AB uğruna öğretemediğimizi düşünerek üzüldüm.

Köstence'deki sendikayı ziyaret ettik, Türk derneklerini ziyaret ettik. Köstence'de Cuma namazı kıldık. Yüce Allah'a binlerce şükrettik. Dedik ki: Binlerce şükürler olsun Yüce Allah'ım. Dün Atalarımın atlarıyla geldiği bu yerlere uçakla da olsa, klimalı otobüslerle de olsa gelmeyi nasip ettin.

Kamuda Personel Sistemi Nasıl Olmalı

Yrd. Doç. Dr. M. Hanefi BOSTAN
Türk Eğitim-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı

Ülkemizde mevcut kamu personel sistemi, günümüz ihtiyaçlarının gerisinde kaldığı bilinen bir hususdur. Hem kamu hizmetinden faydalanan hem de bu hizmeti sunanların durumdan hoşnut olduğunu söylemek güçtür. Kabul edilmelidir ki hizmet alanların aldığı hizmetten memnun kalabilmesi, hizmet verenlerin çalışma memnuniyetiyle doğrudan ilişkilidir. Bu nedenle kamu yönetimi alanında yaşanan aksaklıkların büyük çoğunluğunda kamu hizmeti sunanların yaşadığı sorunlar etkilidir. Tüm sektörlerde, çalışan ve hizmet, iç içe geçmiş iki önemli unsurdur. Kamu yönetiminde hizmetleri düzenlerken, bu hizmeti şuan kamu görevlilerinin sorunlarını görmezden gelmek akılcı bir yaklaşım değildir.

Kısacası bugün ülkemizde kamu hizmetinin yetersiz olması ve toplumun ihtiyaçlarını karşılayamaması, kamu çalışanlarının sorunlarının gerçek anlamda çözülememesinden kaynaklanmaktadır.

Kamuda görev yapan personelin sorunlarının çözülmesi ise ancak çalışanların, istihdam şekillerinin, işe alınmalarının, hizmet içi eğitimlerinin, görevde yükselmelerinin, mali ve sosyal haklarının, ödev, yetki ve sorumluluklarının eksiksiz bir şekilde belirlenmesi ve kurallara bağlanmasıyla mümkündür.

Personel rejiminden beklenen amacın ve yararın sağlanabilmesi; rejime dayanak teşkil eden hukuki mesnetlerin değişimlere ve gelişmelere açık olması ile bunlara uyum sağlayıp bütünleşmesine bağlıdır. Bu nedenle özellikle gelişmiş ülkelerde görülen eşitlikçi, adil, şeffaf, karşılıklı etkileşime ve diyaloga açık, dünyadaki yönetişim anlayışına uygun bir personel rejimine ihtiyaç vardır.

İdeal bir kamu personel rejiminde neler yapılması gerektiğini anlayabilmek için, daha önce nelerin yanlış yapıldığını görmek ve bu yanlışların bir daha tekrar etmesinin önüne geçecek bir sistem oluşturmak zorunludur.

Cumhuriyetin ilanından 1960'lı yıllara gelinceye kadar ülkenin toplumsal, siyasi ve ekonomik yapısında önemli değişiklikler olmuştur. Hızlı nüfus artışı, endüstrileşme, enflasyon ve demokratikleşme ile çok partili siyasal hayata geçiş yaşanmıştır. Ortaya çıkan bu değişikliklere rağmen, kamu yönetimi sistemi pek az değişiklikle eski geleneksel yapı ve özelliğini korumuştur.

Kamu yönetimindeki bu durağanlığa, personel rejimi de ayak uydurmuş, 1965 yılına kadar Devlet Memurluğu rejimini ilk defa düzenleyen, 1926 tarihli ve 788 sayılı Memurin Kanunu ile devlet memurlarının ücret rejimini belirleyen 3656 ve 3659 sayılı Kanunlar çok az değişikliklerle yürürlükte kalmışlardır.

Devlet Memurlarının personel rejimi ile ücret sistemi kökten değiştirilerek, gösterge ve katsayı esaslı ücret rejimi 14.7.1965 tarih ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu ile kabul edilmiştir. 657 sayılı Devlet Memurları Kanununu üç yeni ilke üzerine düzenlemiş olup bunlar, sınıflandırma, kariyer ve liyakattir.

Sınıflandırma ilkesiyle; memurların görevlerin gerektirdiği niteliklere ve mesleklere göre ayrıma tabi tutulmaları öngörülmüş, kariyer ilkesiyle; devlet memurlarına, yaptıkları hizmetler için lüzumlu bilgilere ve yetişme şartlarına uygun şekilde, sınıfları içinde en yüksek derecelere kadar ilerleme olanağı sağlamak ve liyakat ilkesiyle de; devlet kamu hizmetleri görevlerine girmeyi, sınıflar içinde ilerleme ve yükselmeyi, görevin sona erdirilmesini, liyakat sistemine dayandırmak ve bu sistemin eşit imkânlarla uygulanmasında devlet memurlarını güvenliğe kavuşturmak amaç edinilmiştir.

657 sayılı Devlet Memurları Kanunundaki düzenlemelerin büyük bir kısmı çerçeve şeklinde belirlenmiş olup bu konudaki ayrıntı düzenlemelerin sonradan kabul edilecek 500'e yakın yönetmelik ile yapılması öngörülmüştür.

Ancak bu düzenlemelerin yeterli düzeyde yapılmaması sonucu, bu açıklığı gidermek üzere de 1970'li yıllardan sonra ayrıca bir dizi yeni düzenlemeye gidilmiştir.

1970 yılında çıkarılan 1327 sayılı Kanunun 14'üncü maddesi ile 657 sayılı Kanunun 43'üncü maddesine bir fıkra eklenmek suretiyle genel idare sınıfının ilk dört derecesindeki bazı memurluklara 50, 100, 150 veya 200 ek gösterge verilmesi uygulamasına başlanmıştır.

Yine 1327 sayılı Kanunun 71'inci maddesi ile 657 sayılı Kanunun 213'üncü maddesine bir fıkra eklenmek suretiyle, ilk kez İş Riski, İş Güçlüğü ve Temininde Güçlük Zamları uygulaması getirilmiş, sınıfların ilk dört derecelerindeki kadrolara derece yükselmelerindeki süre kaydı aranmaksızın memur atama imkanı yine bu kanunla yapılmıştır. Kariyer sistemini temelden sarsan bu madde ile; üst derecelerde bazı önemli yöneticilik konumlarına kıdemi az, yetenekli gençlerin atanmasına, böylece bunların bilgisinden ve girişimcilik yeteneğinden yararlanılmasına imkân kazandırılması düşünülmüştür. Ancak uygulamada bu imkânın orta düzeydeki görevler için de kullanılması maddeyi amacından saptırmıştır.

Ayrıca 1975 ve 1982 yıllarında da kanunda kapsamlı değişikliklere gidilmiştir. Bu dönemlerde yapılan en önemli düzenlemelerden birisi de; yetki, sorumluluk ve memuriyet niteliği dikkate alınarak bazı görevler için "Özel Hizmet Tazminatı" uygulaması adı altında bir ödeme şeklinin getirilmiş olmasıdır.

657 sayılı kanunla getirilen göstergeli sistem ilk başta yalın ve basittir. Ancak daha sonra yapılan düzenlemelerle, inanılmaz bir biçimde karmaşık hal almıştır.

1982 yılında çıkarılan 2595 sayılı Kanundan sonra günümüze kadar gelinen süreçte, 657 sayılı Kanunda ve diğer personel kanunlarındaki ücretler hususundaki düzenlemelerin neredeyse tamamı KHK ile yapılmıştır. Bu dönem aralığında ücretlere ilişkin kabul edilen KHK'lerin sayısı onlarca olup, önemli sayılacak düzenlemeler 242, 243, 265, 269, 270, 272, 281, 285, 333, 351, 418, 433, 469, 486, 547 ve 631 sayılı KHK'ler olmuştur.

Yapılan bu düzenlemelerden sonra hangi düzenlemenin yürürlükte olduğunun bilinmesinin artık özel bir uzmanlık gerektirdiği gibi, liyakat ve kariyer ilkeleri de anlamını yitirmiştir. Ortaya çıkan bu karmaşanın yanında önemli bir sorun da ödenmekte olan ücretleri oluşturan kalemlerde yaşanan enflasyon olmuştur.

Şu anda bir kısmı uygulanmakta olan ve ancak tespit edilebilen 33 çeşit tazminat, 29 çeşit aylık ve ödenek ve 26 çeşit yardım ve zamlardan oluşan toplam 88 ödenti kalemleriyle, sayıları onlara varan kesinti kaleminden oluşan bir ücret rejiminde, eşit işe eşit ücret veya yaklaşık ücret ödemenin yanı sıra kime ne ödeneceğinin hesaplanmasının güçlükleri yaşanmaktadır. Herhangi bir personelin ücretinin hesaplanabilmesi için bu konuda uzman olmak gerekmektedir.

657 sayılı Kanunla getirilen sistemde memurlar, sözleşmeli personel ve işçiler olarak tanımlanan kamu istihdamı; daha sonra yapılan değişikliklerle memur, geçici personel, kadro karşılığı sözleşmeli personel, işçi, sözleşmeli personel, kısmi süreli çalışan gibi birçok çalışan sınıfını ortaya çıkarmış, kamuda aynı kurumda görev yapmasına karşın farklı kanunlara tabi, farklı hak ve yükümlülükleri olan çok karmaşık bir istihdam yapısı oluşmuştur. Görüldüğü üzere, 657 sayılı Kanunla getirilen sistemin çok basit olmasına rağmen, daha sonra yapılan düzenlemeler sistemi içinden çıkılamaz bir hale getirmiştir.

Sisteme yapılan siyasi müdahaleler sonucu kamuda ücret adaleti bozulmuş, çok çeşitli istihdam şekilleri görülmeye başlamış, ücret seviyeleri düşmüş, tek taraflı ve çağdışı bir yönetim sistemi gelişmiştir.

Kamu görevlilerinin yaşadığı sorunları tespit edebilmek için; kamu yönetiminde ve kamu hizmetlerinde görülen aksaklıkların iyi analiz edilmesi gereklidir. Kamu personel sisteminin temel amacı kamu çalışanlarının sorunlarını çözmeye yönelik olmalıdır.

Bu bağlamda kamu çalışanlarının sorunlarını altı ana başlık altında inceleyebiliriz:

1. Kaynak Sorunları
2. İstihdam Sorunları
3. Hukuki Sorunlar
4. Denetleme ve değerleme sorunları
5. Toplumun kamuya bakışından dolayı yaşanan sorunlar
6. İdari sorunlar

Bu sorunlardan büyük çoğunluğunun personel sistemi içinde çözülmesi mümkündür.

Personel rejimimizde yer alan mali ve sosyal hakların tek ve ortak bir kanunla düzenlenmemiş olması, kamu personeli istihdam politikasındaki yanlışlar, kadro görev tanımlarının yapılamamış olması, kurumların iş analizlerine dayalı birimler itibarı ile standart kadroların belirlenmemiş olması, ücret artışlarının tek taraflı belirlenmesi, sınıflandırmanın yetersiz olması, kariyer ve liyakat ilkelerinden önemli ölçüde uzaklaşılması, ücret sisteminin bozulması ve dengenin sağlanamaması, maaş hesabının adeta bir uzmanlık haline dönüşmesi, statü ve kurumsal farklılıklardan kaynaklanan ücret dengesizliklerinin oluşması, sosyal güvenlik sistemindeki sosyal problemler ve emekli aylıklarının düşüklüğü kamu personel sisteminin en zayıf yanları olarak sayılabilir.

657 sayılı Kanun, üzerinde yapılan tüm değişikliklere ve deformasyona rağmen, temsil ettiği değerler ve getirdiği sistem açısından önemli ve örnek alınması gereken ilkeler içermektedir.

Türk kamu personel rejiminde, memurluk bir meslek olarak kabul edilmiştir. Kanuna göre devlet, memur alırken, eşitlik ve ayırım gözetmeme ilkesini uygulamak zorundadır. Memurlar görevlerini amirlerine bağlı olarak ancak tarafsız bir biçimde yapmakla yükümlüdürler. Memuriyete girişin şartları da kanunla belirlenmiştir. Kimi hizmetler için özel öğrenim gerekmektedir. Ayrıca memurluğa girişte yarışma sınavları ile belirlenecek ehliyet ve liyakat da aranır. Kişiler eğitimleri, bilgi ve becerilerine göre memurluk mesleğine girerler, bu meslekte sürekli çalışarak ve yetişerek önceden belirlenmiş kurallara göre yükselirler. Memuriyete atanma, görev ve yetkiler, hak ve yükümlülükler, aylık ve ödenekler, özlük işleri, kanunla düzenlenir. 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu,

memuriyeti sınıflandırma esasına dayandırmıştır. Belirli sınıftaki memurlar hizmet süreleri ve başarı derecelerine göre kademe ve derece ilerlemesine hak kazanırlar.

Dünyadaki tarihsel gelişim içinde; kamu hizmeti ifa eden memur, devlet otoritesini temsil etmekte ve bu otoriteyi kullanmaktadır. Memur, çalışması ile kamu hizmeti ürettiği için ve bu hizmeti üretirken devleti temsil ettiği ve devlet otoritesini kullandığı için özel kesim işçilerinin içinde bulunduğu çalışma ilişkilerine tabi olamaz. Bu yaklaşımla, memurların çalışma ilişkilerinde tabi oldukları kurallar tek yanlı üretilen, çeşitli güvenceler içeren bir statü rejimine bağlanmıştır. Statü temeline dayalı olan bu çalışma rejiminde, memurun, başta iş güvencesi olmak üzere çeşitli ayrıcalıkları vardır. Ancak bu ayrıcalıklara sahip olması nedeniyle, yani kamu görevlisi olduğu için memurun sözleşme özgürlüğüne sahip olmaması gerektiği gibi bir görüş oluşmuştur.

Yukarıda özetlediğimiz bu anlayış, refah devleti uygulamalarının yaygınlaşması, kamu kesiminin büyümesi, kamu çalışanlarının sayıca çoğalması ve mesleki çeşitliliğin artması sonucunda geçerliliğini yitirmiştir. Özellikle 1960'lı yıllardan itibaren memurların statü temeline bağlı çalışma ilişkileri, özel kesim işçilerinin sahip olduğu sendikal haklarla donanmaya başlamıştır.

Diğer taraftan çalışma hayatının demokratikleşmesi ve sosyal devlet uygulamalarına paralel olarak, özel kesim işçileri de iş güvencesinden yararlanmaya ve başlangıçta memurların ayrıcalığı gibi kabul edilen emeklilikte gelir güvencesi gibi sosyal kazanımlara sahip olmaya başladılar. Böylece memurların statü hukuku ile işçilerin sözleşme hukukunun ayrılığı ortadan kalkmaya başladı.

Ancak memur ve işçi statülerinde çalışanların en yüksek ortak paydada yakınlaşmaları şeklinde niteleyebileceğimiz ve kamu personel rejiminin temeli olması gereken bu gelişme, son yıllarda aksine bir durum izlemeye başladı. Memurların iş güvencesinin ortadan kaldırılarak sözleşmeli statüye geçirildiği, sendikal ve demokratik haklarının verilmediği, çağrı usulüne göre, esnek, kısmi zamanlı çalışma şartlarına göre istihdam edildiği, 1980 sonrası küresel yapılanmanın bir özelliği olarak ortaya çıkan bir yapılanma benimsendi.

Ekonomisini küresel politikalar doğrultusunda yapılandırma süreci içerisinde, Türkiye'de de kamu kesimindeki iş güvencesini zayıflatmaya ve çalışma ilişkilerini esnekleştirmeye yönelik çabalar yoğunluk kazandı.

Yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız, ülkemiz kamu kesimi istihdam yapısı, özellikle küresel eğilimlerin arttığı 1980 sonrası dönemde sıkça değiştirilmeye çalışılmıştır. Bu amaçla kamuda sözleşme esasına dayalı bir istihdam getirilerek, kamu çalışanlarının sayısı azaltılmak istenmiştir. Ancak; o dönemde yasal kısıtlamalar nedeniyle bu uygulamalar, hedefine ulaşamamış ve ülkemizde kadro karşılığı sözleşmeli personel uygulaması gibi değişik bir istihdam şekli ortaya çıkmıştır.

1990'lı yıllarda gündeme gelen değişiklikler, kadro sistemini belirleyen, hizmetin gerekleri ölçütünü, ülkenin ve halkın ihtiyaçları yerine; özelleştirme ve kamu hizmet alanını ticarileştirme politikasına bağlamıştır. Özelleştirme politikası ve aşırı borç yükü, kamu hizmetleri alanının daraltılması ve mali kaynakların borç ödemelerine ayrılması için toplumsal hizmetlerden vazgeçilmesi sonucunu doğurmaktadır. Günümüzde gerçekleştirilmeye çalışılan kamu personel sisteminde temel alınan değer budur.

İstihdam sistemi bakımından, kamu kesiminde memurluk yerine sözleşmelilik, kadro gereği eşit işe eşit ücret yerine, sözleşme gereği performans ücret sistemi, genel olarak kamu kesimi istihdam rejimini, özel kesim istihdam rejimi içinde eritme özelliklerine sahip bir yapı öngörmektedir.

Bu gün, siyasilerin sıklıkla ifade ettiği, "bürokratik oligarşi", "çalışmadan maaş alan kamu çalışanı","bankamatik memuru" gibi ifadeler, kamu çalışanını bütçeye yük olarak gören ve ülkede oluşan hizmet sorunlarının ve ekonomik sorunların kamu kesimi çalışanları nedeniyle yaşandığını düşünen bir görüşün açıklamalarıdır. Bu görüşün temelinde kamu çalışanlarının sayısının azaltılarak, kamu hizmetlerinin sözleşmeli personeller eliyle gördürülmesi yatmaktadır. Oysa yetkililerin her fırsatta hedef olarak gösterdiği AB standartlarıyla karşılaştırıldığında, Türkiye'deki kamu personeli sayısının azlığı ortaya çıkmaktadır. Ülkemizde bir kamu çalışanının hizmet sunduğu ortalama vatandaş sayısı birçok Avrupa ülkesinin üstünde seyretmektedir. Bu rakam ABD'de 13, İspanya ve İtalya'da 25, Almanya, Y.Zelanda ve Avusturya'da 18, Finlandiya'da 9 ve Fransa'da 12 iken, Türkiye'de her bir kamu çalışanı yaklaşık 32 kişiye hizmet vermektedir.

Türk Eğitim-Sen'in görüşü; yapısal değişime ihtiyacı olan birçok alanda, ilgili düzenlemelerin konuyla alakalı kurumlar ve sivil toplum kuruluşlarının ortak çalışması ve kamuoyunun da desteği ile yapılmasıdır. Kamu personeli ile ilgili yapılacak düzenleme de bu çerçevede ele alınması ve çözüme kavuşturulması gereken bir konudur.

Öneriler

Yukarıda yaptığımız tespitler ışığında kamu görevlilerinin sorunlarını çözeceğine inandığımız ve personel sisteminin içinde bulunması gerekli olan öneriler şöyledir:

Kamu Personel sistemi içindeki sınıflar daha dar tutularak, sınıf içinde toplanan hizmetlerde genel bir benzerliğin bulunması sağlanmalıdır. Dar kapsamlı hizmet sınıfları oluşturabilmek için öncelikli olarak hizmetlerin özelliklerinin belirlenmesi gerekmektedir. Hizmet sınıfları ve bu sınıflar kapsamında bulunacak kadro unvan ve meslekler belirlendikten sonra; kadro unvan ve mesleklerin görev tanımları tam anlamıyla yapılmalı, yetki ve sorumlulukları hiçbir yanlış anlaşılmaya yol açmayacak şekilde açıklanmalıdır.

Her kadronun, öğrenim seviyesi ve liyakat ilkeleri göz önünde bulundurularak yükselebileceği derece ve kademeler belirlenmelidir.

Kamu görevlilerine çeşitli adlar altında verilen tazminat ve zamlar kaldırılmalıdır. Bunların yerine daha sade ve eşit işe eşit ücret ilkesinin uygulanabileceği, anlaşılır bir ücret sistemi getirilmelidir.

Kamu görevlilerine sağlanan mali hakların belirlenmesinin, siyasi otoritenin inisiyatifinden çıkarılarak, geliştirilmiş sendikal örgütlenme yapısı içinde, toplu pazarlık ile yapılması sağlanmalıdır. Bu bağlamda 4688 Sayılı Kanunda gerekli düzenlemelerin yapılarak, kamu görevlilerine grev ve toplu pazarlık yapma hakkının sağlanması ve kanundan kaynaklanan aksaklıkların giderilmesi gerekmektedir.

Personeli ilgilendiren mevzuat çalışmalarına, çalışan temsilcilerinin de katılımı ve görüşleri doğrultusunda karar alınması sağlanarak, çalışanlar adına sendikaların yönetime katılması uygulaması hayata geçirilmelidir.

Personel değerlendirmesinde ele alınacak kriterler, açık bir şekilde tanımlanmalı, kişilerin inisiyatifine bırakılmayacak düzenlemeler yapılmalıdır.

Kamu yatırım ve harcamalarına yeterli kaynak ayrılmalı, değişen teknoloji güncel bir şekilde takip edilerek, kamu kurum ve kuruluşlarının bu teknolojiden faydalanması sağlanmalıdır.

Kamu görevlilerinin hizmet ürettikleri alanlar elden geçirilmeli, kullanılan araç- gereç ve tertibat ile ofis ve iş yerleri ergonomi kuralları çerçevesinde yeniden düzenlenmelidir.

Kamuda değişen ve çok çeşitli hale gelen hizmetler için yeniden bilgilendirme toplantıları yapılarak, kamu çalışanları sürekli bilgilendirilmelidir.

Kamu hizmetlerinin etkililiğinin artırılması, personelin daha eğitimli ve bilgili hale getirilmesi ile mümkündür. Bu nedenle hizmet içi eğitim konusuna önemle yaklaşılmalıdır.

Kamu kurum ve kuruluşlarının personel ihtiyaçları ve personel fazlalıkları tespit edilmeli ve gerçekçi bir kadro uygulaması hayata geçirilmelidir.

Bölgeler arasındaki istihdam farklılıklarını gidermek için istihdam açığı bulunan yerlerde görev yapmayı özendirici tedbirler alınmalıdır.

Kamu görevlilerinin terfilerinde liyakat ilkesine aykırı uygulamaların önüne geçilmelidir. Bu amaçla tüm görev tanımları, kadroların ödev, yetki ve sorumlulukları, yapmaları gereken işler ve bu görevlere getirilecek olan personelde bulunması gereken özellikler de açık ve kesin bir şekilde belirtilmelidir.

657 Sayılı Kanunda bulunan ve kamu görevlilerinin hayatını zorlaştıran maddeler kaldırılmalıdır. (örn: izinsiz şehir dışına çıkma, basına demeç verme yasağı gibi)

Kamu kurumlarının ve kamu görevlilerinin denetlenmesi işlemleri düzenli ve etkin bir şekilde yapılmalıdır. Bu nedenle denetim elemanlarının yetiştirilmesi, işe alınması ve unvanlarında standart sağlanmalıdır. Her kurumun kendi denetleme organı oluşturulmalı, bu organ, yapacağı düzenli ve etkin denetlemelerle kamu görevlilerini kurumun hedefleri doğrultusunda yönlendirmelidir. Etkin denetleme, kamu görevlilerinin daha az hata yapmalarını ve kamu kurumlarının hedefe yönelik faaliyette bulunmalarını sağlayacaktır.

Kamu kurumlarının çağdaş, katılımcı ve iş birliği içinde yönetilmesi gerekmektedir.

Kamu kurum ve kuruluşlarının amaç ve hedeflerinin, görev, yetki ve sorumluluklarının açıkça belirlenmesi gerekmektedir.

Kamu görevlilerinin, bağlı bulundukları kurumun hedef, görev, yetki ve sorumluluklarını bilmesi sağlanmalıdır.

Kurumun hedefleri doğrultusunda kamu görevlilerinin kendi görev, yetki ve sorumlulukları belirlenmelidir.

Kamu görevlilerinin hedeflerden ve sorumluluklardan haberdar edilerek, bütün hedefin önemli bir unsuru olduğunun farkına varması sağlanmalıdır.

Bu önerilerimizin yanında kamu personel rejiminde olmazsa olmaz dediğimiz görüşlerimiz ise şunlardır:

1- Memurlar sözleşmeli statüye geçirilmemelidir.
2- İş güvencesi kaldırılmamalıdır.
3- Memur sayısı azaltılmamalıdır.
4- Çalışma ilişkileri ile ilgili tüm kurullara sendika temsilcileri de katılmalıdır.
5- Çalışanların kazanılmış haklarını geriletecek düzenlemeler yapılmamalıdır.
6- Kamudaki istihdam yapısı yeniden belirlenmeli esnek çalışma, çağrı usulüne göre çalışma ve kısmi süreli çalışma kaldırılmalıdır.
7- Kamu eliyle görülen hizmetlerin, özel sektöre kolaylıkla devredilebileceği ve işten çıkarmaların kolaylaştırılacağı bir personel yapısı oluşturulmamalıdır.
8- Kamu çalışanlarının maaş hesaplarının sadeleştirilmesi gerekir.
9- Kira, ulaşım, gıda, aile ve çocuk yardımı gibi yardımlar günün şartlarına uygun olarak yeniden düzenlenmelidir.
10- Kamu çalışanları ile ilgili olarak yapılacak düzenlemeler, siyasi iradenin keyfi kararıyla değil, kamu çalışanları sendikaları ile yapılacak toplu sözleşme ile belirlenmelidir.
11- Kamu görevlilerine, toplu sözleşme ve grev hakkını da içeren ILO normlarına uygun sendikal haklar sağlanmalıdır.

İş güvencesinin mevcut haliyle korunduğu, ücretlerin ve çalışma koşullarının sendikalarca yapılacak toplu sözleşmelerle sağlanacağı, hazırlanmadan önce konunun muhatabı olan kamu çalışanlarının görüşüne başvurulacağı ve taleplerinin karşılanacağı çağdaş bir personel rejimi hepimizin ortak arzusudur. Burada Türk Eğitim Sen olarak biz tarafız. Kamu personel sisteminin muha-tabı kamu çalışanlarıdır. Yapılacak olan tüm çalışmalar-da, konunun muhatabı kamu çalışanlarının yetkili temsilcilerinin yer alması zorunluluktur. Türk Eğitim Sen, Türkiye Cumhuriyeti'nin ve milletinin geleceği konusundaki hassasiyetleri çok iyi bilmekte, ülkemizin ekonomik, sosyal, siyasal ve dış politika gelişmelerini ciddiyetle takip etmektedir. Bu hassasiyet içerisinde idarecilerin, kamu çalışanlarını ve onların temsilcileri olan bizleri göz ardı etmemesi ve samimiyetimizi görmesi gerekmektedir. Bu bakımdan Türk Eğitim Sen olarak kamuda oluşturulması gereken personel sistemi mutlak surette personel odaklı ve çalışan sorunlarını çözmeye yönelik olmalısını istiyoruz. Kısmi süreli, esnek, çağrı usulüne göre, sözleşmeli esasa dayalı, sendikal ve demokratik hakları görmezden gelen, yönetişim anlayışıyla bağdaşmayan bir personel rejimi oluşturmak amacı taşıyan gidişat, kamuda sistemi daha büyük bir kaosa sürükleyeceğini hatırlatıyor ve yetkilileri uyarıyoruz.

OKULUMUZA TÜRK EĞİTİM-SEN TEMSİLCİLERİ GELDİ!

Kutbettin YILDIZ
Van Şube Başkanı

Selam. Hal hatır faslında sonra, konuya giriyoruz.

Malum her yerde değişik mahiyette konuşmak gerekiyor ki sıkıcı ve yorucu olmasın.

Arkadaşlar acaba sendika temsilcileri okulları ve kurumları neden geziyorlar? Gezmeleri bu kadar yoğun olmalı mı? Nasıl karşılıyorsunuz? Sendikalarla ne kadar ilgilisiniz? Sendikalar gerekli mi? Sendikaların çalışmalarını nasıl buluyorsunuz? Sendikalaşmanın gereğine inanıyor musunuz? Aranızda sendikalı arkadaşlarımız var mı? Sendika Hükümet ilişkileri nasıl veya sizce nasıl olmalı? Sendikaları eleştirmek isterseniz neler söylemek istersiniz. Olumlu ya da olumsuz ama lütfen yıkıcı olmasın. Önerileriniz var mı? Sizce sendikalar ne işe yararlar. Ne iş yaparlar. Hasılı uzayıp giden bir soru kervanı. Gaye konuşma ortamı oluşturmak. Öyle ya durup dururken vakitsiz öten horoz gibi ortada kalırsınız.

Toplum psikolojisi ya da insan ilgisi deyin buna, ne derseniz deyin. Karşınızdakinin size yönelmesini istiyorsanız hele bir de sendikacıysanız sizin işiniz kat kat artmaktadır. Türkiye'nin bugünkü şartlarında sivil örgütlenmenin ne kadar tehlikeli olduğu bilinci hala bu kadar yaygın iken sendikacılık yapmak hakikatten çok zor. Sendikacı deyince her şeye muhalif, hele Hükümetle arası olmayan kişi anlaşılır. Çünkü siyasetçiler öyle istiyorlar. Hak mı arıyorsunuz? Sizi peşin olarak 'canım onlar anarşist, Hükümete muhalif…' şeklinde damgalanırsınız.

Şimdi gelin kendinizi anlatın. Bakalım nasıl anlatacaksınız.

Bir anı.

Bir okula gittik. Okul idaresine usulünce uğradık. Okul müdürüne teneffüs vaktinde öğretmenlerimizle sendikal faaliyetlerimizle ilgili görüşmek istediğimizi ilettik. Sağ olsun okul müdürü anlayış gösterdi. Zil çaldı. Çalışanlar, öğretmenler odasına toplandı. Biz de okul müdürü ile beraber gittik. Selam, tokalaşma kendimizi tanıttık.

Fakat konuşma faslından önce bir oturma şekli oluştu. Biz masanın yanında otururken öğretmenler masanın uzağında duvara dayalı olarak sıralı vaziyette oturdular. Sanki bizi protesto edercesine. Ama biz emin idik ki, bu bize karşı yapılan bir tepki değildi. Doğrusunu sorarsanız garipsediğimiz bir oturma şekliydi. Garip bir durum. İşin içinden çıkmamız gerekiyordu. Öğretmenlerle iletişim kurup bir şeyler anlatmamız gerekiyordu.

Birden okul müdürüne dönerek dedim ki; "Müdür bey Öğretmen arkadaşlar galiba korkutulmuş yada tehdit edilmiş." Herkes başını önüne eğerek söylediğimi teyid eder gibi yaptı ve müthiş bir suskunluk ortamı oluştu. İş daha da ciddi bir hal aldı. Tabi okul müdürü "Yok Başkanım olur mu? Benim öğretmenlerim kimseden korkmazlar, onlara kimse bir şey diyemez." Diye cevap verdi. "Benim öğretmenlerim" kelimeleri aklıma takıldı. "Anlaşıldı demek öğretmenler senden korkuyorlar" dedim. Derken aramızda önce soğuk başlayan, daha sonra sıcak diyalogla devam eden bir konuşma başladı. "İşte arkadaşlar, sendika dediğimiz şey budur. Her yerde konuşabilen, hakkınızı arayan, sizin konuşamadığınız yerde konuşan, okul müdürünün de sizin de hakkınızı arayan, yasal zeminde faaliyet gösteren kuruluşlardır." şeklinde uzayıp giden bir konuşma devam etti.

O gün o okulda 7 üye kaydı yaptık.

Tatlı dille güler yüzle ayrıldık. Okulda o gün gerçek manada demokratik bir ortam oluşturduğumuza sevinmiştik. Ancak bu gerçeği de yaşamak hele bir eğitim kurumunda insana sivilleşme anlamında acı veriyor.

Sendikalar ve sendikacılar birilerinin nasırlarına bastığı için; hakkı gasp edilenlerin hakkettiğini aldığı, açık ve şeffaf sömürülmeyen bir düzen istediği için tehlikeli muhalifler olarak gösterilmekte.

Kim tarafından?

Haktan yana olmayan, yandaş kayırmacılığı yapan, kendi gibi düşünmeyenleri bizden değil diye hor gören, çalışanın emeğine göz diken, demokrasiyi sadece kendileri için isteyen, en kötüsü de dini ve milli değerleri kendi siyasi çıkarları adına istismar edip bundan siyasi rant sağlayanlar tarafından.

Kamu çalışanı arkadaşlar!

Sesimizi duyun artık. Kendinize yakın bulduğunuz sendikanın adı bizce önemli değil. Örgütlenmiş bir toplum adına sendikalaşın. İnadına değil. Hakkınız için, menfaatiniz için, geleceğiniz için, çocuklarınız için; hakkınız, adaletin eşit dağıtıldığı insanca, birlik ve beraberlik içinde kardeşçe yaşayacağımız bir TÜRKİYE'yi oluşturmak için birlik olun.

HATALIYSAM ARAMIZDA KALSIN

Ayhan KORKMAZ
İstanbul 5No'lu Şube

İçli milletizdir biz. Sevda çeker söyleyemez, dert biriktirir anlatamayız. Onun için memleketimizde en yaygın hastalığın adı "ince hastalık"tır.

Kulakları çınlasın, ortaokuldaki Türkçe öğretmenim derdi ki: Kamyon kasalarıyla helâ kapılarına yazabildiklerimizi söyleyebilsek memleketin işleri yarı yarıya yoluna girer, hem de sanatçılarımız artar. İnce hastalık falan da kalmaz. Memleketimizde ne dehalar var, ne söz ustaları var, bakın size kamyon kasaları anlatsın.

Biraz kafanı dinleyip rahatlamak, krizlerden kurtulmak istiyorsan çık İzmit karayoluna sağdan sağdan, yavaş yavaş git. Bak bir şeyin kalıyor mu?

Pirinç karaborsa olmuş, bulgur altına dönmüş, benzine zam üstüne zam gelmiş hiç kıymeti harbiyesi kalmaz. Dünya batsa sana uğramaz.

Efendim söylediklerim tecrübeyle sabittir. Dün akşam yolda giderken önümde bir kamyon, kasasında bir yazı. Bende o saatten beri gam, tasa, kederden eser yok. Bülent hanımın şarkısındaki gibi;

-Bir elimde cımbız bir elimde ayna…

Kasada aynen şöyle yazıyor:

Hatalıysam aramızda kalsın…

Siz aklınıza gelebilecek en iyi filozoflarda, toplum bilimcilerde dahi bu kadar anlamlı veciz ve rahatlatıcı söze rastladınız mı? Söz, benim memleketimi o kadar güzel anlatıyor ki!

Yalandan arabanın arkasına yaz, hatalıysam lütfen falanca numarayı arayın de, ne kadar trafik ihlali varsa yap. Birisi arasa içinden saydır. Ahizeye tamam beyefendi de, bildiğini okumaya devam. Siz hiç bizim ülkemizde ben hata yaptım diyene rastladınız mı? ***Aramızda kalsın*** ben rastlamadım.

Kamyoncu amcam ülkenin halini üç kelimeyle özetleyivermiş. Anlayana senfoni orkestrası!

Cumhuriyet kurulduğundan beri en büyük meselemiz yolsuzluk. Her gelen iktidar yolsuzluğu bitireceğim diye geliyor, her tarafı afişlerle dolduruyor, başefendiler tellal çıkartıyor;

Hata yapanı bildirin.

Tercümesi ne; ***Hatalıysam aramızda kalsın…***

Bekri Mustafa'yı duymuşsunuzdur mutlaka. Hani, içki yasağına uymayanların öldürüldüğü 4. Murat döneminin ünlü ayyaşı. Zaten Bekri, içmeye sabahtan başlayan ya da gece gündüz içen demek. Neyse, anlatırlar ki günün birinde, bir mahallede yoksul bir ölünün namazını kılacak imam bulunamamış. Yol yordam bildiğinden namazı Bekri Mustafa kıldırmış. Sonra da tabut yerine hasıra sarılmış cenazenin kulağına bir şeyler fısıldamış. Cemaat ölüye ne söylediğini merak etmiş. Bekri gülerek:

"Öte yanda dünyanın durumunu sorarlarsa, Bekri Mustafa imamlık ediyor, de. Onlar durumu anlarlar," demiş.

Memleket Bekri Mustafalardan geçilmiyor, falanca kamu şirketinin başındaki amuduyla götürmüş, üstüne terfi almış, filanca rüşvetten bilmem kaç yıl hapse mahkum olmuş ama ödül olarak en kaymak yere genel müdür olmuş biz daha ne diyoruz:

Hata yapanı bildir.

Yemezler efendim yemezler. Ne diyordu kamyoncu amcam;

HATALIYSAM ARAMIZDA KALSIN…

SENDİKACILIĞIN ÖNÜNDEKİ ENGELLER VE SIKINTILAR

Gökçer ÖĞÜNÇ
Çorum Şube Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

Hükümetin kamu çalışanlarının aylıklarına yaptığı zamma tepki duyan Konfederasyon başkanlarının, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne ve Uluslararası Çalışma Örgütü'ne başvurduklarını görüyoruz. Sendikal hak ihlalleri karşısında çalınacak kapı, yeni bir devlet oluşturma sürecindeki küresel ve art niyetli bir güç olan Avrupa Birliği'nin komiserlerinin (bakanlarının) kapısı değildir. Türkiye'yi Komiser Verheugen'a şikayet etmek düpedüz saçmalıktır. Bağımsızlık ve milli egemenlik konusunda en küçük bir duyarlılığı ve onuru olan kişi, kendi ülkesini bir başka ülkenin bakanına şikayet etmez, ondan medet ummaz. Buna karşılık, bugüne kadar Parlamentomuzun kabul ettiği kanunların ihlali durumunda yargılama görevini yürüten Türk mahkemelerinin yetkileri geniştir. Geçen yıl Mayıs ayına kadar, bu mahkemeler Türkiye Cumhuriyeti'nin kanunlarını esas alarak karar veriyorlardı. Anayasanın 90. maddesine yapılan eklemeyle, bu mahkemeler artık öncelikli olarak, usulüne uygun biçimde onaylanmış uluslararası sözleşmeleri uygulamaya basladı. Eylem yaptığı için yargılanan memurun ve işçinin artık çalacağı kapı, 87 sayılı ILO Sözlesmesine dayanarak, Türk yargısıdır. Toplu pazarlık hakkı isteyen, toplu görüşme ve toplu sözlesme isteyen memurun, kısıtlı bir toplu görüşme hakkına mahkum edilmek istenen memurun çalacağı kapı, Türk yargısıdır. Askeri işyerlerinde çalışan sivil memurların ve ceza infaz-koruma memurlarının yok edilen sendikalaşma hakkını geri alabilmek için çalınması gereken kapı, Türk yargısıdır. Yetki prosedürü uzadığında mağdur olan memurun, işçinin ve temsilcisinin çalacağı kapı, Türk yargısıdır. Taşeronlaşmaya karsı mücadele eden sendikanın çalacağı kapı,Türk yargısıdır. Ne işiniz var Avrupa Birliği'nin bakanı Verheugen'in kapısında. Ne işiniz var, önemli hiçbir yaptırımı olmayan ILO'nun kapısında. Türk hakimlerinin kapısını çalın, onlara Anayasa'nın 90. maddesini ve ILO'yu anlatın ve adalet talep edin. Hakkımızı geliştirmenin günümüzdeki en kestirme ve kolay yolu Türk adaletinden geçiyor.

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımına ilişkin görüşmeler 3 Ekim'de başladı. Gerek 17 Aralık zirvesinde, gerek Kopenhag kriterlerinde yani kısacası Avrupa Birliği müktesebatında sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin hiçbir düzenleme olmadığını söylemek istiyorum. Avrupa Komisyonu'nun ilerleme raporlarında sendikal haklar konusunda yer alan değerlendirmelerin, bu nedenle, hiçbir anlamı yoktur. Görüşmeler sırasında Türkiye mevzuatının yalnızca AB müktesebatına uydurulması esastır. İlerleme raporları da müktesebata dahil değildir. Bu nedenle, ilerleme raporlarındaki bazı önerilerden hareket ederek, AB sürecinin Türkiye'de sendikal hak ve özgürlükler açısından olumlu sonuçları olacağını söyleyenler, ya durumdan habersizdir, ya da iyi niyetli değildir.

AB'nin Türkiye'de sendikacılığa katkısı değil, tam tersine, büyük zararı söz konusudur. Diğer bir deyişle, Türkiye'de sendikacılığa Avrupa Birliği sürekli yeni darbeler indirmektedir.
Türkiye'de sendikacılık hareketinin zayıflamasının en önemli nedeni, sürekli artan işsizlik ve sendikaların yeterince kendini anlatamamasıdır. Türkiye'de mevzuattan kaynaklanan çetin sorunlar vardır; bunları aşmak olanaklıdır. Ancak artan işsizliğin yol açtığı ürkeklik ve hatta korku, sendikalaşmayı hızla geriletmektedir. Mevzuatı istediğiniz kadar demokratikleştirin, işsizlik belası olduğu sürece, sendikaların güçlenmesi olanaksızdır. Hatta buna istediğiniz kadar memurun sendika kesintisini kaldırma da konabilir. İstatiksel bilgiler gösteriyor ki, hükümetin sendika ücretlerini memurdan kesmeme kararı, sendikalı üye konusunda bir artış göstermemiştir. Ayrıca sendikalılar üzerindeki siyasi kökenli baskılarda buna eklenebilir.
1995 yılında gümrük birliğine karşı çıkan insanlar yok denecek kadar azdı. Sermayedar sınıfın temsilcileri ve hatta bazı işçi ve memur konfederasyonlarının genel başkanları, Avrupa Parlamentosu'ndaki oylama öncesinde gümrük birliği

lehinde görüşmeler yapmak üzere Brüksel'e gitmişti. Hatta çok iyi hatırlıyorum, o dönemde İstanbul'da Prof. Dr. Erol Manisalı'nın, Ankara'da da Prof .Dr. Alpaslan Işıklı'nın önderliğinde imza kampanyaları düzenlemişlerdi. Bir dönem gümrük birliğinin savunuculuğunu yapanlar, aradan geçen 10 yıllık uygulama sonrasında bu ilişkinin Türkiye ekonomisi ve istihdam üzerindeki olumsuz etkisini kabul ediyorlar. Gümrük birliği, Türkiye'de işsizliğin artmasının ve özellikle de konumuzla ilgili önemli olmasından dolayı da sendikaların zayıflatılmasının önemli nedenlerinden biridir. Şimdi aynı durum adres değiştirerek tehlike olmaya devam ediyor.10 sene önce Gümrük Birliği sendikacılığı vurdu, şimdi de Avrupa Birliği vurmaya başladı. Bunu bilmek ve görmek için fazla çaba göstermeye de gerek yok…

Avrupa Komisyonu'nun Türkiye'ye verdiği ve uygulanmasını istediği ilerleme raporlarında en önemli taleplerden biri, tarıma sağlanan devlet desteğinin kaldırılmasıdır. IMF'nin ve Dünya Bankası'nın talepleri de bu doğrultudadır. Zaten IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşları yöneten ikinci büyük güç, ABD'den sonra Avrupa Birliği'dir. Tarımda uygulattırılan politikalar, kırsal kesimde hızlı bir yoksullaşmaya ve mülksüzleşmeye yol açmakta, hızlı bir iç göçe neden olmaktadır. Bu da işsizliğin ve sendikaların zayıflatılmasının ana nedenlerinden biridir. Türkiye'de görünüşte sendikal haklar güya genişletiliyor. Ulus ötesi yani küresel ekonomik şirketlerin dünya ölçeğindeki faaliyetleri her geçen gün daha da yoğunlaşıyor. ABD ve AB'nin dünyayı yeniden paylaşma mücadelesi ve saldırıları, başta memur sınıfı olmak üzere, tüm sosyal ve ekonomik tabakaların sorunlarının daha da artmasına neden oluyor. Ancak Türkiye'deki sendikal kurumlardan küresellik karşıtı, IMF ve Dünya Bankası karşıtı güçlü bir ses yükselmiyor.

Bu sessizliğin nedeni, sendikal kurumlarda milli ve şuurlu sendika anlayışının vücut bulmamasıdır. Küresel saldırıya maruz ülkelerin sendikalarının da, IMF ve Dünya Ekonomisi gibi ülke ekonomisini olumsuz yönlendiren küresel güçlere karşı tavır alma gibi bir anlayışları ve niyetleri yoktur. Peki, bu durum değiştirilemez mi? İster yerel ister genel çapta bu güçlere karşı tavır alan sendikaların gücü ve etkinliği artırılamaz mı? Günümüzdeki sendika anlayışı ile bu duruma çözüm bulmak zor gözüküyor. Ancak kesinlikle imkansız değil. Gelişmiş ülkelerin sendikaları özellikle az gelişmiş ülkelerin sendikalarıyla olan ilişkilerinde, yaygın biçimde kullandıkları devlet parasına da bağlı olarak, bir astlık-üstlük, bağış alan – bağış veren borç veren-borçlu ilişkisi kurmaktadır. Bu ülkelerin devletleri, bu tür faaliyetlerde kullanabilmeleri için, kendi sendikalarına önemli kaynaklar ayırmaktadır. Bu devlet kaynaklı destek, birçok az gelişmiş ülke sendikacısının ülkedeki sendikal örgütlerde izleyeceği politikada, yardım veren ülkenin sendikasının politikasından etkilenmesini getirmektedir. Bu koşullarda, Türkiye gibi ülkelerin sendikalarının sosyo-ekonomik politikaların belirlenmesinde etkili olabilmeleri zor ama olanaklıdır. "Gücün haklı değil, haklının güçlü olduğu bir ülke" özlemi bizim sendika anlayışımızın temel hususlarından biridir.

SOSYAL GÜVENLİK YASASIYLA İLGİLİ MERAK ETTİKLERİMİZ

İŞTE SOSYAL GÜVENLİKTE YENİ DÜZENLEMELERLE İLGİLİ EN ÇOK KARŞILAŞILAN SORULAR VE CEVAPLARI

1- KANUN YÜRÜRLÜĞE GİRDİKTEN SONRA MEMURLAR ARASINDA MAAŞ FARKI OLACAK MI?

Şu anda yürürlükte olan 5434 sayılı Emekli Sandığı Kanununun 15. maddesi, kamu görevlilerine uygulanacak Emekli Sandığı kesintilerini düzenliyor. Mevcut uygulamada, kamu görevlilerinin emekli keseneğine tabi matrahları üzerinden %16 oranında kesinti yapılıyor. Şu anda ek ödeme, görev tazminatı, makam tazminatı, özel hizmet tazminatı, denge tazminatı, prim, ikramiye gibi bir çok ödeme, memur maaşları üzerinden yapılan Emekli Sandığı kesintilerine tabi değil.

Yeni kanunun yürürlük tarihinden sonra kamuda göreve başlayacak olanlar, şu anki uygulamadan yararlanamayacaklar. 5510 sayılı kanun yürürlüğe girdikten sonra memur olanlardan, kanunun 80. maddesi gereğince,

a) hak edilen ücretlerin,

b) prim, ikramiye ve bu nitelikteki her çeşit istihkaktan o ay içinde yapılan ödemelerin,

c) işverenler tarafından sigortalılar için özel sağlık sigortalarına ve bireysel emeklilik sistemine ödenen tutarların ve

d) idare ve yargı mercilerince verilen karar gereği ücret, prim, ikramiye ve bu nitelikte olmak üzere sigortalılara o ay içinde yapılan tüm ödemelerin brüt toplamı üzerinden %14 (%9 yaşlılık, %5 sağlık sigortası olmak üzere) oranında kesinti yapılacak.

Bu durumda 5510 sayılı kanun yürürlüğe girdikten sonra kamuda çalışmaya başlayanların emekli kesintileri, daha önce göreve başlayan memurlara oranla daha yüksek olacak. Ortaya çıkacak fark, memurların ele geçen net ücretlerine de yansıyacak.

Aynı kurumda çalışan, aynı ünvana sahip ve aynı işi yapan memurlar arasında işe başlama tarihine göre maaş farklılıkları oluşacak. Eski memurların maaşı, yeni memurlara oranla daha yüksek olacak.

Eski memurlarla yeni memurlar arasındaki maaş farkı, almakta oldukları ek ödeme, denge tazminatı, görev tazminatı, makam tazminatı, özel hizmet tazminatı gibi ödemelere bağlı olarak 5 YTL ile 300 YTL arasında değişecek.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Türkiye Kamu-Sen olarak bu kanunda en çok itiraz ettiğimiz noktalardan bir tanesi bu madde. Böyle bir uygulama kamuda eşit işe eşit ücret ilkesini temelden sarsacak ve ikili bir yapı oluşturacak. Öyle ki; 30 Eylül 2008'de ilk defa işe giren bir memur ile 1 ekim 2008 tarihinde ilk defa işe başlayacak bir memur arasında hem mevzuat açısından hem de maaşlar açısından farklılıklar olacak. Kanun, emeklilik yaşını da 65'e çıkarıyor. Buna göre 25 yaşında göreve başlayan bir memur emekli olabilmek için en az 40 yıl boyunca çalışmak zorunda kalacak. Bir gün önce işe başlayan memurun maaşı, bu memur emekli oluncaya kadar yani yaklaşık 40-45 yıl boyunca kendisinden bir gün sonra işe başlayan memura oranla daha fazla olacak.*

Ayrıca bu farklılık yalnızca maaşlara yansımayacak, emeklilik hakları da tabi oldukları kanunlar gereğince birbirinden farklı olacak. Dolayısı ile kamuda büyük bir kargaşa yaşanacak.

Bundan böyle en az 45 yıl boyunca kamuda aynı kurumda, aynı işi yapan, aynı unvanlarda bulunanların maaşı eşit olmayacak ve devlet memurları iki ayrı emeklilik kanununa tabi olarak çalışacaklar.

2- YENİ DÜZENLEMEYLE HALEN FİİLİ HİZMET ZAMMINDAN YARARLANAN ÇALIŞANLARIN BU HAKLARI BAZI SEKTÖRLERDE ELLERİNDEN ALINACAKMI?

Şu anda yürürlükte olan 5434 sayılı Emekli Sandığı Kanunu'nun 31 ve 32. maddeleri ile fiili hizmet süresinden faydalanacak kamu görevlilerinin unvanları ve fiili hizmet süreleri belirleniyor.

5510 sayılı Kanunda değişiklik öngören 5754 sayılı Kanunla birlikte, fiili hizmetten faydalanacak olan bir çok personelin fiili hizmet süreleri azaltılmak suretiyle bir hak kısıtlamasına gidilecek. Daha önce Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen 5510 sayılı Kanunla PTT dağıtıcıları, infaz koruma memurları, baş memurları ve diğer personellere de fiili hizmet zammı verilmesi öngörülmekteydi. Ancak yapılan son değişikliklerle bu unvanlarda çalışanlar tekrar kapsam dışına çıkarıldı. Buna ek olarak mevcut 5434 sayılı kanunda bulunan Tarım Bakanlığı Zirai Mücadele ve Karantina teşkilatı ile Veteriner Teşkilatında görev yapanlar, Devlet Tiyatrosu sanatçıları, ulaştırma hizmet kolunda atölye, fabrika, havuz ve depolarda çalışanlar, gemi çalışanları, makinistler, gazeteciler ve Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası şef ve üyelerinin görevleri de kanun kapsamında fiili hizmet zammından faydalanacak görev tanımları içerisinde sayılmıyor. Ayrıca fiili hizmet süresi zammından faydalanabilmek için yer altı işlerinde, maden ocakları, kanalizasyon ve tünel yapımı gibi yer altında yapılan işlerde çalışanların 1800 gün; diğer sigortalıların bu işlerde en az 3600 gün fiilen çalışmış olmaları şartı getiriliyor.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Yeni düzenlemenin çalışanları hak kaybına uğrattığı bir başka maddesi de fiili hizmetle ilgili bölümler. Yeni kanunda bir çok memur ve çalışan artık fiili hizmet zammından faydalanamayacak. Özellikle gazetecilerin, zirai*

mücadele ve karantina teşkilatında çalışanların, gemi çalışanları, makinistler gibi bir çok çalışanın fiili hizmet kapsamından neden çıkarıldığını anlamak mümkün değil.

3-EMZİRME ÖDENEĞİNDEN MEMURLAR VE EŞLERİ DE FAYDALANACAKLAR MI?

Emzirme ödeneğinden kimlerin faydalanacağı ve faydalanma şartları kanunun 15. ve 16. maddeleri ile düzenleniyor. Kanuna göre;

a) Hizmet akdi ile çalışan işçiler,
b) Muhtarlar,
c) Kendi adına ve hesabına bağımsız çalışanlar,
d) Serbest meslek erbabı olanlar,
e) Anonim şirketlerin yönetim kurulu üyesi olan ortakları,
f) Sermayesi paylara bölünmüş komandit şirketlerin komandite ortakları,
g) Diğer şirketlerin tüm ortakları ve
h) Tarımsal faaliyette bulunan sigortalı kadınlara veya sigortalı olan erkeklerin eşlerine, her çocuk için, çocuğun yaşaması şartıyla emzirme ödeneği verilecek.

Dolayısı ile yeni kanuna göre anonim şirket sahipleri veya eşleri bile emzirme ödeneğinden faydalanırken kamu görevlileri, emzirme ödeneğinin kapsamı dışında tutuluyor.

Emzirme ödeneğinin miktarı, Sosyal Güvenlik Kurumu Yönetim Kurulu tarafından belirlenecek ve Bakan tarafından onaylanacak.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Bilindiği gibi yeni düzenlemeler, kamuoyuna tanıtılırken hak ve yükümlülüklerin eşitlenmesi ilkesine dayandırıldığı belirtilmekteydi. Bu maddede asıl niyetin, çalışanların haklarını mümkün olduğu kadar kısıtlamak olduğu ortaya çıkıyor. Tüm yükümlülükleri aynı olan, aynı ödemeleri yapan bir işçi kardeşimiz çocuk sahibi olduğunda emzirme ödeneğinden faydalanabilecekken, aynı kanuna göre çalışan ve eşit miktarda prim ödeyen memurlarımız çocuk sahibi olduğunda emzirme ödeneğinden faydalanamayacak. Böyle bir uygulamanın adil olduğunu ve bu kanun eşit bir yapı oluşturduğunu söylemek mümkün değil.*

4-MEMURLARIN MALÜLLÜK AYLIĞINDAN FAYDALANMA ŞARTLARI DEĞİŞTİRİLİYOR MU?

Mevcut 5434 sayılı Emekli Sandığı Kanunu'na göre, memurların malüllük aylığına hak kazanabilmesi için en az 10 yıl fiilen çalışmış olması ve 3600 gün prim ödemiş olması gerekiyor. Yeni uygulamada, malüllük aylığına hak kazanabilmek için en az 10 yıldır sigortalı olma ve en az 1800 gün prim ödeme şartı aranacak.

Buna göre memurların malüllük aylığından yararlanma şartı, SSK ve Bağ-Kur'lularla aynı seviyeye getirilecek.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Belki de yeni düzenlemenin memurlarımız lehine olan tek düzenlemesi budur. Bugüne kadar memurlarımızın malüllük aylığından faydalanabilmesi için en az 10 yıl boyunca prim ödemesi şartı vardı. Oysa işçiler 5 yıl süreyle sigortalı olup 900 gün de prim ödemeleri kaydıyla bu haktan faydalanabilmekteydi. Bugüne kadar pek çok kamu görevlisi arkadaşımız ve yakınları 9 yıl 11 ay yani 3570 gün prim ödedikleri halde bu haktan faydalanamıyordu. Bu uygulama memurlarımız için bir nebze olsun kolaylık sağlarken, bu kez de işçilerin bu haktan faydalanmasını zorlaştırıyor.*

5- YASA YÜRÜRLÜĞE GİRDİKTEN SONRA İŞE BAŞLAYACAK MEMURLARIN EMEKLİ MAAŞI BAĞLAMA ORANI AZALACAK MI?

Şu anda çalışan memurlar, yeni yasanın emeklilik hükümlerine tabi olmayacak. Ancak kanunun yürürlük tarihinden sonra göreve başlayacak memurlar bütünüyle yeni kanuna tabi olacak.

Yürürlükte olan Emekli Sandığı Kanunu uyarınca memurlara 25 yıla kadar çalıştıkları her yıl için 3 puan, 25 yıldan sonraki her yıl için +1 puan üzerinden emekli aylığı bağlanıyor.

Yeni kanun yürürlüğe girdikten sonra memuriyete atananlara ise her yıl için 2 puan üzerinden emekli aylığı bağlanacak. Emekli aylığı bağlama oranı memurun çalışırken aldığı maaşın %90'ından fazla olamayacak. Ancak bir memurun emekli aylığı bağlama oranının %90 olması için 45 yıl çalışması gerekecek.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Yeni yasa, özellikle memuriyete yeni başlayacak olanlar açısından oldukça fazla dezavantajlar içermektedir. Yeni düzenlemelere göre emekli aylıkları hesaplanacak olan memurların emekli aylığı bağlama oranı her yıl için %3'ten %2'ye düşürülmektedir. Başka bir ifade ile şu anda kamuda görev yapan bir memurla, kanunun yürürlük tarihinden sonra göreve başlayacak olan memurun emekli maaşı bağlama oranında her yıl için %1'lik bir fark olacaktır. Ancak yeni memurun prime esas kazanç tanımı değişeceği için memuriyette geçen 25 yılda ortaya çıkacak %25'lik fark yeni memurun emekli maaşının eski memura göre %15-20 daha az olması şeklinde yansıyacaktır. Bu durum, vatandaşlarımızın hak kaybı anlamı taşımaktadır ve kanunu hazırlayanların amacının sosyal güvenlikteki finansman sorunlarına emekli maaşlarını kısarak çözüm aradığını göstermektedir.*

6- MEMURLARIN CENAZE ÖDENEĞİ NE ŞEKİLDE DEĞİŞİYOR?

Mevcut 5434 sayılı Emekli Sandığı Kanunu'na göre memurlara verilen cenaze yardımı kişinin bir aylık maaşı kadar ödeniyor.

Yeni uygulamada cenaze ödeneğini, Sosyal Güvenlik Kurumu belirleyecek ve Bakanlar Kurulunun bu ödeneği onaylaması gerekecek.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Mevcut uygulamada memurlar cenaze ödeneğinden kendi maaşları oranında yararlanıyor. Her memura maaşı ne kadarsa o kadar cenaze ödeneği veriliyor. Yeni düzenlemede sabit bir rakam belirlenecek ve her memura bu sabit rakam cenaze ödeneği olarak verilecek. Ancak yeni uygulamada belirlenecek rakam, hiçbir zaman bir maaş miktarına çıkamayacak.*

7-MEMURUN YAKINLARINA ÖDENEN ÇEYİZ PARASI NE ŞEKİLDE DEĞİŞECEK?

Mevcut uygulamada dul eş, yetim kız çocuğu ve memurun annesinin evlenmesi durumunda, almakta oldukları aylığın 12 katı çeyiz parası olarak ödeniyor.

Yeni uygulamada dul eş ile anne kapsam dışında tutulacak, yalnızca yetim kız çocuklarına, aldıkları aylığın 24 katı, çeyiz parası olarak verilecek.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Memurlarımızın yakınlarının haklarını geriye götüren bir madde ile daha*

karşı karşıyayız. Şu anda memurun eşi, kız çocuğu ve bakmakla yükümlü olduğu annesi çeyiz parasından faydalanabiliyor. Yeni düzenlemede ölen memurun eşi ile bakmakla yükümlü olduğu annesi bu haktan mahrum bırakılacak. Sosyal güvenliğin sorunları, birkaç bin dul kadınımızın ve evladını kaybetmiş annenin evlenmesi durumunda aldığı çeyiz parası ile çözülemez. Bu tür uygulamalar finansal anlamda sosyal güvenlik kurumuna hiçbir yarar sağlamaz ama vatandaşlarımızın sosyal güvenlik sistemine olan inancını ve bağlılığını azaltır.

8- MEMUR EMEKLİLERİNİN ALT SINIR AYLIĞI DEĞİŞECEK Mİ?

Mevcut 5434 Sayılı Emekli Sandığı Kanununun Ek 19. maddesinde yer alan ve kamu görevlisi emeklilerinin maaşlarının alt sınırını belirleyen madde uyarınca şu anda memurlar için emekli aylığı tabanı, "14'üncü derecenin 2'nci kademesi üzerinden 30 fiili hizmet yılı için hesaplanacak emekli aylığı" tutarı olarak belirleniyor.

Yeni Kanunun 55. maddesine göre emekli aylığı tabanı, prime esas kazanç günlük alt sınırının % 35'ine kadar inecek.

Bu da düşük ücret alan memurların emekli olduklarında alacakları emekli maaşlarının son derece düşük kalmasına neden olacak.

Örneğin bugün itibarı ile en düşük memur maaşı 800 YTL dolayında ve en düşük ücret alan memur emeklisi bu tutarda emekli aylığı alıyor. Ancak yeni düzenlemeye göre, en düşük maaş alan bir memur emekli olmaya karar verdiğinde, emekli aylığı 375 YTL'ye kadar düşebilecek.

Bu uygulama göreve yeni başlayacak memurlar için geçerli olup, şu anda görev yapan kamu çalışanlarını kapsamayacak.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Sosyal Güvenlik Reformu adı altında milletimize sunulan acı reçetenin bizleri hasta edecek bir ilacı da, alt sınır aylıklarının düşürülmesi. Eski düzenlemeye göre, memurlara şu anda kamuda çalışan en düşük dereceli memur maaşından daha düşük emekli aylığı bağlanamıyordu. Bundan böyle, prim ödeme gününe ve çalışırken aldığı maaşına göre, en düşük emekli maaşı, brüt asgari ücretin üçte birine kadar düşebilecek. Bu rakam bugün itibarı ile 213 YTL dolayında. Özellikle asgari ücretle çalışmakta olan vatandaşlarımız ve düşük dereceli memurlarımız açısından son derece sıkıntılı bir uygulama. Bu uygulamadan sonra emekli vatandaşlarımızın aileleri ile rahat bir yaşam sürme hayali de sona ermiş oluyor. Ülkemizde 73 binin üzerinde memur 800 YTL'nin altında, yaklaşık 600 bin memur da 800 ile 1000 YTL arasında maaş almaktadır. Özellikle bu seviyelerde göreve başlayacak yeni memurlarımızın emekli maaşları açlık sınırının altında olacaktır. Ayrıca SSK'ya kayıtlı yaklaşık 6 milyon çalışanımızın SSK primleri, asgari ücret üzerinden yatırılmaktadır. Bu durumda yeni yasaya tabi olarak çalışıp emekli olacak işçi ve memurlarımızın gelecekte açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını söyleyebiliriz.*

9- ŞU ANDA MEMUR OLARAK ÇALIŞIYORUM, BU YASA BENİ NE KONUDA ETKİLEYECEK?

Hali hazırda kamu kurum ve kuruluşlarında çalışan ve sosyal güvenlik ve emeklilik hakları 5434 Sayılı Emekli Sandığı Kanunu çerçevesinde belirlenen sigortalıların hak ve yükümlülükleri aynen korunuyor. Şu anda görev yapan memurlar yalnızca Genel Sağlık Sigortası hükümlerine tabi olacaklar. Yeni kanunun yürürlük tarihinden önce göreve başlayan memurların emeklilik hakları aynen korunuyor.

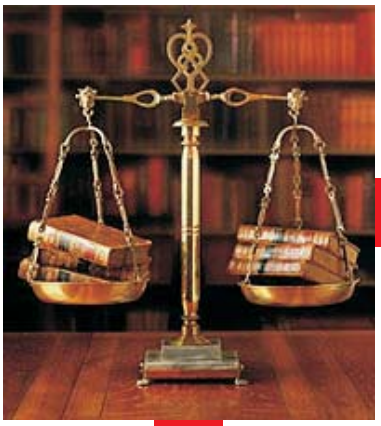
Ancak bu kanunun yürürlüğe girmesinden sonra ilk defa sigortalı olacak kamu görevlilerinin emeklilik, sosyal güvenlik ve sağlık hakları yeni kanuna göre belirlenecek.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Şu anda çalışan memurlarımızın emeklilik hakları eski hükümlere göre belirlenecek. Sağlık hakları ise bu kanun kapsamında değerlendirilecek. Şu anda görevde bulunan memurlarımızın yeni düzenlemenin dışında tutulmuş olması, Türkiye Kamu-Sen'in girişimleri sonucunda Anayasa Mahkemesi'nin 5510 sayılı Kanun hakkında verdiği iptal kararı neticesinde başarılmıştır.*

10-MEMURLUK SINAVINI KAZANDIM ANCAK ATAMAM YAPILMADI, EĞER 1 EKİM 2008 TARİHİNDEN SONRA ATAMAM YAPILIRSA HANGİ KANUNA TABİ OLARAK ÇALIŞACAĞIM?

Yeni kanunun yürürlük tarihi olarak 1 Ekim 2008 tarihi belirlendi. Bu tarihten sonra göreve başlayacak olan tüm memurlar, emeklilik, sağlık ve sosyal güvenlik hakları bakımından 5510 sayılı kanuna tabi olacaklar. Bu tarihten önce memuriyete başlayacak olanlar ise emeklilik hakları bakımından 5434 sayılı Emekli Sandığı Kanunu'na, sağlık hakları bakımından ise yeni çıkan 5510 sayılı Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'na tabi olacaklar.

Türkiye Kamu-Sen'in Yorumu: *Ne yazık ki, yeni kanun yürürlüğe girdikten sonra kamuda göreve başlayacak olan tüm memurlar hem emeklilik hem de sağlık hakları bakımından yeni kanuna göre çalışacaklar. Yeni düzenlemeden en çok olumsuz etkilenecek kesim de göreve yeni başlayacak memurlar olacak.*

SENDİKALARIN SİYASETLE OLAN İLİŞKİLERİ

Ahmet KIRAÇ
Osmaniye Şubesi
Eğitim ve Sosyal İşler
Sekreteri

Ülkemizde sendika denilince akla maalesef, hemen siyaset gelmektedir. Bunun nedeni sendika yöneticilerinin siyasete atılması, seçimlerde aday olması olabileceği gibi sendika taleplerinin de siyasi parti talepleri ile örtüşmesinden de kaynaklanmaktadır. Sendikalar taleplerini elbette siyasilerle paylaşmalıdır. Bu yazının da amacı bunu ortaya koymak ve sendika ile siyasetin ilişkisini bir noktaya kadar anlaşılır kılmaktır, Sendikaların ülke gündemiyle ilgilenmemesini ve tepkisiz kalmasını istemek, sendikaları dar bir çerçevede ele almak olur. Çünkü sendikalar aynı zamanda bir sivil toplum kuruluşudur. Böyle olunca bazen toplumun vicdanının sesi olurlar veya bu türden tepkilere destek verirler.

Sendikalar çalışanların sosyal, ekonomik ve kültürel haklarını korumak ve geliştirmek, nihayet huzur ve refahını artırmak için vardır. Üyelerinin çalışma koşullarını ve refahını artırmak için çözümler üretir, projeler ortaya koyar. Sendikalar sadece maddi konularla ilgilenmezler. Aynı zamanda çalışma barışının sağlanmasına katkıda bulunur. Sendikalar bunları yapabildiği oranda sendikadır.

Siyaset ise ülke sorunlarına çözüm üretme ve çözümleri uygulamaya koyma sanatıdır. Bu işi yapanlara siyasetçi denir. Siyasetçiler ülkenin başta ekonomik, sosyal, kültürel olmak üzere birçok alanlarla ilgili olarak kendi düşünce ve birikimlerine göre sorunlara çözüm üretir ve bunu gerçekleştirmek için de halkın desteğine ihtiyacı vardır. Görüldüğü gibi sendikalar üyelerinin desteğine, siyasilerin de–dolayısıyla siyasi partilerinhalkın desteğine ihtiyaçları vardır. Sonuç olarak sendikalar ile siyasi partilerin hayli ortak yönleri vardır. İşte bu durumun sonucu olarak birbirleri ile ilişkilendirilmektedir.

Hiçbir sendika herhangi bir siyasi partinin arka bahçesi olmamalıdır. Üyelerinin felsefi düşünce ve siyasi tercihleri ile ilgilenmemelidir. Hareket tarzını ve sorunlara karşı çözümleri üyelerinden aldığı güçle belirlemelidir. Ancak üyeler de toplum da bilmelidir ki, sendikal talepleri karşılayacak olanlar da siyasi partilerdir. Bu yüzden görüşme yapmaları, uygulamalardan kaynaklanan sıkıntıları ve beklentileri, hazırladığı rapor ve araştırmaları iktidar ve muhalefet partileri ile paylaşmaları gayet normal karşılanmalıdır. Uygulamadan veya mevzuattan kaynaklanan sorunların meclis gündemine alınması teklifinde bulunmaktan ve meclisten de çözüm beklemekten daha doğal ne olabilir ki? Bir icraatın eleştirilmesi normal karşılanmalı, eleştirilerden gereken ders çıkarılmalıdır.

Hükümetler eleştiriye açık olmalıdır. Sendikaların eleştirilerine ve tepkilerine karşı 'yahu bu memlekette hiç mi güzel bir şey olmuyor 'diyerek olumsuzluklar görmezden gelinmemelidir. Sendikaların da sorunlara karşı tepkisi hükümetlere göre şekillenmemelidir. Önemli olan iktidarın kim olduğu değil, sorunun ne olduğudur ve çözüm bulunup bulunmadığıdır. Sanıyorum ülkemizdeki sorun da budur. Sendikaların ülke sorunlarına ilişkin söylemleri hangi siyasi partiyle örtüşüyorsa sendikaya da o kimlik verilmektedir. Esasen sendikaların siyasi partileri olmaz, olmamalıdır. Ama tabi üyeler, kendi sorunlarıyla hangi siyasi partinin ilgilenip çözüm ürettiğini üretebileceğini düşünerek tercih yapmalıdır. Ama sendikaların üyelerini herhangi bir siyasi partiye yönlendirmeleri söz konusu olmamalıdır. Bir sivil toplum kuruluşu olarak sendikalar, siyasi partilerle veya diğer sivil toplum kuruluşlarıyla hatta diğer sendikalarla görüşebilir. Zaten eğitimli ve çalışan insanları bir siyasi partiye yönlendirmek istemek ne derece ahlaki olur veya ne derecede etkili olur ki? Kamu çalışanları eğitimli insanlardır, aş-iş sahibidir. Bunları düşünerek hareket edilmelidir. Aş-iş beklemeyen insan ise kendi problemleri ile hangi sendika ilgileniyorsa ona üye olmalıdır. Hangi sendikanın haklarını koruma ve geliştirmesi için çalıştığını bilmelidir ve ona göre bir duruş sergilemelidir.

İncelendiğinde ilgi alanları aynı olan sendikaların sosyal-ekonomik siyasi ve kültürel olaylara bakışlarının farklılığı göze çarpmaktadır. Bu farklılık söylem, gösteri ve mitinglere kadar yansımaktadır. Bu nedenle sendikalar bir çatı altında birleşsin demek yersizdir. Aksi halde şöyle de denilebilir; en büyük konfederasyon Türkiye Kamu- Sen, eğitim hizmet kolunda en büyük sendika Türk Eğitim-Sen'dir. O halde buyursunlar efendim.

Yapılacak anayasa değişikliği ile kamu sendikalarına grev ve toplu sözleşme hakkı verilmeli, kazanımlardan ancak sendikalı olanların yararlanması sağlanmalıdır. Hak arayışında bulunmak iktidarları ve sorumluları rahatsız etmemelidir. Kamu çalışanları yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı, en önemlisi hak arama kültürünün yerleşmemesi nedeniyle sendikalara yeterli desteği vermekten geri durmaktadır. Bunda iktidarların olumsuz tutumları da etkili olmaktadır. Hakkaniyet duygusunun yeterince yerleşmediği toplumlarda veya hukuku kendi çıkarlarımıza göre uydurduğumuzda bu sonuç ortaya çıkmaktadır. Adalet her yerde herkese ve her zaman lazımdır. İnsanların adalet kavramından nefret etmesini engellemeliyiz. Hukuksuz uygulamalar insanı bu duyguya yönlendirebilir. Siyasi partiler de sendikaları oy potansiyeli olarak görebilmekte, sendikaların desteğini kazanmayı istemektedirler. İşte sendikacılık yapanlar özellikle yönetimde olanlar bu durumlara dikkat ederek politikacı gömleğini giymemeli, sendikacı kimliğini korumalıdır.

Bu durum, sendikalar ve yöneticileri için büyük bir sorumluluğu; üyeler için de bunlara destek vermeyi gerektirir.

20-22 Haziran 2008 Tarihinde Yapılan Türkiye Kamu-Sen Genişletilmiş Şube Başkanları Toplantısı Sonuç Bildirgesi:

Tüm Kamu çalışanlarını yakından ilgilendiren ve bu yıl yedincisi gerçekleştirilecek olan toplu pazarlık süreci 15 Ağustos 2008 Cuma günü başlayacaktır. Bu süreçle ilgili olarak 20-22 Haziran 2008 tarihlerinde yapılan Türkiye Kamu-Sen Genişletilmiş Şube Başkanları İstişare Toplantısı sonuç bildirgesini kamuoyunun ve kamu çalışanlarının bilgilerine sunuyoruz.

1. Türkiye Kamu-Sen, sahip olduğu sorumlu sendikacılık anlayışı gereği, yalnızca ücret sendikacılığı yapmamaktadır. Kamu görevlileri olarak, ülkemizin içinde bulunduğu, ülkemiz insanının ve vatanımızın geleceğini yakından ilgilendiren gelişmelere karşı duyarsız kalmamız düşünülemez. Bu noktada özellikle ülkemiz içindeki gerginliğin ve devletin kurumlarını karşı karşıya getiren kısır çekişmelerin bir an önce son bulması gerektiği inancı ile herkesi aklıselim davranmaya davet ediyoruz. Bu konuda üzerimize düşen her türlü görevi, Türkiye Kamu-Sen olarak üstlenmeye hazır olduğumuzu bildiririz.
2. Demokrasimizin vazgeçilmezleri, başta sendikalar olmak üzere tüm sivil toplum kuruluşlarının önünün açılması gerekirken, adeta büyüme ve gelişmelerine engel olunmak istenilmektedir. Bu ülkeyi sivil toplum örgütleri ile "ortak akıl" çerçevesinde idare edeceğini söyleyenlerin, katılımcı demokrasinin gereğini yerine getirerek, sivil toplumun gelişimine katkı sağlaması gerekir.
3. Son dönemlerde kamu görevlileri arasından yandaş memur oluşturularak kamu hizmetlerinin bu yandaş kadro ile gördürülmesi şeklindeki bir görüntü önemli oranda göze batmaktadır. Bu anlamda bu tür yanlış uygulamalardan ve anlayışlardan vazgeçilmesi siyasi iradenin üzerinden atamayacağı bir sorumluluktur.
4. Bugüne kadar konfederasyonumuzun bütün iyi niyetli çabalarına karşı yetkililerin sergilediği kayıtsız tutum, toplu görüşme sürecini gergin ve kısır bir ortama doğru sürüklemektedir. Üyelerimize yapılan baskılar ve yıldırma girişimleri de bardağı taşıran son damla olmuştur. Yetkililer gerginlikleri giderici, gerçekçi, uzlaşmacı ve iyi niyetli yaklaşımımıza aynı sağduyu ile karşılık vermediği takdirde, Türkiye Kamu-Sen de politikalarını bir kez daha gözden geçirecektir.
5. Ülkemizde son üç yıldır hedeflenen enflasyon rakamları aşılmakta, işsizlik artmakta, piyasalarda durgunluk yaşanmaktadır. Ortaya çıkan cari açık, özelleştirme gelirlerine, yüksek reel faizin çektiği sıcak paraya ve yüksek borçlanmaya dayalı olarak finanse edilmektedir. Bu yanlış ekonomi politikalarının sürdürülmesi durumunda önümüzdeki dönemde daha da zorlaşacak ekonomik şartlar altında, cari açığın finansmanının imkânsız hale gelmesi ve ülkemizin büyük bir ekonomik krize girmesi ihtimali yüksektir. Ülkemizi borçlandırırken, ülkemizin kaynaklarını alacaklılara dünyanın en yüksek faiz oranı olan, yıllık %21 faizle peşkeş çeken yetkililer; konu memur maaşlarına geldiğinde yıllık enflasyon hedeflerine göre hareket etmektedir. Gerçekleşen enflasyon rakamlarının, memur maaşlarına yapılan artış oranlarını geçmesi nedeniyle memur maaşları reel anlamda değer kaybetmekte, memurlarımız ekonomideki olumsuzluktan en fazla etkilenen kesim olmaktadır.
6. Yaşanan süreçte, yetkililerin iddialarına göre, son 6 yıldır kesintisiz büyüyen bir ekonomiye ulaşılmış, kişi başına düşen milli gelir 9500 dolara yaklaşmıştır. Ancak memur ailesinde kişi başına düşen milli gelir, 2150 dolarda kalmıştır. Kamu görevlileri, 6 yıldır ekonomideki büyümeden ve verimlilikteki artıştan hak ettiği payı alamamıştır.
7. Bütün bu gelişmeler ışığında, bu yıl yedinci defa oturacağımız toplu pazarlık masasında hükümetin "kaynak yok" mazeretinin konfederasyonumuz nezdinde kabul edilebilir hiçbir gerekçesi bulunmamaktadır. Toplumun belirli kesimlerine kaynak aktarırken hiçbir çekince görmeyen yetkililerin, kamu çalışanlarının da ekonomik sorunlarını çözecek düzeyde bir artış yapma zorunluluğu bulunmaktadır. Türkiye Kamu-Sen olarak bizler, kamu çalışanları adına, ekonomik büyümeden ve artan milli gelirden hak ettiğimiz payı istiyoruz.
8. Bir kısım yazılı ve görsel basının umut dağıtan yayınları, toplumsal gerçekleri örtbas etmeye yetmemektedir. Son yıllarda adi suçlarda görülen artışın temelinde ekonomik sorunların yattığı gerçeğinden yola çıkılarak, bir an önce yalnız memurların değil, emekliler, işsizler, dul ve yetimler gibi toplum kesimlerinin de ekonomik durumları ve maaşları yeniden düzenlenmelidir.
9. BM Ekonomik Sosyal ve Kültürel Haklara İlişkin Sözleşmenin 8. maddesi, ILO'nun 87 Sayılı Sözleşmesinin kamu çalışanlarına uygulanmasını düzenleyen 151 Sayılı Sözleşmesi, ILO'nun 98 Sayılı Sözleşmesi, BM İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 23. maddesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 11. maddesi ve ülkemiz tarafından onaylanmış bulunan bu sözleşmelerin; Anayasamızın 90. maddesi, hükmüne göre değerlendirilmesi sonucu, kamu çalışanlarına grev hakkını ve toplu sözleşme yapmayı sağlayacak düzenlemeleri bir an önce hayata geçirmek, siyasi irade için zorunluluk haline gelmiştir. Ekonomik ve siyasi düzenlemelerin yanında çalışma hayatı ile de ilgili AB normları çerçevesinde bir düzenleme yapılmaması ciddi bir eksikliktir. Kamu görevlilerinin grev ve toplu sözleşme hakkının önündeki tek engel siyasi iradedir. Kamu hizmetlerinde bütünlüğün sağlanamaması bunu gerçekleştirecek olan kamu görevlilerinin bu güne değin göz ardı edilmesinden ve yok sayılmasından kaynaklanmaktadır.

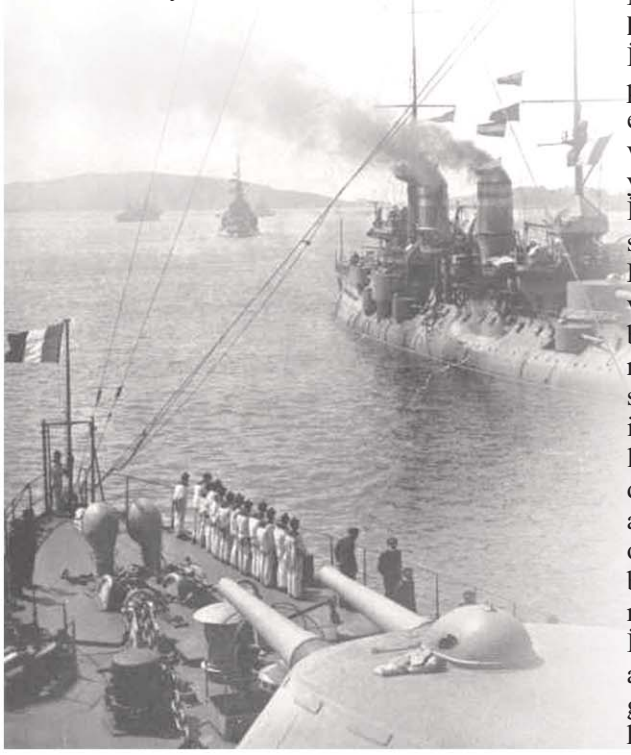
10. Kamu görevlisi olmak, belli şartları taşımayı, belli bir eğitim düzeyini, yapılan soruşturma ve sağlık testlerinden olumlu sonuç alınmasını ve yapılan sınavlarda başarılı olmayı gerektiren bir durumdur. Her isteyen kamu görevlisi olamamaktadır. Bu özelliklere sahip olan kamu görevlileri, devletin verdiği ağır sorumluluk gerektiren görevleri yerine getirmektedir. Buna rağmen bizler yetkililerden kabul edilemez bir ücret değil, insanca bir yaşama yetecek adil bir ücret istiyoruz. Amacımız kamu çalışanlarını açlık sınırından kurtarmak ve insanca yaşayabileceği bir ücrete kavuşturmaktır.
11. Özellikle son yıllarda kamuda çok çeşitli istihdam şekilleri ortaya çıkmış, 657 sayılı kanunun 4. maddesinin b ve c fıkraları uyarınca çalıştırılan, sözleşmeli, iş güvencesinden yoksun, mali ve özlük hakları kısıtlanmış kamu çalışanları ağırlıklı olarak görev yapmaya başlamıştır. Kamuda asıl istihdam memurluk olduğu halde, bu süreçte işe alınan personelin büyük çoğunluğu sözleşme esasına dayalı olarak çalışanlardan oluşmuştur. Kamuda istihdam yapısını değiştiren, iş güvencesini yok eden 4-b ve 4-c statüsünde eleman çalıştırma uygulamasından bir an önce vazgeçilmelidir. Ayrıca bu statülerde çalışan tüm kamu çalışanları kadrolu statüye geçirilmelidir.
12. Görev tanımı yapılmamış olan kamu görevlilerinin görev tanımları bir an önce yapılmalı, çalışanlarımızın görevleri dışında işlerde çalıştırılmalarının önüne geçilmeli, atamaları bir kurala bağlanmalıdır. Bayramlarda ve hafta sonlarında tatil yapamayan kamu çalışanlarının da çalışma şartları yeniden gözden geçirilmelidir.
13. Bundan önce yapılan altı toplu görüşmede AKP Hükümetinin görüşmeleri provake etme ve toplu görüşmelerin ciddiyetine gölge düşürme çabaları nedeniyle arzu edilen sonuç sağlanamamış, kamu görevlilerinin sorunları tam anlamıyla çözülememiştir. Bu nedenle 2005 yılında yapılan toplu görüşme hariç, hiçbir görüşmede mutabakat sağlanamamıştır. Geçtiğimiz yıl toplu pazarlıklar esnasında, siyasi irade temsilcilerinin taahhüt ettiği; memur maaşlarının taban aylığına artış getiren önerisi Uzlaştırma Kurulu sürecinde yok sayılmıştır. Kamu İşveren Kurulu'nun yapılan toplu görüşmelerde mutabakat edilen ve Uzlaştırma Kurulu'na sunduğu resmi yazıda, üzerinde anlaşmaya varıldığı belirtilen "sendika ödeneği"nin "toplu görüşme primi" olarak yeniden adlandırılması ve iki katına çıkarılması konusu ise üzerinden 1 yıl geçmesine rağmen hala hayata geçirilmemiştir. 4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanununun 28. Maddesine göre; memurların ekonomik ve sosyal hakları, toplu görüşme masasının dışında belirlenmemesi gerekirken Hükümetin, masa dışında tek taraflı olarak bazı kurum yada bazı meslek çalışanlarının ücretine artış yapması ile kanun hiçe sayılmıştır. Bu örneklerden de anlaşıldığı gibi siyasi irade, toplu pazarlık masasının etkisini azaltabilmek amacıyla her türlü siyasi manevrayı yapmaktadır.
14. Daha önce yapılan 6 toplu görüşmenin 5'inde uzlaşma sağlanamamış ve taraflar Uzlaştırma Kurulu'nun görüşüne başvurmuşlardır. Ancak kamu işveren tarafı ve hükümet, kurulun hiçbir kararını kabul etmemiştir. Kurulun kararları kabul edilmeyerek, uzlaştırma mekanizması da yok edilmektedir. Kurulun işlevsel hale gelmesi ancak kararların bağlayıcı olması ile mümkündür. Uzlaştırma Kurulu kararlarının bağlayıcılığının sağlanması ve hayata geçirilmesi için gerekli yasal düzenleme derhal yapılmalıdır.
15. Uzlaştırma Kurulu'nun geçtiğimiz yıllarda aldığı ve bugüne kadar uygulanmayan kararları bizim kazanılmış hakkımızdır. Hak ettiğimiz, ancak bu güne değin verilmeyen haklarımızı en kısa zamanda almak istiyoruz.
16. Ülkemizin ekonomik imkânlarının ve memurumuzun içinde bulunduğu durumun farkında olan konfederasyonumuz, bu bilinç içinde toplu görüşme hazırlıklarını sürdürmektedir. 17. 2007 yılında yapılan toplu pazarlıklarda hükümet, eşit işe eşit ücret uygulamasını 2008 Temmuz ayına kadar hayata geçireceği sözünü vermiştir. Ancak bugüne değin bu konuda hükümet nezdinde hiçbir girişim ve çalışma yapılmamıştır. Kamuda eşit işe eşit ücret uygulaması bir an önce hayata geçirilmelidir.
18. Kamu görevlilerinin umutlarını boşa çıkaran, ILO ve Avrupa Birliği normlarında örgütlenme özgürlüğünün önünü tıkayan ve örgütlenme bilincine darbe vuran girişimler içindeki yetkililer, toplu görüşme stratejilerini değiştirmediği, geçmiş dönemde imza altına alınan konuları hayata geçirmediği ve Ocak 2008 itibarı ile kamu görevlilerine enflasyon farkını derhal ödemeyi kabul etmediği takdirde Türkiye Kamu-Sen, toplu pazarlık masasına tepkili oturacaktır.
19. Toplumsal gerginliklerin sebebi, ekonomik yükün ve gelirin paylaşımında adaletin sağlanamamasıdır. Siyasi iktidarın Anayasal anlamda en önemli görevi ise bu adaleti sağlamaktır.
20. Bu nedenle siyasi iktidarı, ülkenin gerçekleri, toplumun ihtiyaçları ve beklentileri doğrultusunda adil olmaya davet ediyoruz.
21. Bu davetimize aynı samimiyet ve duyarlılıkla cevap verilmemesi, 2008 yılı toplu sözleşme sürecinin de geçmiş yıllarda olduğu gibi kaosa ve çıkmaza sürüklenmesi durumunda Konfederasyonumuz; illerden Ankara'ya yürüyüş, yöneticilerin kendilerini zincirlemesi, açlık grevi ve oturma eylemleri gibi, sonuç almaya yönelik, her türlü eylem ve etkinliği yapmaktan kaçınmayacaktır.
22. Bu güne kadar çözümsüzlüğün ve gerginliğin müsebbibi asla konfederasyonumuz olmamıştır ve bundan sonra da olmayacaktır. Bu olumsuzlukların sebebi sözünde durmayan, imzasına sahip çıkmayan, kamu görevlilerinin sorunlarını görmezden gelen, yanlış hesap yapan, ekonomik hesapları tutmayan, çalışanlar arasında ve toplum kesimleri arasında ayrımcılık yapan yetkililer ve siyasi iradedir. O halde siyesi irade temsilcileri yüzünü millete ve kamu çalışanlarına dönerek politika üretmeli ve toplumu kucaklamalıdırlar. Toplumsal bütünlük amacı ile yapılacak her türlü olumlu adım konfederasyonumuzca anında karşılık bulup desteklenecektir.
Kamuoyuna duyurulur.

ÇANAKKALE'Yİ Anlayabilmek...

Mehmet ARSLAN
Türk Eğitim-Sen
İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı

Çanakkale Zaferi'nin 93. yıldönümünü büyük bir şeref ve iftiharla yad ettik. Tarihimize eşsiz bir savaş ve zafer olarak nakşettik. Bütün şehitlerimizin mekânı cennet olsun.

Birkaç yıl önce bir kısım insanlar Çanakkale Savaşları ve şimdiki hali hakkında yazılar yazmaya başlamışlardı. Çanakkale savaşlarından o kadar kolayca bahsediyorlar ki yüreğimiz inciniyor. Hayatında Türk Milleti'ne bir şey verememiş; vermek için dahi hiçbir gayret sarf etmemiş insanlardan bazıları Çanakkale Savaşları'nın yorumunu yapıyorlar. Bunlardan bazıları (kendilerini en dindar zannedenler) Çanakkale Savaşları'nın manevi yönünün o kadar da büyük olmadığını o zaman ki Necef direnişin 1000 kat daha önemli olduğunu söylüyorlar. Daha sonraki yazılarında ise Necef´te Hz. Âdem´in, Hz. Nuh´un, Hz. Ali´nin makamı olduğunu ve stratejik değerinin çok büyük olduğunu iddia ediyorlar. Soruyoruz; bu mukayese niçin? Ne gerek vardı? Size ve ülkemize veya Âlem-i İslam'a ne kazandıracaktır?

Neden buna gerek duyuyorsunuz? Amacınız nedir? Bir kısım insanlar ise dünyada sadece maddeyi değer alıp her şeye o gözle bakıyorlar. Onlar da Çanakkale´nin süngü gücünün yanında iman gücünü hiç hesaba katmıyorlar. Cenabı Hakk'ın yardımı ile hurafeyi karıştırıyorlar. Ellerinden gelse şehit kelimesini bile kullanmayacaklar. Bu iki grup da milletimizi üzüyor ve manevi duygularına hakaret ediyorlar.

Çanakkale Savaşı neden yapılmak zorunda kalındı önce ona bir göz atalım. Biz savaşın dışında kalabilir miydik? Bu mümkün müydü?

Dünya paylaşımı ve sömürge yarışında Avrupa devletlerinden İngiltere (İngiltere bu işte o kadar ileri gitmişti ki, dünyanın dörtte birini sömürge yapmış ve güneş batmayan imparatorluk unvanını almıştı), Fransa, İspanya, Portekiz, Hollanda, Belçika uzaklardaki ABD, Japonya vb. devletler askeri ve ekonomik güçlerine göre dünyayı kendi aralarında paylaşmışlardı. Bu paylaşımda birliğini kurup güç olarak ortaya çıktığında geç kalmış olan Almanya, İtalya ve sömürge imkânını bulamayan Avusturya Macaristan imparatorluğu birleşerek **İttifak Devletleri** isimli paktı kurmuşlardır. Bunların karşısında ise İngiltere, Fransa, Rusya ise **İtilaf Devletleri** isimli paktı kurmuşlardır. I.Dünya Savaşı'nın sebeplerinden en önemlisi yukarıdaki ülkelerin hammadde ihtiyacı ve sömürge paylaşımıydı. *Hasta Adam* dedikleri ve yıkılmasına mutlak gözüyle bakılan Osmanlı İmparatorluğu'nun topraklan hem ham madde hem de sömürge paylaşımı için çok uygundu. Çünkü Musul, Kerkük, Basra, Bakü petrolleri üzerindeki ekonomik ve siyasi menfaat elde etme çabaları sürdürülürken; bir taraftan da Arabistan´ın yarımadasında petrol noktalan yüzde yüz doğrulukta tespit edilip, rezerv ve sondaj çalışmaları neticelendiriliyordu. Osmanlı imparatorluğunun güçlendirilmesi yerine; imparatorluk topraklarının bölünüp bölünen topraklar üzerinde daha da küçük devletler oluşturup, çok daha uygun anlaşmalar yapmanın yeğleneceği açık açık belli olmaya başlamıştı. Osmanlı İmparatorluğu'nun böyle bir savaştan kaçınması imkânsızdı. Cemal Pasa mevcut topraklan korumak ve kazançlı çıkmak için İtilaf Devletleri yanında yer almak amacıyla o zaman arasının iyi olduğu Fransa´ya gitti. Ama teklifi uygun görülmedi. İngilizler sipariş ettiğimiz ve son kuruşuna kadar parasını ödediğimiz gemilerimize

koydu. Rusya zaten eskiden beri sıcak denizler diyordu. Enver Pasa ise (doğru ya da yanlış) toprakları korumak ve hatta kaybettiği toprakları geri almak için galip geleceğine inandığı Almanya tarafında savaşa katılmak istiyordu. Çıkan savaşın mevcut sebepleri imparatorlukça ortadan kaldırılmış olsaydı bile, uygun başka sebepler, emperyalist devletlerce gene yaratılacak ve bu savaş mutlaka çıkacaktı.

Beklenen Savaş çıktı, itilaf Devletleri Almanya karşısında maddi ve malzeme olarak zorlanan çarlık Rusya´sına yardım etmeye karar verdiler. Bu sebeple Londra´yı Odessa´ya bağlayan yol; Çanakkale ve İstanbul Boğazlan olarak görülmekteydi. O halde Boğazları zorlayarak açmak Rusya´ya yardım edip Türkleri saf dışı bırakarak Almanya tarafına geçmesi muhtemel olan devletleri engellemek için Çanakkale´ye geldiler. Diğer taraftan yapısı bakımından savunmaya elverişli olan Çanakkale Boğazı Türkler tarafından mayınlandı. Savunma düzeni dış, orta ve iç bölgeler olmak üzere 3 gruptu ve komutası **Miralay Cevat Bey**´deydi. Savaş ilanından birkaç gün sonra 3 Kasım ve 23 Kasım 1914´te İngilizler ve Fransızlar Türk tabyalarını topa tuttular. 19 Şubat 1915´te Gelibolu Yarımadası´nda Seddülbahir ve Ertuğrul, Anadolu tarafında da Kumkale ve Orhaniye giriş tabyalarını imha etmek için saldırıda bulundular. 19 Şubat 1915´de boğazın dış tabyaları yok edilmişti. İtilaf Donanması´ndan Amiral gemisi ağır surette olmak üzere üç zırhlı hasar görmüştü. Yunanlıların İstanbul´a girmesini istemeyen Ruslar 40.000 kişilik bir yardımcı kuvvet göndermeyi teklif ettiler. Bunun üzerine İngiliz ve Fransızlar boğazları Ruslara vermeyi önerdiler. Düşman, savunma tabyalarımızı etkisiz hale getirdiği gibi boğazdaki mayın tarama ve temizleme işini de başarıyla gerçekleştiriyordu. Ama 7–8 Mart gecesi Yüzbaşı Hakkı Bey komutasındaki **Nusret Mayın Gemisi,** sezdirmeden liman bölgesine tekrar 26 mayın döşedi. 18 Mart saldırısında itilaf Devletleri Çanakkale Harekâtına 12´si İngiliz, 4´ü Fransız olmak üzere 16 muharebe gemisi, 6 muhrip, 14 mayın arama tarama gemisi ve bir uçak ana gemisi ayırmışlardı. Ayrıca 4 hafif kruvazörle 16 muhribin, 5 İngiliz, 2 Fransız denizaltısın, 6 deniz uçağı taşıyan uçak ana gemisinin de bu harekâta katılması kararlaştırıldı. Tüm hazırlıklarını tamamlayan müttefikler 18 Mart 1915 de büyük bir deniz harekâtına girişti, İngiliz ve Fransız donanmalarına ait harp gemileri boğaza girdiler. Gerek mayınlar ve gerekse bataryaların atışlarıyla itilaf Kuvvetleri birçok gemi kaybederek geri çekilmek zorunda kaldı. Ancak ehliyetli ellerde sevk ve idare edilen kahraman Türk askerinin hayatını hiçe sayarak kanını fedakârca akıtması sayesinde dünyanın en modern silah ve teçhizat ile donatılmış düşman donanması, 7 modern savaş gemisini ve binlerce askerini kaybederek geri çekilmek zorunda kalmıştır. Zira: Mehmetçik, düşmanı denizden bir adım bile geçirtmemeye yemin etmiştir. Anadolu bozkırının o güne kadar deniz görmemiş çocukları, sanki kırk yıldır denizlerde savaşıpta pişmiş kişilere özgün becerileri ile zırhlı düşman gemilerine geçiş hakkı tanımamıştır. Yenilmez denen armada yenilmişti. Bu olay Avrupa emperyalizminin yenilmezliğinin abartılmış bir efsane olduğunu pek açık bir şekilde ortaya koydu ve batının sömürge imparatorlukları önemli ölçüde sarsıldı. 18 Mart hücumu karadan yardım görmedikçe Çanakkale´nin geçilemeyeceğini gösterdiğinden işgal birliği tarafından İngiliz, Fransız ve Anzak (Avusturya ve Yeni Zelanda Ordusu)lardan oluşan 70.000 kişilik bir kuvvet 25 Nisan 1915´te *Seddülbahir Arıburnu* bölgelerinden karaya çıkarıldı. Bu karasal kuvvete 109 savaş, 308 taşıt gemisi ve özel çıkartma taşıtları destek verdi. Türk ordusu ise bu kuvvetlere karşı savunma görevini 5. Ordu'ya verdi. Bütün bunlara karşın düşman kuvvetleri başarılı olamıyordu, ilk çıkarma günü Mustafa Kemal 17. piyade alayını *Conkbayırı´*nda durdurdu ve **Kocaçimen Tepesi´**nin düşman eline geçmesini engelledi. Ardından *Alçıtepe, Arıburnu´na* yapılan diğer bir saldırıyla da 5. Ordu kuvvetleri büyük kayıplar vermek pahasına geri püskürttü. Savaş tüm hızıyla sürdü ve deniz üzerinde de devam etti. Türk ordusunun **Nurulbahir** gemisi battı, **Gülcemal** vapuru yara aldı. Buna karşın itilaf Kuvvetleri´nin **Goliath** zırhlısı battı.

Haziran ayında **Kanlı Siper Savaşları** başladı. 50.000 kişilik Fransız ve İngiliz Ordusu, 25.000 kişilik Türk ordusu üzerine top ateşi desteğinde hücuma geçti. Bu hücum Çanakkale´de en kanlı savaş olmuştur. Çıkarmanın başlangıcından o güne değin Türk Ordusu 70.000´e yakın kayıp vermişti. Herşeye rağmen düşman ilerlemeyi başaramadı. Yeni hedef **Anafartalar Platosu**´nu ve *Kocaçimeni* ele geçirmekti. İngilizler 6–7 Ağustos 1915´te **Arıburnu**´nda yeniden saldırıya geçti ve Suvla kıyılarına baskın halinde çıkarma yaptı. Mustafa Kemal´in emriyle başlatılan süngü hücumunun peşi sıra düşman, siperlerinde bastırıldı ve ağır kayıplar verdirilerek geri püskürtüldü. Sonuçta Anafartalar Grubu Komu-tanı Mustafa Kemal 9–10 Ağustos´ta Anafartalar Zaferi'ni kazanmış oldu. Bu zaferi 17 Ağustos´ta **Kireçtepe,** 21 Ağustos´ta II. Anafartalar Zaferi takip etti. Başlangıçta üç gün içinde Çanakkale Boğazı´nı geçeceklerini sanan İtilaf Devletleri bunu başaramadıkları gibi çok ağır kayıplar vermiştir. Arkalarında 250.000 ölü ve bir sürü erzak bırakarak 19 Aralık 1916 tarihinde çekip gittiler.

Rakamlarla Çanakkale Savaş Kayıpları:

Çanakkale Savaşları 8,5 ay sürdü. İtilaf Devletleri, Çanakkale´ye önce 70.000 kişi göndermişlerdi. Sonradan bu kuvvet 500.000´e çıkarıldı. Bunun 400.000´i İngiliz, 79.000´i Fransız ordusundandı. İngilizlerin kaybı 115.000´i ölü, yaralı, esir ve memleketine gönderilen 90.000´i hasta olmak üzere 205.000 idi. Fransızların kaybı 47.000 idi.

Türklerde ise ölü, yaralı ve hasta sayısı 252.300´ü buldu. İşgal kuvvetlerini oluşturan**, İngiltere, Fransa, Avustralya, Yeni Zelanda, İrlanda, İskoçya, Kanada, Somali, Senegal, Sudan, Cezayir, Mısır, Rusya, Hindistan (**Gurka ve Sih paralı askerleri**), Nepal, Filistinli Yahudiler (**Siyonist) **Birlikleri'ne** karşı amansız bir mücadele veren MEHMETÇİK işte bu duygu ve düşüncelerle düşmanlarına karşı savaştı.

SEYİD ONBAŞI: Edremit´in Havran ilçesi Çamlık Köyü'nden olan Seyid Onbaşı, arkadaşlarıyla birlikte Rumeli Mecidiyesi'ni bataryalar sayesinde korumakla görevliydiler. Düşman bu bataryadan çok çektiği için Müttefik donanmasından bazı gemilerle bu inanılmaz bataryayı susturmak üzere yeniden ateşe başlamışlardı. Bu ateş sırasında sadece Seyit Onbaşı ve arkadaşı Ali sağ kaldı. Ayakta kalabilen tek top vardı onun da mermi kaldıran vinci bozulmuştu. Bu yaman onbaşı 277 Kg. ağırlığında mermiyi tek başına kaldırıp namluya sürdü ve Ocean isimli geminin dümen tertibatını bozdu. Denizin içinde dönüp duran bu gemi nedeniyle diğer gemilerde oradan uzaklaşmak zorunda kaldılar. Uzaklaşmak isteyen gemiler Nusret Mayın Gemisi'nin döktüğü 26 kara mayının infilak ve yok etme gücüne teslim oldular.

BAŞIMI KIBLEYE DOĞRU ÇEVİR... 3.Tümen 64.Alay 1. Bölük eri Mehmet, eniştesi Recep´i çalılıkların üzerinde iki ayağı da kopuk vaziyette görünce ağlamaya başlar. Recep "*Neden ağlıyorsun? Allah´ın verdiğine merhaba. O´nun emrine karşı gelinmez. Artık elden bir şey gelmez. Sen sağ kalırsan anamın elini benim için de öp. Sütünü helal etsin. Şimdi başımı kıbleye doğru çevir."* Dedi ve ruhunu teslim etti. Süngü hücumu başlamıştı. Mehmet daha yerinden kalkamadan arkadaşı Halil yere düştü. Bu kez Halil "*Ahiretlik, ölüm yaklaştı. Beni buraya ellerinle göm. Üzerimde savaşınız ki, ayak seslerinizi ve Allah Allah diye bağışlarınızı duyayım."* dedi ve sonra o da ruhunu teslim etti..

ŞUNU KESİVER KOMUTANIM… "Gözetleme yerindeyken ayak sesi duyar gibi oldum. Geriye dönünce Ali Çavuş´la karşılaştım. Acı çekiyordu. Ben daha soru sormadan sağ elindeki çakıyı uzatarak kolunu gösterdi ve '*Şunu kesiver komutanım'* dedi. Sol kolu büyük bir yara almış ve sallanıyordu. Manzarayı görünce ürperdim. Öyle bir istek ve mahcubiyetle söylemişti ki, bir şeyler söylemiş olmak için '*Üzülme Ali Çavuş Allah vücuduna sağlık versin'* diye mırıldandım. Fakat bu kahraman er, bir kesilen koluna, bir de ilerde savaşan arkadaşlarına baktı. Derin bir ah çekti ve kolunu fırlatıp attıktan sonra *'Millet sağ olsun. Bana bir kol da yeter'* deyip savaşa katıldı. Az sonra Ali Çavuş´ta şehit olup Hakk'ın rahmetine kavuştu."

YAHYA ÇAVUŞ: Mustafa Kemal 24 Nisan 1915 günü bütün birliklere *karaya çıkacak düşman askerinin yok edilmesi* emrini verdi. 25 Nisan 1915 sabahı, düşman savaş gemileri Ertuğrul Koyu'na tonlarca bomba yağdırdı. 26. Alay'ın 3. taburu bu bölgeyi koruyordu. Tabur komutanı Mahmut Bey ile asteğmen Hüseyin Bey´in şehadeti üzerine komuta Ezineli YAHYA ÇAVUŞ´ un eline geçti. Yahya Çavuş Galiçya ve Balkan savaşına katılmış 28 yaşında cesur bir askerdi. Sağ kalan 67 arkadaşıyla siperlerde mevzilendi. Albion ve River gemilerinden şafakla beraber karaya çıkmaya başlayan 3000 düşman askerini Ertuğrul Koyu'nun sularına gömmüş, deniz kızıla boyanmıştır. 48 saat düşmanın binlerce top mermisi ve askerine karşı kıyı ve siperleri korumuştur. Düşman bir tümen

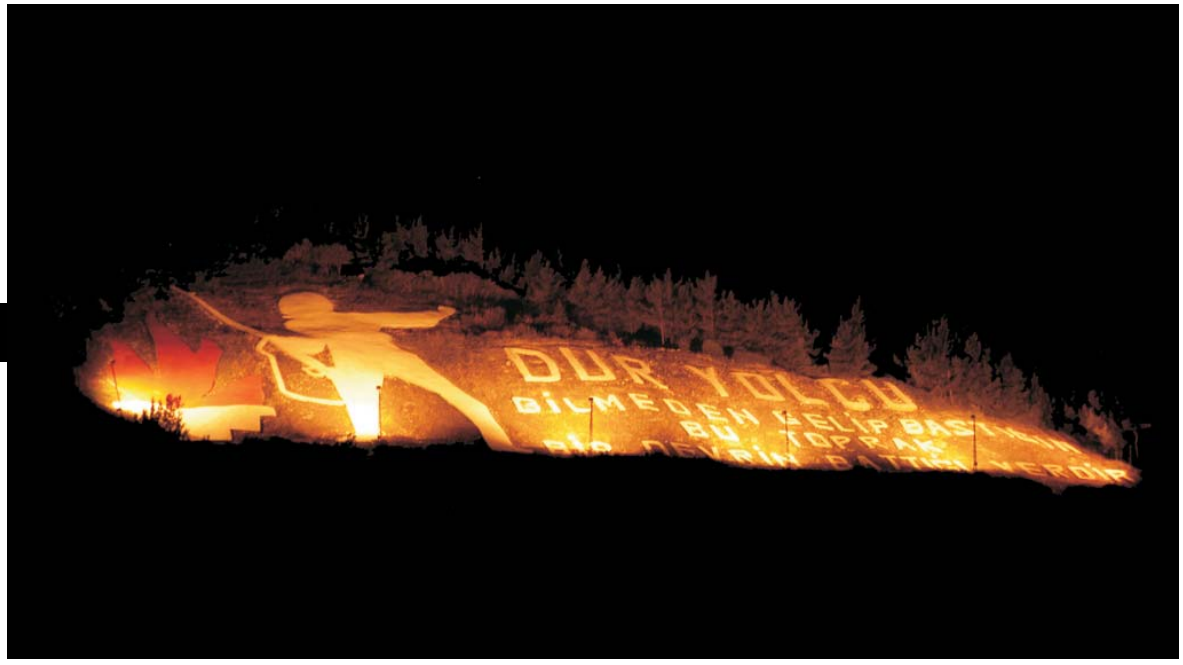
bildiği Türk birliğini; Yahya Çavuş'un siperlerinde 62 kahraman şehidin cesedi ile karşılaşınca hayretler içinde kalmıştır. Yahya Çavuş kopan diğer bacağını; tüfeğinin kayısı ile bağlamış olarak. diğer beş arkadaşıyla birlikte, Alçı tepesi eteklerinde 27 nisan günü, şahadet mertebesine ermiştir.

BİR KAHRAMAN TAKIM VE DE YAHYA ÇAVUŞTULAR,
TAM ÜÇ ALAYLA, BURADA GÖNÜLDEN VURUŞTULAR.
DÜŞMAN, TÜMEN SANDI BU ŞAHASERERLERİ,
ALLAH'I ARZU ETTİLER. AKŞAMA KAVUŞTULAR

Bir Fransız Doktorundan: "*İkinci Kirte savası sona erdikten sonra ölüler yığınlar halindeydi. Yaralıların feryatları yürekleri parçalıyordu. Bir karavana bulup yaralılara su vermeye çalışıyor fakat her biri bir iki yudum içtikten sonra geri çeviriyor ve arkadaşına verilmesini istiyordu. Bazen yetiştiremiyor ve geriye geldiğimiz zaman kendisi de ölmüş oluyordu. Zamanla şunu anladım. Gelibolu'da biz yurdunu azimle savunan cesur bir millete karşı savaşmıştık..."*

Alfred CLAPSON: "*Türkler çok müthiş insanlardı. Önümüzden bazen kanlar içinde yaralı olarak geçen Türk esirleri, dimdik, gururla geçerlerdi..."*

Ernest STOCONE (Fransız Gazisi): "*Dünyada Türk'den başka din uğruna canını fedaya tartışmasız hazır bir asker ve millet yoktur. Her asker başına teslim olması için on Şiling yerine elli İngiliz Lirası teklif etsek yine de Türk Askeri onu suratımıza çarpar ve dünyaya rezil olurduk."*

Bu milletin ekmeğini yiyip, bu milletin vatan yaptığı toprağında serbestçe dolaşarak bu millete hakaret eden zavallılara, aklı zayıflara ve müstemlekeci zihniyet sahiplerine sesleniyorum:

Hey, Türk Milleti'ni tanınamayanlar!..
En az düşmanlarımız kadar milletimize saygılı olun.
Çünkü,

"Çanakkale müdafaası, üç mucizeler muharebesidir Hali kurtardı; maziye hamaset ve azametini iade etti; vatanımızı bir vatanı ebedi yaptı."
Sami Paşazade Sezai

CENGİZ AYTMATOV UÇMAĞA VARDI

Türk Dünyası'nın Başı Sağolsun

Türk Dünyası'nın büyük fikir ve edebiyat adamı Cengiz Aytmatov, 10 Haziran 2008 günü tedavi gördüğü Almanya'da vefat etti.

Aytmatov, "Gün Olur Asra Bedel" romanının film çekimleri için gittiği Rusya'nın Tataristan Cumhuriyeti'nin başkenti Kazan'da 16 Mayıs günü rahatsızlanarak tedavi için Almanya'ya getirilmişti. Böbrek yetmezliği teşhisiyle hastaneye kaldırılan yazar, bu alanda dünyanın en iyi hastanelerinden olan Almanya'nın Nürnberg kentindeki Klinikum Nord hastanesinde tedavi görüyordu. Ancak uzun tedavi netice vermeyen Aytmatov dün akşam itibariyle vefat etti.

Kitapları bütün dünyada hayranlık duyularak okunan Cengiz Aytmatov, çarpıcı eserleriyle olağanüstü bir yazar, bir fikir adamı ve çağdaş bir bilge olarak gönüllerde yer tutmuştur. Aytmatov, fikir ve edebiyat dünyasının önünde saygıyla eğildiği yüzyılımızın tartışmasız en güçlü yazarıdır.

Ünü ülkesinin sınırlarını aşan ve kitapları büyük bir beğeni ile okunan Cengiz Aytmatov, doğup büyüdüğü Kırgızistan coğrafyasının kültür damarından ve binlerce yıllık geçmişi olan gelenek ırmağından beslenerek, özgünlüğü, otantikliği, insanı yüreğinden yakalayan olağanüstü büyüleyici üslup güzelliği ve entellektüel birikimi ile yaşadığımız yüzyılın müstesna yazarı sayılmayı fazlasıyla hak etmiş bir isimdir. Gelecek nesillerin, Aytmatov'u minnet ve hayranlıkla yad edeceğine inanıyor; bütün Türk Dünyası'na başsağlığı niyaz ediyoruz.

Cengiz Aytmatov kimdir?

Ünlü Kırgız yazarı, çevirmen, gazeteci ve politikacı, 12 Aralık 1928'de Kırgızistan'ın Talas Eyaleti'ne bağlı Şeker Köyü'nde doğdu. Bişkek'te Veteriner Fakültesi'nden mezun oldu. Yazarlığa 1952'de başlayan Aytmatov, 1959'da Kırgız Pravdası gazetesinde muhabir oldu. Daha sonra Povesti Gori Stepey (Dağlar ve Steplerden Masallar) adlı öykü kitabıyla büyük ün kazandı. Bu eseri, 1963'te Lenin Ödülü'ne lâyık görüldü ve bu ödül onu aynı zamanda en genç Lenin ödüllü yazar da yaptı.

Eserlerini, Kırgızca ve Rusça olarak kaleme alan Aytmatov, eserlerinin çoğunda tema olarak aşk, dostluk, savaş döneminin acıları ve kahramanlıkları ile Kırgız gençliğinin gelenek ve göreneklerine bağlılığını seçti. Aytmatov, milletinin tarih boyunca kazandığı sosyal, kültürel, ahlaki, edebi, askeri yani bütün maddi ve manevi zenginliğini eserlerine yansıtmış, yaşadığı coğrafyanın insanının tarih içinde kazandığı değerleri, acılarını, kahramanlıklarını, tecrübelerini yazıya döküp ölümsüzleştirmiş, halkının içinde düştüğü zor durumları eserlerinde en güzel şekilde anlatmış, onların çözümlerine dair ipuçları göstermiş, eserlerinde kendi ifadesi ile 'tipik insan'ı ortaya koymaya çalışmış bir yazardır.

Hikayelerinde milletinin temel mülkü olan milli hafızaya ait efsane, destan, masal, hikaye ve türküleri ve bunların meydana geldiği şartları, ardındaki hikayeleri, insanları kullanırken, Türk kültürünü, psikolojisiyle, duyuş ve anlayış tarzıyla, maddi manevi zenginliğiyle o kültürü bina edenlerin evlatlarına yeniden hatırlatmaya çalıştı. Ayrıca hikayelerinde halkının değerlerini, dertlerini, varsa onun içindeki çürümeyi anlatan yazarın en önemli özelliği, özüne bağlılık, kendinden, halkından, coğrafyasından haberdar olma olarak kendini gösteriyor.

Eserleri Türkçe'nin yanı sıra 150'den fazla dile tercüme edilerek milyonlarca baskıya ulaşan Aytmatov, 1958'de Kırgız Yazarlar Birliği Prezidyumu üyeliğine, 1962'de de Kırgız Sinematografi İşçileri Birliği birinci sekreterliğine getirildi.

1970'de yazdığı "Selvi Boylu Al Yazmalım" eseri Türkiye'de filme alındı. Bazı eserleri de Rusya'da sinema filmi oldu. Aytmatov'un eserleri arasında Zorlu Geçit (1956), Yüzyüze (1957), Cemile (1958), İlk Öğretmenim (1962), Dağlar ve Steplerden Masallar (1963), Elveda, Gülsarı (1966), Beyaz Gemi, Selvi Boylum Al Yazmalım (1970), Fuji Dağının Tepesi (1973), Gün Olur Asra Bedel (1980), Darağacı - Dişi Kurdun Rüyaları (1988), Toprak Ana, Cengiz Han'a Küsen Bulut, Çocukluğum, Kırmızı Elma ve Rusya ve Kırgızistan'da pek çok ödül alan Dağlar Devrildiğinde-Ebedi Nişanlı bulunmaktadır.

1966'da SSCB Yüksek Sovyet'i üyeliğine seçildikten sonra da 1967'de SSCB Yazarlar Birliği Yürütme Kurulu üyesi olan ünlü yazar, 1968'de Sovyet Devlet Edebiyat Ödülü'nü aldı. Son yıllarda politikaya da atılan Aytmatov, Kırgızistan Meclisi'nde Talas Bölgesi Milletvekilliğinin yanı sıra Kırgızistan'ın Benelux Devletleri büyükelçiliğini de yapmaktadır. Uluslararası Cengiz Aytmatov Vakfı Onur Başkanlığı'nın yanı sıra "Diyalog Avrasya" dergisinin yayın kurulu üyeliğini de yapan Aytmatov, uluslararası diyalog çalışmalarıyla da tanınmaktadır.

Aytmatov 12 Mart'ta, 15 yıldır sürdürdüğü Avrupa Birliği, NATO ve UNESCO temsilciliğinin yanı sıra Belçika, Lüksemburg ve Fransa'daki büyükelçilik görevlerinden ayrılmıştı.

MİLLİLERİMİZ HİNTERLAND'IMIZI AYAĞA KALDIRDI

İsmail SARIÇAY

Milli futbol takımımızın 20 Haziran 2008 Cuma günü Avrupa futbol şampiyonasında Hırvatistan karşısındaki 4-2'lik galibiyeti Türkiye'nin Hinterland'ını (Kültürel etki alanı) ayağa kaldırdı.

Bu durumu bizlere yaşatan milli takımımıza ne kadar teşekkür etsek azdır.
Afrika'nın batısından, Bosna'dan tutun da ta Doğu Türkistan'a ve Hint okyanusundan Sibirya'ya kadar yer yerinden oynadı.
O tarihi geceyi tüm televizyonlardan duygu sellerine kapılarak doyasıya izledik, yaşadık.
Bu manzara karşısında insanın gözlerinin yaşarmaması mümkün değil.
Türkiye'nin galibiyeti karşısında bu kadar geniş coğrafi kuşağın, sanki kendileri galip gelmiş gibi ayağa kalkması, hepimizi bir daha bir daha düşündürmelidir.
Hangi bağlar böyle göz yaşartıcı manzaraları gözümüze sokarcasına oluşturuyor hepimizi derin derin düşündürmelidir.
Kabul etsek de etmesek de Türk milletine gönül bağıyla bağlı olan halkların ve bölgelerin ayağa kalkmasıdır bu durum.
Ezilmişliğe, horlanmışlığa, zulme, dışlanmışlığa, başsızlığa, başarıya susamışlığa bir çığlıktır bu.

Hangi ülkenin böyle bir başarısı karşısında, milyarlarca insanda ve bu kadar geniş coğrafyada ilgi uyandırıyor, kutlanıyor bir örneği var mı?
Almanya'nın mı, Fransa'nın mı, İngiltere'nin mi, Rusya'nın mı, Çin'in mi, ABD'nin mi kimin?
Bu durum, sınırlarımızı aşmayan, alanı bile göremeyen bizim bazı aklıevvelleri, şapkalarını önlerine koyup bir defa değil binlerce defa düşündürmesi gerekir.
Türk milletinin sahip olduğu, ancak bizim görmek istemediğimiz potansiyel gücümüzün de bir göstergesidir bu manzara.
Tabi ufku buraları görebilecek kadar geniş olanlara.
Yıllardan beri yazıyoruz, söylüyoruz. Türkiye'nin savunma hatları bugünkü fiziki sınırlarımız olamaz.
Olursa da bize Anadolu'da huzur vermezler.
Netice de vermiyorlar zaten.
Görüyorsunuz bir PKK belasıyla bile yirmi beş yıldır uğraşıyoruz, hala çözemedik.
On birlerce şehit verdik ve vermeye de devam ediyoruz.
Ekonomik faturasını ise hesaplamak mümkün değil.
Onun için Türkiye'nin savunma hatları Afrika'nın batısından ve Bosna'dan başlayıp Doğu Türkistan'a, Somali'den, Sibirya'ya kadar uzanan coğrafi alanı içine alan bizim hinterlandımız sınırları olmalıdır diye diye dilimizde tüy bitti.
Bunları söyleyip yazmakla birçok kesimden şiddetli eleştiri mesajlarına muhatap olduk.
Sizin söylediklerinizi ütopya diyerek ağır eleştiride bunanlar oldu.
Ham hayal ürünü diyenler oldu.
Olmayacak duaya âmin demek diyenler oldu
Oldu da oldu.
Olsun biz yine bunları yazmaya ve söylemeye devam edeceğiz.
Belki birileri duyar, dikkate alır da gelecek yüzyıllarımızın taşlarını bu günden döşemeye çalışırız.

Bunları söylemekle savaş ilan edelim, buraları fiziki sınırlarımız içine katalım, yakalım, yıkalım vb. gibi düşünceler aklımızın köşesinden bile geçmemektedir.

Türkiye'nin yöntemi hiçbir ülkeye nasip olmayacak kadar insani, medeni ve kardeşçe olan gönül köprüleri vasıtasıyla gerçekleşmesi mümkün olan bir güvenlik çemberi oluşturmaktan geçmektedir.
Böyle bir anlayış tüm bölge ülkelerinin ortak emniyet ve çıkarlarını gözeten bir yapılanmayı kapsayacaktır.
Dünyanın öbür ucundan gelip güvenliğimizi tehdit ediyorlar diyerek başta ABD, İngiltere ve İsrail'in çeşitli bahanelerle Somali, Nijerya, Lübnan, Suriye, Irak, İran, Afganistan, Pakistan vb. ülkelerde tedbir almaları ütopya olmuyor da Türkiye'nin ki mi olacak?
İşte milli takımımızın 2008 Avrupa kupasındaki başarıları, Türk milletine sahip olduğu bu potansiyel gücü bir defa daha açık şekilde göstermiştir.
Tabi ki iç kavgalardan başımızı kaldırıp görebilirsek.

ATAM

Ahmet Kurt
ÇANKIRI

Bir Çankırı akşamı anmak istesek seni,
Buna muhayyilemiz yeter mi acep Atam?
Özlem türkülerinin hüzünlü nağmeleri,
Yüreğimizi yakıp tüter mi acep Atam?

Düne, bu güne baksak yaşarıyor gözümüz,
Senli geçmiş günleri arıyor hep özümüz,
Başımız öne eğik kızarıyor yüzümüz,
Bu kâbus dolu günler biter mi acep Atam?

Birileri çıkıp ta adını maske yapıp,
Senin gerçek yönünü hile ile kapatıp,
Koyduğun ilkeleri tutup bir yana atıp,
Başka adlar peşinden gider mi acep Atam?

Korkulacak söz oldu Türk'e verilen emek,
Bin yıllık Türk yurdunda "alt üst kimlik" ne demek?
Bize mi miras kaldı bu diyeti ödemek?
Müşküle talip olmak kader mi acep Atam?

İnsanlık aşkı için sağlanan hürriyeti,
Bedeller ödeyerek kurdun Cumhuriyeti,
"Tarihten önce" doğan koskoca Türk Devleti,
Üç soysuzun hırsıyla biter mi acep Atam?

Yüreği Milli birlik aşkıyla atanların,
Helalinden sütüne sevgiyi katanların,
Dedeleri yan yana kefensiz yatanların,
Torunları ihanet eder mi acep Atam?

Anılmaz Musul, Kerkük, nerde Misak-ı Milli?
Hep böyle elden gitti Girit, Sisam, Midilli?
Dün pasaportumla gezen o hain yılan dilli,
Sen sağ olsan başıboş öter mi acep Atam?

Mehmet'im şahadetle cennetini bezerken,
Yeniden bir kurtuluş destanını yazarken,
Kimi hainler yine dağ başında gezerken,
Eşi burda vekillik eder mi acep Atam?

Demokrasi ülkümüz yol kaybettirmez siste,
Bir yerde başka deyip, başka denmez kuliste,
Dilim varmıyor Atam kurduğun bu mecliste,
Tam 20 ayrık otu biter mi acep Atam?
Bu kadar ayrık otu biter mi acep Atam?

ŞEHİT

VATAN BORCU ÖDEMEYE KINALIELLERİ
HELALLİ HASRETLİ ANA BABA SÖZLERİ
ASKER OCAĞI TOPLANDI ACEMİ ERLERİ
İDMANSIZDI HANTALDI BEDENLERİ

TALİMLER BAŞLADI GEÇİYORDU GÜNLERİ
GÜÇLENDİRİYORDU KARAVANA YEMEKLERİ
ÇELİKTEN YAY GİBİYDİ ARTIK GÖVDELERİ
VURUŞMAYA HAZIRDI KELEŞTE ELİ

DAĞ GİBİ HEYBETLİ DAĞLARA İNDİ
YÜREĞİNDE ANA BABA YAVUKLU HASRETİ
KARŞİKİ DAĞDA KALLEŞ SERSERİ ŞAKİ
TEPELERİNDE BİTTİ GÖSTERDİ CEHENNEMİ

HAİNLER NAMERTTİ KALLEŞTİ
BİR AN BİLE DALGINLIĞA GELMEZDİ
NÖBETTEYDİ KARANLIĞI DELEN GÖZLERİ
CEP TİTREDİ KARŞISINDA ANA BABA SESİ

KAHPE PUSU YAKLAŞIYORDU GİZLİ GİZLİ
AYNI ANDA BAŞLADILAR ATEŞE
YÜZLERCESİ
CEP DÜŞTÜ DUYULUYORDU KURŞUN
SESLERİ
TEK BAŞINA VURUŞUYORDU KAN
KUSUYORDU KELEŞİ

HEP AT ÜSTÜNDE İSTERDİ SON SEFERİ
MALAZGİRTİN ÇANAKKALENİN ÇERİSİ GİBİ
GÖĞSÜ İMAN DOLU VURULMUŞTU CAN
SİPERİ
HAKKINIZI HELAL EDİN DİYORDU SON
NEFESİ

HAYKIRIYORDU BABA ACI ÇEKTİRME YA
RABBİ
UĞRUNDA AKITTI KANI TERİ
ŞEHİT OLMAKTI MURADI EMELİ
NE OLUR VER HÜKMÜNÜ KIR KALEMİ

GÖNDER AZRAİLİNİ
VURSUN PENÇESİNİ
ALSIN EMANETİNİ
KUCAKLAMAK İSTİYORUM NARI ATEŞİ

İÇİLMEDİ BELKİ BÖYLE GÜZEL ŞEHADET
ŞERBETİ
ÜZERİNDE UÇUŞAN MELEKLERİN KANAT
SESLERİ
CENNETİ ALA YA UÇACAKSIN UZAT KINALI
ELLERİ
AĞLAMA ANA O SADECE SENİN DEĞİL
TÜRKÜN MEHMEDİ

29 Nisan 2008/Ankara
İbrahim KASIMOĞLU

3 Kasım 2005 Şırnak Uludere'de Şehid olan Oğuz PARPAROĞLU'na ithafen yazılmıştır.

HAYATINDA BAZI YÜKLER TAŞINMAZ HALE GELİRSE, 24 SAAT KISA GELMEYE BAŞLARSA, AŞAĞIDAKİ KAVANOZ VE 2 FİNCAN KAHVEYİ HATIRLA!

Bir gün felsefe profesörü bir kaç kutu ve malzemelerle derse geldi.

Ders başladığında konuşmadan önüne büyükçe bir kavanoz alır ve ağzına kadar tenis topları ile doldurur. Öğrencilere kavanozun dolup dolmadığını sorar. Öğrencilerde ittifakla kavanozun dolduğunu ifade ederler.

Bu sefer önündeki kutulardan aldığı çakıl taşlarını çalkalayarak kavanoza döker. Çakıl taşları kayarak tenis topları arasındaki boşlukları doldurur. Öğrencilere tekrar kavanozun dolup dolmadığını sorar, onlar da "evet doldu" derler.

Bu seferde diğer kutudan aldığı deniz kumunu kavanoza dökmeye başlar. Tabii kumlarda tenis topları ve çakıl taşları arasındaki boşlukları doldurur. Öğrencilere tekrar kavanozun dolup dolmadığını sorar. Örgenciler de koro halinde "EVET" derler.

Bu sefer masadaki 2 fincan kahveyi kavanoza boşaltır. Kahvede kumlar arasındaki boşlukları doldurur. Öğrenciler gülerek "artık tamam doldu" derler.

Profesör de gülerek anlatımına başlar: "Bu kavanoz sizin hayatınızı simgeler. Tenis topları hayatınızdaki önemli değerlerdir. (Aileniz-çocuklarınız-sıhhatiniz gibi). Diğer değerleri kaybetseniz de bu önemli değerler kalır, hayatinizi doldurur. Çakıl taşları ise daha az önemli olan değerlerdir (işiniz-eviniz gibi). Kum ise diğer ufak tefek değerlerdir. Kavanoza önce kum doldurursanız çakıl taşlarına ve tenis toplarına yer kalmaz. Ayni değerler hayatımız için de geçerlidir. Vaktinizi ve enerjinizi ufak-tefek değerlere harcar israf ederseniz önemli değerlere yer ve vakit kalmaz. Dikkatinizi mutluluğunuz için önem arz eden değerlere verin. Çocuklarınızla oynayın, eşinizle yemeğe çıkın, arkadaşlarınıza derman olun, sıhhatinize dikkat edin. Yani önce tenis toplarını kavanoza yerleştiriniz. Öncelikleri sıralamayı bilin. Hayatın gerisi kumdur."

Öğrenciler "peki o iki fincan kahve nedir" diye sorarlar.

Profesör de gülerek "bu sorunuzu bekliyordum" der.

"HAYATINIZ NE KADAR DOLU OLURSA OLSUN HER ZAMAN SEVDİKLERİNİZ VE DOSTLARINIZLA BİR FİNCAN KAHVE İÇECEK KADAR YER VARDIR."

KÜRESEL BİR HİPNOZ VE KOLONİLEŞTİRME HİKÂYESİ
MANKURTLAŞTIRMA

KEMÂL ÇOPUROĞLU
Elazığ Şubesi

"Mankurtlaşma"yı efsâneden terminolojiye kazandıran Kırgız Türk'ü, büyük yazar Cengiz Aytmatov'un aziz hatırasına saygıyla ...

Parantez...

Bize göre aklın en büyük terbiyecisi; gerek doğuştan (apriori yoluyla) kazanılmış olsun, gerek tecrübî (ampirik) yoldan gerekse sezgi (intiution) yoluyla elde edilmiş olsun, **bilgi**dir.

Ahlâkî bir irâdeyle dizginlenemeyen akıl, alt seviyede bir akıldır ve sorumluluk idealine sahip olamadığı için de **tehlikelidir**.

Mephistopeles ve Kandırılanlar..

(Mankurtistanda,kuzu postuna bürünmüş Truva atları cirit atıyor...Mephistopeles, yumuşak karınlardan girerek zehrini büyük bir ustalıkla enjekte etmesini biliyor .. "Karşıma alacağıma avucumun içine alırım" diyor büyük kuklacı. Söyleyeceklerini ona söyletiyor;yapacaklarını da ona..Zavallı kukla, kendisini Tanrı sanıyor.)

Fareyi canından eden, kapandaki peynirin câzibesi..

Zaman denilen uçsuz bucaksız vâdiyi hoyratça kullanırken, zehirli bağların üzümlerinden koyu kırmızı şaraplar yapıp, zavallı insanların süfli benliğini kuşattım. Lazer ışınlarımın pembe siluetinde yarattığım medyatik Afroditlerin şuh raksıyla bîçâre zavallılar, târifi imkânsız bir heyecânla erotik rüyâlar âleminde dans ediyorlar.

Maddeyi soylulaştırdığım günden bu yana, muharref dinlerin enkâzı üzerine yeni mâbetler inşâ ederek Hürriyet Heykeli'ne taş çıkartan mâbûdumu, mabetteki çelik kasaların soğuk kaidesine itina ile oturttum. Üretmeden tüketmeyi öğrettim; her geçen asır, yıl ve ay daha fazla borçlandırıyorum: Onları, çocuklarını ve çocuklarının çocuklarını…

Hadım kafalılar bu maratonda pembe düşler kurarak koşuşturadursunlar; -kendilerinde tipik amnesia vak'ası görüldüğünden; kültürlerini dillerini, dinlerini ve tarihlerini hatırlayamıyorlar- uyduruk mitlerle beslenen düşünce dünyalarını yeniden kurdum. Yarattığım ne kadar konsorsiyum, tröst ve kartel varsa onlardan yapay döllenmeyle elde ettiğim ürünleri, markaları putlaştırdım. Büyük bir heyecânla bu putlara sahip olma ve tapma yarışına girdiler. Bu anlamda heterodoksları ortodoks bir çizgide birleştirdim. Parçalama noktasında ortodokslukta birleşenleri de heterodokslaştırdım.

Postmodern şövalyelerim, ellerinde turuncu bayraklarla "Kıta kapmaca" oynuyor. Oyun biraz satrancı andırıyor; tek farkı siyahlar da benim, beyazlar da.. Yani, kimin galip gelmesini istersem o, "Şah mat" diyor. Dengelerin fazla bozulmasını da istemiyorum doğrusu; yorulanları ve yıpranları uykuya yatırıyorum.

-Siyah ya da beyaz fark etmez- gâlip şah da mağlup şah da bir dediğimi iki etmiyor; huysuz çocuklar gibi arada bir ağız dalaşı yapmaları da beni çok güldürüyor.

Şövalyelerim, bir misyoner titizliğiyle kılıktan kılığa girip her karede sınırsızca dolaşarak siyasetçi, bürokrat, asker, diplomat, iş adamı, sanayici, gazeteci, sanatçı, mafya mensubu ve her dinden din adamı ile temasa geçip onları, toplumun popüler önderleri olarak sunuyor; toplumlarda oluşacak kanaatleri benim adıma onlar belirlemeye çalışıyor ve sivil toplum örgütlenmelerini gerçekleştiriyor. En büyük zevkim; toplulukları etnik, dinî ve mezhebî ayrıştırmalarla birbirlerine kırdırmak. "millî kimlik, ulus devlet" kavramlarından hiç hazzetmediğim hâlde etnik ayrıştırmacılıkta çok işime yaradığını da söylemem gerekiyor. Dünya devleti kurma yolunda lokmalar bütün bütün yutulmuyor ki azizim….

Bütün bunlar sürüp giderken, doymak bilmeyen bir iştahla beslenen mitolojik hayâllerimin üzerine kurmuş olduğum evrende adalet dağıtıyorum. Sloganlarım: Özgürlük, barış, demokrasi, sevgi ve hoşgörü üzerine.

Yarattığım "izm'ler" dünyasında zayıflara ve güçsüzlere tahammülüm yok. Koca Tanrı Zeus gibi yeni Apollonlar yaratıp ateşten oklar yağdırtıyorum üzerlerine; zavallılar korkudan dillerini yutmuş gibiler.. Radyoaktif mermilerin tohumunu ektiğim mezarlardan kanlar fışkırdıkça zevkten kuduruyorum!

Onlara Bezm-i Elest'te verdikleri sözü çoktan unuttururken, sahte cennet vaadimin yegâne gıdası, Ye'cûc ve Me'cûc'a mukabil kan olmakta ; içtikçe içtim. Doyamıyorum insan kanına..

Alıntı..

Mankurtlaşan insanlığın kulağında çınlayan bir çığlık kopardı Naymanlı Ana. Bir ana merhametiyle oğluna beslediği dizginlenemeyen sevgisiyle ölüme yol aldı dudağındaki beyaz buse ile: ***"Mankurtlaşma oğul! Mankurtlaşma insan, mankurtlaşma!"***

II

"Yığın kadındır" diyor "fildişi kule"nin âbîdi; *"Irzını teslim edecek bir zorba arar; çobansız rahat edemeyen kaz sürüsü*" der, sürü kimliğinden sıyrılıp, fert kimliği kazanamayanlara.

Büyük adam ise *"Kucağında yaşadığı cemiyetin üvey evlâdıdır* ;" *"Şuursuz, sevimsiz, tehditkâr dev"* diye nitelendirdiği halkın "*sırtına tırmanan cüce"* dir. Ona göre cemiyetin akıntısına kendisini kaptıran adam o anda ırzını teslim etmiş ve bize göre de adetâ koç katımına giren sürünün elamanı hâline gelmiştir.

Akıl kazanında tefekkür aşını pişirmek ne yaman bir işkence..

Bizi mutlak doğruya götüren bilgi ya da bilgiler, ancak sorumluluk ahlâkıyla terbiye edilmiş bir akıl tarafından üretilir veya o tip bir aklın içerisinde barınabilir.

Üst seviyede veyâ terbiyeli akıl diyebileceğimiz; bilgi, erdem ve irfan sahiplerine mahsus akıl, hakikaten insanın sabrını ve iradesini zorlayıcı görünüyor. Çünkü bu akıl sahipleri ***sürü'***den farklı görüyor duyuyor ve düşünüyor. Kalabalıklara uymuyor, kalabalıkları kendisine uyduruyor; uydurmazsa çarpışıyor.

Tehlikeyi seziyor, huzursuz oluyor. "***Kimsesiz hiç kimse yok her kimsenin var kimsesi/Kimsesiz kaldım yetiş ey kimsesizler kimsesi"*** mısralarını hatırlatırcasına, Allah'a yalvarış feryatlarının sessiz çığlıklarla yükseldiği devirlerde "***Ben böyle bakıp durmayacaktım, dili bağlı!"*** deme irâdesini gösterebiliyor. Baskı ve zulüm karşısında sessiz kalamıyor; hiçbir şey yapamasa bile kendi kendisini yiyor. Bunalıyor; bu bunalımlar yer yer kendisini ilâhî bir isyâna sürüklüyor. Fırtınalar sona erip dalgalar durulana kadar bu gel-gitler devâm ediyor. Kimi zaman, yığınlar tarafından meczup yakıştırmasının muhatabı olan bu karakter âbideleri, erimek pahasına bal mumundan bir gemi ile ateş denizine açılıyor.

III

Âkîl olmak üzerine bir deneme

Âkîl olmak zor zanaât bu âlemde… Belki - farklı bir yorum getirilerek- "Olmak ya da olmamak" esprisiyle örtüşen bir yol ayrımı; belki de hayatı anlamlandırabilmenin en büyük kırılma noktası..

Akıl ve akıl sahibi olmak, insanlık târihi boyunca, vahyin söylemlerinden tutunuz da felsefenin sistematik problemlerine, yaşadıkları devrin zihniyetini şekillendiren fikir ve siyâset adamlarından aydınlarına ve edebiyatçılarına kadar uzanan bir çizgide zihinleri meşgûl eden, tartışma konusu olarak karşımıza çıkan kavram ve eylemlerdir. Yaşadığınız dünyâda ya aklın getirdiği çileye katlanacaksınız, ya da:

"İç bâde güzel sev var ise akl ü şu'ûrun
Dünyâ var imiş yâ ki yoğ olmuş ne umûrun"

gibi, Dîvân şiirinin mazmunlarıyla, Nedimvâri, rindâne söyleyişleri hatırlatan ve dünyâyı umursamayan bu mısralardaki anlayışla, akıl tokmağından kaçacak; kendinize sığınacak bir liman arayacaksınız..

Bu mısraların sahibi Ziyâ Paşa, aynı Terkib-i Bendinin devam eden hânelerinden birisinde de:

"Her âkîle bir dert bu âlemde mukarrer
Râhat yaşamış olan var mı gürûh u ukalâdan"

(*Bu dünyada akıl sahibi olan herkese bir dert kararlaştırılmış. Bilginler sınıfından hiç rahat yaşamış olan var mı?)*

derken, eğer akıl sahibiyseniz, çileli bir yazgıyı yaşamanızın kaçınılmaz olduğunu belirtiyor. Terkîb-i Bent'ten alınan bu mısralarda şâir, aklın insana verdiği irâdî sorumluktan bunalmış gibi görünüyor. Benzer mısraları Ziyâ Paşa'nın bir kıt'asında da görmek mümkündür:

"Âzâde ser olurdum âsib ü derd ü gamdan
Ya dehre gelmeseydim ya aklım olmasaydı"

(Ya dünyaya gelmeseydim ya da akıl sahibi olmasaydım Başım öfke ve kaygılardan uzak olurdu)

Burada karşımıza ciddi bir yol ayrımı çıkıyor: Dünyaya gelip gelmemek bizim elimizde olmadığına göre ve dünyada var olduğumuz sürece ya akıl sahibi olup sorumluluk ahlâkı ile hareket edeceğiz ya da ilk örnekte olduğu gibi vurdumduymaz olacağız. Bu düşünceler birbirleriyle çelişkili gibi görünseler de aslında aklın sorumluluğunu taşıyan insanın bunalımını dile getirmesi bakımından ilgi çekicidir. İlk örnekte vurdumduymaz, dünyayı umursamaz gibi görünen şâir, aslında böyle anlayış içerisinde değildir. Paradoks gibi görünen bir yaklaşımla "Var ise akl ü şu'ûrun" diyerek böyle bir tavrı dahi akıl ve şuurla izah etmeye çalışıyor, yani ben böyle değilim ama aklı olan böyle yapsın çünkü aklın sorumluluğu çok ağırdır demeye getiriyor.

IV

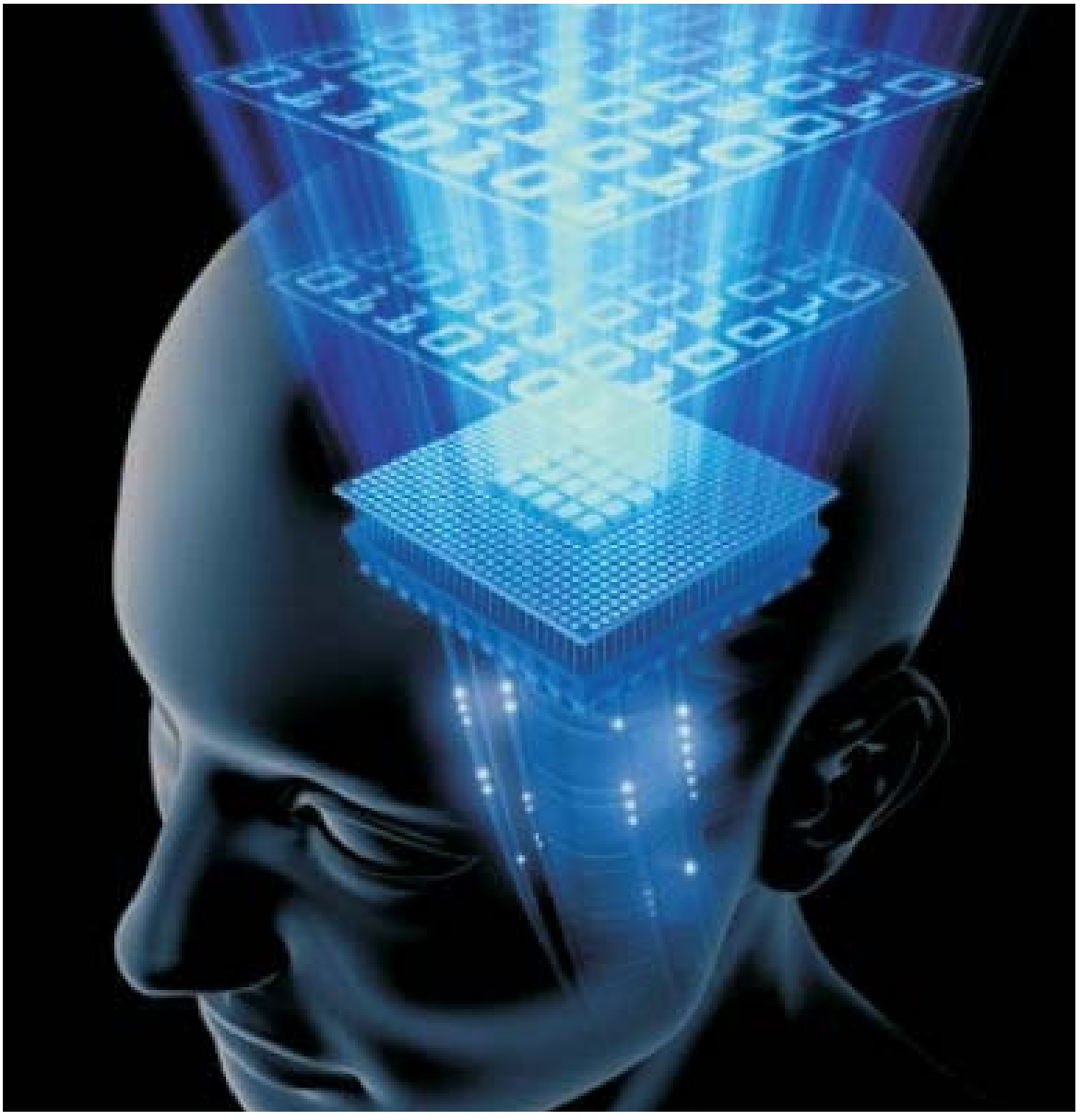
Her sancı yeni bir doğum demekse ben her gün yeniden doğuyorum..

Zamanı alnının ortasından vurduğumuz gün başladı sorgumuz; billûr âvizelerin çelikleşen bakışları altında. Tek suçumuz yalnız olmaktı ve ihtirâsına isyandı bütün keşmekeşliklerin. Mürekkebi kan iken yasaların, değiştirmekti yazgısını yüreklerimizle. Heyhât!.. Onun sesini kimse duyamamış, duysa da anlayamamıştı.. Bir kölenin, hürriyetin tadını çıkartmasına denk tatmıştık acısını, dikenli teller etimizi yırttığında. Hâlbuki başlangıçtı bitiş sandığımız kaçışlar; nâmütenâhi kapılara açılan. İşte oralarda bir yerlerdeydik

“Bir kemiğin ardında saatlerce yol gidenlerin bile kimsesizliğimize güldüğü” bir devirde.. Bütün kaypaklığına ve dönekliğine rağmen dünyânın; hiçbir manyetik alanın câzibesine kapılmadan, kan dolu, “Uzun ince bir yolda,” “Menzil-i maksuda erişmek” için biz; “Mehlikâ'nın kara sevdalıları…” “Hem tahammül hem sefer” diyerek vira Bismillâhlarla sonsuz bir yolculuğa kanat açtık.

Âşığa Bağdat sorulur muydu hiç?.. Hazreti Ali'nin Düldül'ü, Hızır Aleyhisselam'ın Benli Boz'u, Battal Gâzi'nin Aşkar'ı, Köroğlu'nun Kır At'ı Er Manas'ın Ak Kula'sı gibi rüzgârda savrulan yelelerimizle uçtuk Kaf dağlarına! Dilimizde Yûnusça bir türkü: Her dem yeni doğarız bizden kim usanası.. Kulaklarımızda çelikten bir ses: **Hiç dinlenmemek üzere yola çıkanlar asla ve asla yorulmazlar!..**

Siz , mankurtlaştırılamayanlardan mısınız?..

ANNELER,
BABALAR VE
ÖĞRETMENLER...
BU KİTAP SİZİN İÇİN...

Ergenlikte 33 Sorun 33 Çözüm

Daha dün elinden tutmadan yolda yürüyemeyen çocuğunuzun artık bir ergen olduğunu fark ettiniz mi? Ergenlik dönemi tüm ebeveynler için çocuklarının gelişimindeki en sancılı evrelerin başında gelir. Uzmanlar bu dönemin 11 yaşında başlayıp 18 yaşına kadar (hatta daha uzun süre) devam edebileceğini söylüyor ve ebeveynleri uyarıyor; çocukların fiziksel ve ruhsal gelişimini en sağlıklı biçimde tamamlaması açısından bu döneme dikkat!Ergenlikte Fizyolojik, Cinsel ve Sosyal Gelişim
Cinsel Kimlik Arayışı
Zararlı Alışkanlıklar ve Madde Kullanımı
Kendine Zarar Verme
Beslenme Bozukluğu, Yemek Yememe, Diyet
Kuşak Çatışması
Arkadaş Seçimi ve Yanlış Arkadaşlıklar
Okuldan Kaçma, Okul Fobisi
Özgüven Eksikliği
Para Kullanımı
Sorumluluk Bilinci
Meslek Seçimi...

Ergenlikte 33 Sorun 33 Çözüm; Rehber Öğretmen Çelebi Çağlayan'ın titiz çalışmasıyla tüm anne babalara yol gösterecek bir başucu kitabı...